SENDIKALAR FACIASINA BIR ÖRNEK DAHA: TEKSTIL KONGRESI

DİSK'e bağlı TEKSTİL Sendikası'nın genel kongresi juvaziyi, onun çıkarlarını ve iktidarını savunuyor, Marksizyapıldı. Uzun bir zamandır devam eden sendika içindeki mücadele, şimdi yeni bir aşamaya vardı.

Tekstil işkolu, Türkiye'de Metal, Gıda ve İnşaat İştığı işkollarından biridir. Yaklaşık 200 bin civarında işçi, bu işkolunda çalışmakta ve bunlar DİSK'e bağlı TEKSTİL ve TÜRK - İŞ'e bağlı TEKSİF Sendikası'nda örgütlü bukadın işçinin çalıştığı, ücretlerin hemen en düşük seviyede bulunduğu işkollarından biridir...

Sanayii ile ağırlıklarını duyurma niyetleri de hesaba katılırsa, bu işkolunda DİSK'e bağlı bir sendikanın bunalımı, iç mücadelesi ve kongresinin önemi daha iyi anlaşılabilir. Bütün bunların yanısıra Türkiye'nin içine düştüğü bu büyük bunalımdan, finans - kapitali kazasız belâsız esenliğe formizm birbirini bütünledi, birbiri ile kaynaştı. çıkartmak için CHP'nin canla başla çalıştığı, pek çok sendikayı, konfederasyonu, kitle örgütünü, partiyi ve ilh. bu lince sahiptir. Burjuva sosyalizminin bilinçlendirdiği işçi gerici çabasında peşine taktığı bir dönemde DİSK - Tekstil ise, kendiliğinden sendikalist bilince katılan burjuva sos-Kongresi'nin önemi daha da büyür.

Tekstil olayını anlatabilmek, Türkiye'de sendikalar olayını bu olayın sınıfsal temellerini kavramaktan geçer.

Türkiye'de işçi sınıfı 1950'lerden itibaren sendikalarda yoğun bir biçimde örgütlenmeye başladı. 1960 sonrası ise bu sendikal örgütlenme, sendikal eylemin önemli araçları toplu sözleşme ve grev ile birlikte yürüdü; böylece daha larda örgütlü bulunmakta. Peki, bu işçilerimizin bilinç durumu nedir?

Bilimsel Sosyalizmin koyduğu ve ispatladığı bir temel önerme vardır: İşçi sınıfına bilinç dışarıdan verilir. İşçi smifi kendiliğinden bir şekilde ancak sendikalist bir bilince sahip olur. Bu sendikalist bilinçle ise, işçi sınıfının burjuvaziye karşı, (ekonomik + politik + ideolojik) mücadele vermesi ve onu yenmesi mümkün değildir. Onun proletarya sosyalizmi ile, yani Bilimsel Sosyalizm ile silahlandırılması gerekir ki, bu mücadelesini burjuvaziye karşı yürütebilsin.

Bugün biliyoruz pek çok siyasî parti, hareket, eğilim, grup vb., işçi sınıfına sosyalist bilinç götürdüğünü iddia deki gelişimi yaşamaktadır : etmektedir. Ama bu iddia ve sözlerin, beyanların altında yatan sınıfsal gerçek nedir? Bunun açığa çıkarılması, öğrenilmesi hele Türkiye gibi ülkelerde pek kolay olmamaktadır.

Lenin şunları söylüyor :

«Partiler arasındaki kavgada neyin ne olduğunu anlamak için, sözleri göründükleri gibi değerlendirmektense, partilerin gerçek tarihini, KENDİLERİ HAKKINDA SÖY-LEDİKLERİNDEN ÇOK EYLEMLERİNİ, çeşitli siyasal sorunları ne şekilde çözdüklerini ve toplumun çeşitli sınıf- duğu fabrikalardaki politik saflaşmalara bakalım. Buralarının (toprak ağaları, kapitalistler, köylüler, işçiler vb.) larda burjuva sosyalizmlerinin ve burjuva reformizminin hayatî çıkarlarını etkileyen konulardaki tutum larını in- yaygın egemenliği açıkça görülür. Fabrikalardaki öncü, celemek gerekir.

«Bir ülkede siyasal özgürlük derecesi ne kadar çok ve temsili kurumlar ne kadar istikrarlı ve demokratik ise, «İlerleme»ci, TSİP'li vb.'dir: Burjuva sosyalizmini savuhalk kitlesinin partiler arasındaki kavgada yerini sapta- nur. İşçilere bu bilinci veren bu partiler, akımlar ve onması ve siyaseti öğrenmesi, yani aldatmacayı ların savunucuları, ağızlarını açtıklarında «sosyalizm», «işsergilemesi ve gerçeği bulması o kadar kolay olacaktır.» (V. İ. Lenin; Rusya'da Siyasal Partiler, «Marksizm ve derler, başka şey demezler. Ama işe gelince örneğin bir Revizyonizm», s. 38).

İşte sözlerin, bildirilerin altında yatan sınıfsal gerçekleri, o partilerin, eğilimlerin, grupların eylemlerine, tu- Demokrasisi soruru, demokratik tüzük sorunu ortaya çıktı tumlarına bakarak açığa çıkarttığımızda, işçi sınıfımıza verilen «bilinç»lerin ne olduğunu daha iyi anlarız.

de diğer kapitalist ülkelerdeki gelişim seyrini izlemekte derler. olduğunu göstermektedir.

liberalizmi savunuyordu. İşçi sınıfının kendiliğinden ulaş- bunlar da ağırlıklı olarak burjuva sosyalizmlerinin, refortığı Sendikalist ideoloji ise, özünde burjuva ideolojisi idi. mizminin ideolojik egemenliği altındadırlar. Ama kapitalizmin bu ilk gelişme ve yükseliş döneminde, özünde aynı olan bu iki ideoloji, farklı birer görünüm için- dadır. de kalıyordu. Burjuva liberalizmi, işçi sınıfından ayrı bir akım olarak kalıyor, işçi sınıfı adına konuşmuyor, hareket da onun içindeki mücadelede de kendisini gösterdi. Tekstil,

me karşı açık mücadele veriyordu.

20. yüzyılda işler değişti. Marksizm, Bilimsel Sosyalizm geniş işçi yığınlarını sardı, harekete geçirdi. İşçi sınıfı kolları ile birlikte en çok sayıda sigortalı işçinin çalış- burjuva liberalizmine olduğu kadar sendikalizme, trade unionizme karşı da tepki göstermeye, kurtuluşu Bilimsel Sosyalizmin gösterdiği yolda aramaya başladı. Lenin şöyle der : «Tarihin diyalektiği öyledir ki, Marksizmin teorik lunmaktalar. Yine bu işkolu, Türkiye'mizde çok sayıda zaferi onun düşmanlarını Marksist kılığına girmeye zorlar.» İşte Lenin'in bu veciz sözlerle ifade ettiği olay 20. yüzyılda gerçekleşti. Burjuvazi 20. yüzyılda sosyalist bir görünüme Türkiye finans - kapitalinin, Türkiye'yi toptan emper- büründü. Açıktan liberalizmi değil, sosyalist bir görünüm yalistlere sömürge yapacak olan Ortak Pazar'da, Tekstil altında reformizmi savunmaya başladı. 19. yüzyılda işçi sınıfının kendiliğinden ulaştığı sendikalist bilinç, burjuva liberalizminden ayrı idi. 20. yüzyılda ise, «sosyalist» görünümlü burjuva reformizmi, işçi sınıfının kendiliğinden sendikalist bilincini katmerlendirdi. Sendikalizm ile Re-

> Bu durumda, bilinçsiz işçi kendiliğinden sendikalist biyalist - reformist bilince sahiptir.

Lenin 20. yüzyılda finans - kapital egemenliği ve Marksizmin zaferinin ortaya çıkarttığı bu durumla ilgili olarak sunları söylüyor

«Son on sene içinde kapitalizmin başdöndürücü gelişmesi ve uygar ülkelerdeki isci smifi hareketinin hızla büyümesi; burjuvazinin proletaryaya karşı olan tavrında büda güç kazandı. Bugün iki milyona yakın işçimiz sendika- yük değişikliklere yol açmıştır. (...) Serbest rekabetin ve özel mülkiyet hakkının dokunulmazlığından kalkılarak, sosyalizme karşı direk ve açık bir mücadele vermek yerine, sosyal devrime karşı sosyal reform adını verdikleri yöntemin savunusunu yapmaktadırlar. İlerici ve aydın burjuvazinin formülü sosyalizme karşı liberalizm değil, fakat sosyal devrime karşı reformizmdir. (...) Devrime karşı reform, mahkûm ølmuş olan rejimin yer yer yamanması demektir ki, bu da burjuvazinin egemenliğini kıracak olan devrimci atılıma karşı işçi sınıfmı bölmek, burjuvazinin tahakkümünü sürdürmek demektir.» (Lenin; Rus Sosyal Demokrat Hareketinde Reformizm).

İşte şimdi Türkiye, 20. yüzyılda ileri kapitalist ülkeler-

«Geri ülkelerin işveren sınıfları, kendi ağababaları olan Batı emperyalizmini, her alanda olduğu gibi, sosyalizm alanında da taklit ettiler. Buralarda burjuva, küçük - burjuva sınıf ve tabakaları bin bir çeşit hoşnutsuzlukla kıvranıyordu. Onun için hemen her sınıfın ve her zümrenin ve tabakanın uydurduğu ve uydurabileceği sürüyle sosyalizmler ortalıkta cirit atmaya başladı.» (Dr. H. Kıvılcımlı; Genel Olarak Sosyal Smiflar ve Partiler, s. 63-64).

Bugün Türkiye'de, proletaryanın yoğun olarak bulunuyanık, politize olmuş işçilerin büyük çoğunluğu, ya CHP' lidir: açıkça burjuva liberalizmini savunur; ya da TİP'li, çi sınıfı iktidarı», «sömürüyü ortadan kaldıracağız» vs. sıkı-yönetime karşı tavır söz konusu oldu mu, hemen burjuvazinin kuyruğuna takılırlar. Ya da örneğin bir sendika mı, tıpkı Abdülhamit'in «Hürriyeti Millete lâyık görmemesi» gibi, onlar da demokrasiyi işçi sınıfımıza lâyık gör- rekir.. Bugün işçi sınıfımızın bu «bilinç» durumu, Türkiye'nin mezler. «Biz başa geçelim, demokrasiye ne gerek var»

19. yüzyılda burjuvazi bağımsız olarak sosyalizme karşı küçük burjuva sosyalizmlerinin etkisi nisbeten azdır; ki

İşçi sınıfı sosyalizmi ise, azınlığın da azınlığı durumun-

İşte bu «sosyalizm»ler kalabalığı, Tekstil sendikasında etmiyordu. Burjuva liberalizmi o dönemde açık açık bur- DİSK'e bağlı bir sendikadır. Ve DİSK'de tüm «sosyalist»

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuya / Sorumlu Müdür : H. Zafer Korkmaz / Adres : Bab-1 Ali Cad. No. 29/202 Cağaloğlu - İST. / İsveç Bürosu : V. Orakçıoğlu, Box 5034 16305 SPANGA Stockholm, Postgirot: 431 309 3-9 / Dizgi - Baskı: Murat Mathaacılık Koll. Şti. Tel.: 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 7.3.1979 / Abone Şartları : 6 Aylık 36 TL., Yıllık 72 TL.

maskelerine rağmen, CHP'lilikleri, reformistlikleri kolay kolay gizlenemeyen bir eğilim hakimdir. DİSK'in yönetimi, işçi sınıfına burjuva düzeninin tamirciliğini, CHP kuyrukçuluğunu tavsiye eder. Görevi işçi sınıfının aşağıdan gelme teşebbüs - teşkilât ve kontrolünün hayata geçirilmesini önlemektir. Diğer şeyler yanında DİSK yönetiminin, Tekstil işçilerinin genel merkeze karşı muhalefetinde takındığı tavır, en son Tekstil kongresinde sarfettiği çabalar, onun gerçek kimliğini bir kez daha açığa çıkartmıştır.

TEKSTIL'DE MÜCADELE NASIL BASLADI. KONGREYE KADAR NASIL GELIŞTI?

Türkiye'yi saran ağır bunalım şartları, Tekstil işkoluna ve bu işkolunda çalışan işçilerin hayatına yansımazlık edemedi. Düşük ücretler, işten çıkartmalar, artan pahalılık ve ilh. Tekstil Sendikası içindeki kaynaşmayı, hoşnutsuzluğu daha da arttırdı. İşçiler, hızla Genel Merkezin gericiliğine karşı harekete geçtiler. Çeşitli siyasetler bu hareketlenmeler içinde yer aldılar. Bir yanda bir «Devrimci Birlik» teşekkül etti. Genel Merkeze karşı mücadele irütmekte idi. Diğer taraftan «İlerleme» de işçilerin gemerkeze karşı tepkisini değerlendirdi, mücadelesini sürdürdü. Genel Merkez ise kongreye kadar DİSK ile üstü örtülü bir ittifak içinde, daha doğrusu DİSK yönetiminin koruyuculuğu altında kongreye kadar durumu idare etmeye çalıştı. Kayyumlar, mahkemeler, ertelenen kongre ler ve ilâh... Bunların hepsi gerçekten bir uzun hikâyedin

Tekstil'deki bu kaynaşmada pek çok siyasî parti, ha reket, eğilim vs. vardı dedik. CHP'li, TİP'li, TSİP'li, «İlerleme»ci vs... Ancak bunların hepsi sendikalizmin, reformizmin, burjuva sosyalizminin (özünde burjuva ideolojisi nin) değişik düzeylerdeki savunucularıdır. Sırasında bir birlerini yiyip, birbirlerinin kuyusunu kazıyorlar. Ama bir tek noktada: Sendikalarda, en geniş anlamda: «SİYASET, KAYIRMA, DİN, MEZHEP, TARİKAT, AİLE, CEMİYET, IRK, BÖLGECİLİK ayrıcalıkları tanımaksızın ve en demokratik biçimde», işçilerin birliğini savunanların, işve renlere karşı uzlaşmaz sınıf mücadelesini savunanların susturulmasında birleşip domuz topu olabiliyorlar. Yani proletarya sosyalizmine karşı «mukaddes ittifak»ları he men gündeme getiriliyor.

Kongre öncesinde, «İlerleme» ve «Devrimci Birlik» ge nel merkeze karşı mücadele etti. Bu mücadele, şube kongreleri boyunca sürdü. Bazı şubelerde «Devrimci Birlik» bazılarında ise «İlerleme», genel merkezin egemenliğini kırdı. Bu başarılarda temel sebep, Tekstil işçilerinin, genel merkez yöneticilerinin artık maskesi düşmüş sarı sendikacılıklarına olan kini idi. İşçi sınıfının çıkarlarını tekstil patronlarına satan bu sendikacıların (Rıza Güven, Yunus Kara vb. gibi...), bunalım şartlarında daha da hızlı bir biçimde iplikleri pazara düşmüş, hertürlü baskı ve zorbalığı uygulayan genel merkez, muhalefetin şube kongrelerinin çoğundaki başarılarını engelleyememiştir.

Ama Genel Merkez Kongresi süresince manzara değişmiştir. Genel Merkez'in bir gericisi (Yunus Kara), «İlerleme»nin başkan adayıdır, TİP de bu ittifakta yerini almıştır. Genel Merkez'in diğer gericisi (Rıza Güven), DİSK yönetimi tarafından «Devrimci Birlik»e başkan adayı olarak dayatılmak istenmektedir. Sözün kısası, «İlerleme» de, DİSK yönetimi de, Tekstil'in gerici Genel Merkez yöneticileri de temelde bir noktada anlaşmışlardır: Tekstil iş cilerinin gerici sendikacılara, sendikalizme, reformizme tepkilerini öldürmek! Onlara göre, Tekstil'de söz avağa düşmüştür! Artık sendikacılar zümresinin değil, işçilerin sözü geçmektedir! Bu gidiş fena gidiştir. Önlenmesi ge-

İşte, «İlerleme» Yunus Kara ittifakının da. DİSK vönetiminin -VP'lileri dışlayarak- R. Güven, E. Yalçın Bu yoğun ve yaygın burjuva sosyalizmlerinin yanısıra, gibileri «Devrimci Birlik» listesine sokma gayretleri de aynı telâşın ürünüdür. Maksat Tekstil'de düzen değiş mesin, işçiler değil - sendikacılar zümresi söz ve karar sahibi olsun!

Bu noktada «Devrimci Birlik»in ne olduğu meselesi gündeme gelir.

«DEVRIMCI BIRLIK» :

«Devrimci Birlik», Vatan Partisi, «Kitle» (diğer deyişle SGB), Devrimci Yol, TSIP siyasetlerinin bloku ile oluşmuştur. Ancak esas ağırlık ilk iki siyasettedir. Bu blok, «Genel Merkez»e karşı muhalefet temelinde oluşmuştur. Bir diğer özelliği de «İlerleme»ye muhalif olmasıdır. Ancak bu muhalif olmalar, «Devrimci Birlik» adlı bir blok kurmak için yeterli midir? Görüldüğü gibi yeterli sayılmıştır. An-cak Kongre deneyi, bu tarz birliklerin prensipli birlikler olmadığını, adlarındaki «devrimci»liğin de sahte «devrimci»lik olduğunu göstermiştir.

Birlik neye muhalif olduğunu koyduktan başka, niçin muhalif olduğunu ve neleri hedeflediğini somutca koymalı (Devami 16. Sayfada)

maktadır.

dir

Vatan Partisi III. Kongresi Burju Sosyalist Hattını Red ve Tasfiye Etti

2-1-5

KARAR NO 1.

VATAN PARTISI'NIN (1977-1978) PROGRAM-TAKTIK-ÖRGÜT KONULARINDA BURJUVA SOSYALIST SAPITMASI HAKKINDA KARAR

Vatan Partisi 1977 Ocak ayındaki ilk kongresinden beri burjuva sosya- içinde burjuva nüfuzunun artmasına hizmet etmiştir. lizminin ideolojik egemenliği altına resmen girmiş, burjuva sosyalizmi Parti'nin tüm teorik ve pratik eylemine damgasını vurmuştur.

İki yılda izlenen hat, objektif olarak tekel dışı, yaban burjuva zümrelerin çıkarlarının («Kıvılcımcı») bir görünüm altında savunulmasından başka bir anlama geimemektedir. Bu sapıtma;

Program konusunda, Vatan Partisi'nin kendi öz devrimci programının tüm mantık sonuçları terk edilerek bir reform programının kabulü biçiminde ortaya çıkmıştır. 1. Olağan Kongre'nin 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 11 nolu kararları devrim için mücadele yerine, «acil» reformlar için mücadeleyi öne çıkart-

Program konusundaki bu sapıtma, taktik konuda, reformist burjuvazi ve onun partileriyle reformlar için ittifak biçiminde yansımıştır. Vatan Partisi'nin bu güne kadar uyguladığı «Sosyalist Blok» politikası, işçi sınıfı partisinin asgari programı temelinde devrimci demokrat blok taktiğini reddederek, işçi sınıfına burjuvazinin kuyruğuna takılmasını önermiş, işçi sınıfr

Program ve taktik konusunda sapıtmanın belirlediği ekonomist sendikalist ve dolayısıyla liberal içerikli ilkel görevler Vatan Partisi'nin örgüt yapısını ilkel bir örgüt yapısı olarak belirlemiştir. Böylece Vatan Partisi'nde yuvar ilkelliği fraksiyonculuk biçiminde ebedilesmistir.

Bu ilkel örgüt yapısının hakim kıldığı örgüt anlayışına uygun olarak Vatan Partisi'nde —modern örgüt prensiplerinin ifadesi demek olan— tüzüğün ihlal edilebileceğini savunan bir oportünist örgüt anlayışı ortaya çıkmıştır.

- Bu oportünist örgüt anlayışı burjuva örgüt anlayışının bir ifadesidir. Bu tesbitlerden hareketle kongremiz,
- 1. Vatan Partisi'nin iki yıllık burjuva sosyalist teori ve pratiğini red ve mahkûm eder.
- 2. Program, taktik ve örgüt konularında birlik örgütsel birliğin şartını oluşturduğuna göre, Vatan Partisi'nin iki yıllık hattının burjuva sosyalizminin ifadesi olmadığı, Vatan Partisi'nin program, taktik ve örgüt konularında burjuva sosyalist bir sapıtma icinde bulunmadığı anlayışı: Vatan Partisi üyeliği ile bağdaşmaz.

Yeni bir döneme başlarken

syalist elinizdeki bu yeni sayısıyla, bugüne kadar izlediği çizginin zıddı yeni bir çizgiyi izlemeye başlamaktadır. Bugüne kadar izlediği burjuva sosyalist çizgiyi terketmekte; ve ona karşı savaşı başlıca görevlerinden biri olarak önüne kovmaktadır.

Vatan Partisi III. Genel Kurulu'nun kabul ettiği veni hattı temel alan «Komisyon Raporu»nda açıklandığı biçimiyle, Kıvılcımcı hareketin tarihi : bir ayna gibi Sosyalist Gazetesi'nin de tarihine yansımıştır.

Sosyalist ilk olarak, 1967'de Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yönetiminde 7 sayı çıkmıştır. O dönemde Sosyalist önüne görev olarak bilimsel sosyalizmin en temel doğrularını açıklamayı koymuştur. Ve Sosyalist, 1960 sonrasında, bilimsel sosyalist öğretiyi tavizsiz savunan ilk yayın organı-

> (Devamı 3. Sayfada) SOSYALIST

"VATAN PARTISI, (...) ISTER ASKERI, ISTER SIVIL HER TÜRLÜ KIRTASIYECİ GERİLİĞİ VE POLİSÇİ TAHAKKÜMÜ MİLLETİMİZE LAYIK BULMAYACAKTIR"

(Vatan Partisi Programmdan)

IZIAAZAT AAAAX SIKIYÖNETIM HAKKINDA

liam, tertip ve provokasyonlarından başka bir şey nı gerçekleştirmek üzere, onların maşalarının katbir kaç bin dey ve ağanın faşizmi oturtma planlarıde şikâyet ettikleri «anarşi» ve «terör», gergekte larla sindirilmek istenmektedir. Parababalarının söz smitimiz ve emekçilerimiz terör, baskı ve katliammaz işsizlik ve pahalılık cehenneminde yanan işçi ülkemizi ağır bir bunalıma sürüklemiştir. Dayanıl-Bir avuç tekelci parababasının soygun düzeni,

ler iyiden iyiye yok edilme yoluna girilmiştir. mis, zaten kısıtlı olan demokratik hak ve özgürlükrör» bahane edilerek, şimdi de sıkı-yönetim ilan edilnunu sürdürmek için yarattıkları «anarşi» ve «te-Bizzat tekelci parababalarının sömürü ve soygu-

- Hangi gerekçe ile olursa olsun, halkın özgür-Kongremuz,

- Sıkı-yönetimi demokratik hak ve özgürlükleri lik her tedbire muhalif olduğunu ilan eder. lüklerini kısıtlamaya ve ortadan kaldırmaya yöne-

- Sıkı-yönetimin en temel demokratik hakları asgari demokratlık şartı olarak görür. ilanını protesto eder. Sıkı-yönetime karşı çıkmayı kısıtlayan bir idare şekli olarak görür; Sıkı-yönetim

Öneri Sahibi delesinin gereğini belirtir. rma karşı tüm demokratik güçlerin birlikte mücafaaliyetlerinin durdurulması vb. gibi) uygulamalada sosyalist yaym organlarmın kapatılması, dernek kısıtlayan (grevlerin izne bağlanması, demokrat ya

JAROÐ TEMHA Bakırköy Şube Başkanı

IZIAARAT AAAAA ANIAAZU (Bütün Sendikalar İçin de Geçerlidir) ONUNDERI GÖREVLER TEKSTIL SENDIKASININ

ru, sınıf savaşı okulu sendikalar : Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının meş

2. Sirf işçi sınıfının çıkarlarını savunma benğin kurulması ve pekiştirilmesi için çalışmalıdırlar. finm çıkarları; işçi sınıfı zümreleri arasında birlidar görüşlülüğü içine hapsolmamak, tüm işçi sını-1. Sur meslek veya işkolu çıkarlarım savunma

3. Ulusal beneillik içine hapsolmamalı, kapita-.uslubilsmalidular. örgütleriyle her düzeyde güçbirlikleri oluşturmaya umrakadat alad ve hareket etmeli ve halk tabakalarının cilliği içine hapsolmamalı, tüm emekçi halkın çıkar-

malı veya varolanlara katılmalıdırlar. leriyle ve örgütleriyle uluslararası birlikler oluşturcanlı dayanışma içinde olmalı, diğer halkların işçimamalıdırlar. Tüm dünya işçileriyle ve halklarıyla nin ve halklarının çıkarlarının ortak olduğunu unutlizm ve emperyalizm karşısında tüm dünya işçileri-

.uslubusmi yönelik her toplumsal ve politik harekete yardımcı ğini ortadan kaldırmayı hedeflemelidirler. Bu amaca hapsolmamalı; bizzat kapitalizmi yani ücret köleli-4. Kapitalist düzenin sonuçlarıyla savaş içine

karları karşısında kayıtsız kalmak anlamına gele lar karşısında kayıtsız kalmak Tekstil İşçilerin çına göre: Ülkemizin içinde bulunduğu bugünkü şartları ve öyle, olmaları gerektiği açıkça belli olduğuya, Türkiye, halk ve işçi olaylarının) içinde olduk--nülar savaşının, dolayısıyla siyasetin (Tüm Dünolduğuna, yani siyasetin dışında değil tam tersine Sendikaların genel olarak fonksiyonları bunlar

*.mp netimlerle etinde - kemiğinde yaşayan halktır, işçi -öyıkı ahalılığı)larla dişinde - tırnağında, sıkıyövaluasyon (paramizin ucuzlatilmasi) ve enflasyon fabrikalardan kovulmakla (gizli açık işsizlikle), degizliyemiyor. Ancak şunu da biliyoruz ki; buhranı; yaşamakta. Artık parababaları dahi bu gerçekliği görüyoruz ki Türkiye Tarihinin en ağır bunalımını hepimiz, her günki geçim dertlerimizle yaşıyor ve Ülkemizin içinde bulunduğu şartlara gelince;

(Devam 16. Sayfada) dan IMF'nin, OECD'nin Ortak Pazar'ın yardımıyla balarma teslim olmasmin sonucu olarak, bunalumkın sırtına yıkabiliyor. Mevcut hükümet de parabalerinde tuttukları için buhranın yükünü emekçi hal--le risbitali îsevie izededereq pave uid neguinee

wushe for siece בסיקדגוקאפיט סייש Stellines Farddund selohattin Onan Unitoner ural inde 13 bdurur chynas -) crey # +222! 24C 85th they 3. Self Bas DS lag Baltacl All is a lot to a variable Hasdin sirkeen Muzaffer Eritarian Barton Kesis. Station Chine . Anto Happing Joulo Bulown Robard. Merces Althor BUID JAWHY Rubig Las 1037 NOTHI. JEMUS Bensencer בהאביך פראשונט/ 2511 Are B. Foury Man No Distance Anny Starts. sort di larin Oner CillER Rehment yedis bin Rose Serig Cons detter Thunds wig worn Makaiye burduluge HEN SENET MECH Thest HIGH County side with the service of the Hitmet 226as inter Directin day aupproh Met geb tillern Deb. Janud Gunes F. S. P. KING fairsever war Condension Sand Condension 210/16 213407 trajan piny ann Potent - bolow 2 tology tating sox solology KSmille. Con pulotingsat Sphind Gas 24NANA YUMAZ sati yonetime karsi karar tasarisi bashquada ve olan DISK-TEKSTIL 5. OLREAN Gend Kunlunda O'IL BILL OL simulgat abayara Sarayinda BE1-2-8

at the stand and

Göreve getirilecek Merkez Komitesi'nin gerekli hanucu Partimize kazandırılmalarının en önemli işlerimizve kişilerle ideolojik mücadelenin ve bu mücadele so-

T:ON AAAA

Tüzük değişikliği hakkında karar

Vatan Partisi, I. Olağan Kongresi'nde yapılan tüzük 5. PARTİ DİSİPLİNİNİN ÖZÜ : Değişmedi.

6. PARTIDEN ÇIKARILMA : Değişmedi.

MAHALLI KONGRELER ANAHALLI TEŞKILÂTLAR VE

- bulundu mu, bir mahalli TEŞKİLÂT kurulur. a tüzükte belirtilen asgari sayıda parti üyesi şehir, kasaba ve ilh. gibi vatandaş topluluğunşıdır. Küçük bir parti örneği halinde işler. Her a) En alt MAHALLI TESKILÅT, partinin temel ta-7. MAHALLİ TEŞKİLÂT VE KONGRELER
- hepsi katilur. İl kongrelerine ve Merkez kongrecak sırayla toplanır. İlçe kongresine üyelerinin Kasım) ayları arasında, birbirlerini tamamlıyab) MAHALLI KONGRELER : Her yihn (Eylül ve
- en az ilçede 5, il'de 7 üyelik bir Yönetim Kurulu d) YÖNETİM KURULLARI : Her mahalli kongre, c) KONGRE GÖRÜŞMELERİ: Değişmedi. yedek delege seçilir. lerine, her alt kongre üyesinin yarısı asli, yarısı
- en az haftada bir toplanır. gereken iş bölümünü yapar. Yönetim Kurulları ile onun başkanını ve 3 kişilik yedeğini seçerek

g) Iptal. .lsigi (1

.Intal. ()

dayatur. pratižinde konunun özel önem ve gerekliliki kendisini gerektirmez, yalnız bunu olanaklı kılar. Ancak Türkiye kılan «Doktoren - Kıvıleımeı» adlarına sahip çıkmayı takî devamıdır. Ancak bu teorik taban, henüz bize taban Marksist - Leninist öğretinin tarihi, organik, manyorum ve kavrayışları kırarak oluşturduğu teorik tasvujuud neuse idig kabuk gibi saran burjuva

bir «çizgi», bir «hareket» vardır. olarak ayırıcı sınırlarını çizerek doğmuş bir «görüş», limlerle program, strateji, taktik, örgüt teorisi ile net miyle: «Doktoreu» «Kıvılcımeı» denilen, diğer tüm eğici çevreler arasında kullanılan ve yaygınlaşmış biçi-1970 yılının son aylarından beri, Türkiye'de devrim-

1930'larda YOL'un yazılışı ile gerçekleşir. devrimei hareketinde öz Leninci Marksizmin doğuşu Ayırıcı sınırların net olarak çizilmesi, Türkiye'nin

me ulaşmıştır. başlangıç konaklarını aşmış, iki kez öz Leninci Marksizkerrür» etmiştir. İki kez doğmuş, iki kez hazırlık ve devrimden sonra kurulan antika medeniyetler gibi «te-Türkiye'nin devrimei hareketi; tıpkı her tarihsel

rak görülmekten kurtulamaz. jinalite kavranmadıkça, Devrim tarihimiz bir kaos olaketin böyle iki kez doğup geliştiği görülemez. Ve bu ori-Belki de dünyanın hiçbir ülkesinde, devrimci hare-

ğindeki özel önemini gösterir. «Doktoreu - Kivileimei» adlandirmasinm Türkiye pratiçizmiş bir «Doktoreu» - «Kıvılcımeı» hareketin doğuşu, teristiği, yanı diğer eğilimlerle ayırıcı sınır çizgilerini Bu orijinalliğin 1970 - 71'de ulaştığı aşamanın karak-

almak; bir kalemde nice kafa karışıklığına son verecek, vilemensligi, Marksist - Leninist olmanın kriteri olarak tisini benimseyenlere verilen ad olan : «Doktorcu», «K1başka birşey olmayan Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın öğretelerken, Marksizm - Leninizmin özünün ifadesinden anarsist bile kendilerini «Marksist - Leninist» olarak nifaşist partisi olma rolüne çıkan TİKP bile, sıfır numara sosyalist eğilim, hatta finans - kapital'in değişik türde nucu Türkiye'deki onlarca burjuva ve küçük burjuva Bugün Marksizm - Leninizm'in evrensel başarısı so-

Bu tesbitler ışığında kongremiz; nır çizgilerini çekecek esaslı bir Arianne ipliği olur. KAOS'ta yönelmeyi sağlayacak, nice oportünizmlerle sı-

(en az) şartı olarak görür. rectisinin kabulunu: Bilimsel Sosyalist olmanın asgari Türkiyeli devrimciler bakımından, Kıvılcımlı'nın öğ-

olarak kullanılması ve sahip çıkılmasının özel önem ve nitelemesinin Marksizm - Leninizmin özel bir karşılığı Türkiye pratiğinde «Kıvılcımcı» ya da «Doktorcu»

gerekliliğine işaret eder.

kongre toplanması görevini kongremiz Merkez Kolamak üzere konferanslar tertipleyerek bir olağanüstü için, en geç üç ay içerisinde bu sorunları çözüme bağlursa, taktik alandaki görevlerimizi tesbit etmek görevi yapmamıza olanak vermediği gözönünde tututesbit etmesi gerekir. Ancak kongre şartlarının bu

mitesine verir. bu eğilimin karşıtı olan proleter devrimci taktikleri

KARAR NO 6.

Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi 1. Kongrede

alınmayışını haklı kılmaz. telikte olması bu kongrede somut taktik kararlar Ancak 1. Olağan Kongre kararlarının reformist nialınan burjuva reformist kararları mahkûm eder.

Kongremizin reformizmi mahkûm etmesi yetmez,

nitelemesi üzerine «Doktorcu» «Kivilcimci» KARAR NO 2.

reye başvurabilir. (Otomatikman partiden atılan-

nına düşer. Çıkarılan kimse, ancak ileriki kong-

organiarum tasvibi ve merkezce tescili yapılan

a) 1 yıldan beri partili 2 üyenin tavsiyesi ile, parti

masını iptal eder; aşağıdaki tüzük değişikliğini ka-

tüzüğü ve buna uygun çalışma ekipleri teşkilâtlan-

tigi tüzük değişikliklerini ve MK'ce hazırlanan iç

Bu nedenle kongremiz, 1. Olağan Kongre'nin yap-

tan Partisi tüzüğünün proleter örgütlenme anlayışın

-sV föligma ekipleri tegkilåtlanması ile 1954 Va-

değişikliği ve Merkez Komitesi'nin hazırladığı iç tü-

d) Partiden gıkarma yetkisi merkez haysiyet diva-

lar şahsen başvuramazlar.)

4. PARTIYE GIRME, ÇIKMA ŞARTLARI

c) Değişmedi.

b) Değişmedi.

ratandaş üye olur.

3. ÜYE OLMAK : Değişmedi.

TÜZÜK DEĞİŞİKLİKLERİ

Birinci Madde : Değişmedi.

bul eder.

terk etmiştir.

2. GAYE VE KONU : Değişmedi.

limsel Sosyalizmin ustalarına yakışacak bir ustalıkla lum olaylarının açıklanma ve değişiminde, ancak Bi-Hikmet Kıvılcımlı Diyalektik Materyalizmi doğa ve topyanında yer almaya layık doruk noktalarından biridir. eder. O öğretinin gelişiminde Marks, Engels, Lenin'in teorinin evriminde başlı başına yeni bir aşamayı ilade Kıvılcımlı'nın Bilimsel Sosyalizme sağladığı gelişme: Vatan Partisi'nin kurucusu ve önderi Dr. Hikmet

peceyi kaldırdı. bir unsuru olan «geri ülkeler» gerçekliğinin yüzündeki styla 20. yy. «modern» toplum gergekliginin ayrılmaz pitalizm öncesi toplum biçimlerinin ve tarihin dolayıdeki peçeyi» kaldırdı ise; Dr. Hikmet Kıvılcımlı da Kalamıştır. Karl Marks nasıl «Modern toplumun yüzünlayısıyla değiştirilmesi için eşsiz bir teorik temel sağbugün «geri ülkeler» gerçekliğinin açıklanması ve dove toplum bigimlerinin hareket yasalarını keşfederek; doğrudan doğruya bağlı olan kapitalizm - öncesi tarihin Özellikle, bugünkü geri ülkelerin sosyal yapısıyla

: ulidanalauz sa, Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın keşifleri de aynı şekilde çorap söküğü gibi çözümüne yol açan sonuçlar sağlar-Her büyük keşif, nasıl diğer pekçok problemin de

sonuçlara yol açtı. Bunlardan en can alıcı olanları şöyle

nin biriktirim aşamasından klasifikasyon aşamasına sıçkaldırırken modern tarih bilimini kurdu. Tarih Bilimi-Hikmet Kıvılcımlı, antika tarihin yüzündeki peçeyi

ibsizes missms.

Hikmet Kıvılcımlı'nın geliştirdiği devrim teorisi : Teososyalizmin devrim teorisinde yeni ufuklar açtı. Dr. «Tarihsel Devrim» olgusunu açıklayarak, bilimsel

Bu keşfe bağlı olarak, Tarihsel Maddeciliğin temel ride bir devrimdir.

uma geürdi. liştirdi; daha dakik, daha derin, daha kapsamlı bir dukavramlarından biri olan Üretici Güçler kavramını ge-

yapılan her tahrifat ve bayağılaştırmayla savaşarak, temel kavram ve ilkelerinde Lenin'in ölümünden sonra geçirdi. Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın Marksizm - Leninizm reihin kendi öz gelişimine daha uygun düşen bir anlayışı santrik) kavramlar ağım parçaladı. Bunların yerine, tasini büyük ölçüde engelleyen Avrupa merkezli (Eurotarih bilimlerine egemen olan ve bu bilimlerin gelişme-Kapitalizmin Avrupa'da gelişmesi sonucu, toplum ve

.Tinsinsz programma göre hazırlanmış yönetmeliklerle dü-Partiler yasası, (ilgili maddeler) ve parti tüzük -

13. MECLIS GRUPLARI VE

GENEL KONGRELER

.Isiqi

.Isiq1

12. Değişmedi.

e) Değisi

.lsiqi (b

c) Değişmedi.

b) Değişmedi.

II. a) Değişmedi.

MERKEZ

10. Değişmedi.

Değişmedi.

8. Değişmedi.

MADDI CIHETLER

SECIMPERDE ADAY TESBITI

vs. gelirleri. b) Başkanlık Divanının tasvidi ile yapılacak yayın I4. a) Değişmedi.

d) Değişmedi. c) Değişmedi.

.ibsmeigsdi.dl

4 :ON AAAAX

Program hakkinda

unu hergün birkez daha kanıtlıyor... çekleştirilmesinin ekmek kadar; su kadar gerekli olduaşağıdan gelme girişim, örgütlenme ve kontrolü ile gerkenin cehennem hayatı yaşatılan halkının, tamamiyle kadın - erkek, genç - ihtiyar tüm halkın, bu cennet ülaşta işçi smiti gelmek üzere: cahil, alim, köylü, şehirli, Programmum (yani işçi sınıfının asgari programmun) düzeninin içinde bulunduğu ağır bunalım, Vatan Partisi Finans - kapital beyleriyle tefeci - bezirgân ağaları

sşebileceğini kavradıkları an, onları hiçbir şey duruluklarının ancak Vatan Partisi Programıyla gerçeksizlik ve pahalılık cehenneminden kurtulmalarının, muteştirilebilir. Türkiye'nin yoksul insanları, zulümden, işından bilinerek, okunarak ve benimsenilerek gerçekamak başta gelen görevdir. Program ancak halk tararanılması, tanınması, okunması, kabul edilmesini sağ-Vatan Partisi Programmm, tüm halk tarafından kav-

O halde, görev : programm onu gergekleştirebile-

cek tek güç olan kitlelere ulaşması ve benimsenmesinin

ağlanması olduğuna göre:

and altina altr.

Bu nedenle;

Kongremiz :

KARAR NO 5.

lar verilmeli.

.demitrige

: Sburda :

den biri olduğunu tesbit eder.

zırlıkları yaparak bu konuda konferans düzenlemesini

Parti dışında olan çeşitli «Doktorcu» iddialı eğilim

deolojik mücadele verilmesi ve Parti'ye kazandırılması

Parti dışında olan; «Doktorcu» iddialı eğilim ve kişilerle

ivesinin başhca görevidir.

ler hazırlanıp dağıtılmalıdır.

3. Olağan Kongreye kadar Parti dışına düşen ve

ları ve kabulü için çalışmak: her parti örgütü ve

dan çıkması için acil görevler olarak tartışma-

bir ifade tarzıyla da olsa, Türkiye'nin bunalım-

programmızdaki talepler bütünlüğünü, değişik

Kitle örgütlerinin kongrelerinde (organlarında)

Programm teorik açıklaması üzerine konferans-

Aynı şekilde bildiriler hazırlanmalı ve sayısızca

rak zengin örneklerle açıklayan popüler broşür-

İkinci aşamada «Her emekçiye bir program».

her işyerine, her fabrikaya bir program»dır.

ğıtılmalıdır. İlk aşamada parola: «Her köye,

bir şekilde bol miktarda basılıp, olabildiğince da-

1. Program: Ucuz ve kullanışlı (cepte taşınabilir)

2. Programı, özellikle günün sorunlarına bağlı ola-

Tekstil kongresi

(Baştarafı 18. Sayfada)

idi. Devrimci Birlik ise ne için muhalif olduğunu bilmez. Hedefi ise sadece ve sadece seçimi kazanmaktır.

Oysa, sınıf mücadelesi anlayışı üzerinde, sınıf mücadelesinde sendikaların rolleri üzerine anlaşmak gerekli idi. Türkiye'deki «sendikalar faciası»nın nedenleri üzerinde anlaşmak gerekli idi. DİSK'de hakim olan, ve işçi sınıfını burjuvazi ile uzlaştırmak isteyen sendikalizm ve reformizme karşı mücadele temelinde anlaşmak gerekli idi. Demokratik bir tüzük konusunda, yani sendika demokrasisinde anlaşmak gerekli idi. Ancak o zaman «Devrimci Birlik» gerçekten DEVRİMCİ olabilir, mücadelesini tutarlıca sürdürebilirdi. Bu gerçekleştirilemedi. «Devrimci Birlik», devrimci prensipler üzerine inşa edilemediği için, devrimci karakterde bir mücadele de veremedi.

Yine bu noktada, Vatan Partisi içindeki ideolojik mücadelenin karakteri ile «Devrimci Birlik»in prensipsizliği ya da devrimci prensiplerinin olmayışının bağıntısı kendisini gösterir.

Sendikalarda, kendiliğinden Sendikalist bilince ve burjuvazinin yaydığı reformist bilince karşı mücadele ancak işçi sınıfı sosyalizmi tarafından verilebilir. Evet, «Devrimci Birlik»te Vatan Partisi de yer almıştır. Ancak hangi anlayışla yer almıştır? Vatan Partisi bu ittifakta, III. Olağan Kongresinin mahkûm ettiği «doktorcu» görünümlü burjuva sosyalist sapıtması içindeki politikası ile yer almıştır. Bu politikanın yürütücüsü Vatan Partisi'nin «Devrimci Birlik»i gerçekten devrimci temellerde inşa etmiş olması beklenemezdi

İşte burjuva sosyalizmini, reformizmi tasfiye etmenin mücadelesi içindeki Vatan Partisi'nin Kongresi ile, Tekstil Kongresi hemen hemen aynı tarihlere denk düşer. Bu momentte, sendikalarda yürütülen sendikalist, reformist karakterdeki mücadeleye karşı çıkan Vatan Partililer, Kongre öncesi «Devrimci Birlik»e bazı prensip önerilerinde bulunurlar. Bunlar, Kongrede ortakça savunulmasını istedikleri Karar önerileri ve tüzük değişikliğidir. Vatan Partililer, yine bu temelde «Devrimci Birlik»in DİSK ile ilişkilerini yeniden ele almasını da önerirler. Çünkü DİSK' de sendikalizmin - reformizmin hakimiyetini vurgulamadan, DİSK içinde, devrimci muhalefet çalışması yapmak mümkün değildir.

Vatan Partililerin bu önerileri ile «Devrimci Birlik»in gerçek niteliği açığa çıktı denilebilir. Öyle ya! Vatan Partililer DİSK'e -haşa!- toz konduruyorlardı. DİSK'in sendikalist reformist politikasının etkisinden kurtulmasını istiyorlardı. Yine Vatan Partiiler, getirdikleri bir tüzük değişikliği ile sendika yürütme kurulunun (genel başkan dahil), yönetim kurulu içinden seçilmesini öneriyorlardı. Bu tüzük değişikliği de sendikaların başına 2-3 yıllığına, her türlü denetimden uzak padişah kesilmelerin önüne geçilmesini öngörüyorlardı. Böylece, Yönetim Kurulu'nun gerçekten bir «üst organ» olması sağlanacak, sendika demokrasisi yolunda önemli bir adım atılacaktı.

Bu konu da açık muhalefet ile değil, mızıldanmalarla geçiştirildi. Çünkü böyle bir tüzük değişikliğine karşı çıkmayı sendika demokrasisi ile sosyalistlikle bağdaştırmak kolay değildi. Ama bu tüzük değişikliğine yanaşmak ise sendikalizme - reformizme yani burjuva ideolojisine karşı çıkmak demekti. Bunu da SGB'liler yapamazlardı.

Bu durumda artık «Devrimci Birlik»in, Devrimci prensipler temelinde bir ittifak olmadığı, adından başka bir yalizmi - reformizm, bu somut tavır alışda görülür. şeyinin «Devrimci» olmadığı açıkça ortaya çıkmıştı.

Ancak bu devrimci prensipler uğruna mücadelede fazla yol katedilemeden Kongre gelip çatmıştır. KONGRE

Kongreye bu şartlarda: yani gerçekte devrimci olmayan bir «Devrimci Birlik» ile girilir. Vatan Partililer kendi Karar tasarılarını ve tüzük değişikliklerini bağımsızca savunacaklardır.

Kongre süresince DİSK yönetimi, gerici «sigorta»sını Birlik» listesine sokulmak istenir. «Kitleci»ler (veya «SGB» liler) buna temelden karşı çıkmazlar da şu gerekçeyi ileri sürerler:

ikna edemeyiz! .. »

Evet, onlar için söz konusu olan, hangi şartlarda olursa olsun, yürütme kuruluna girmektir. Kendilerinin dışında kimlerin gireceği de o kadar önemli değildir. Nasıl olsa herkes (DİSK, Tekstil Genel Merkezi, «SGB'liler» vs...) «hep bir hallı, Turhallı»: Sendikalist - Reformisttir. Birbirleri ile fazla alıp veremedikleri yoktur!..

neticilerinin bu oyunları bozulur.

Kongrede bu arada ilginç konuşmalar da yapılır. Ör-Partisi sempatizanı olduğunu söyler ama diğer taraftan sendikalarda, siyasetlerin tasfiye edilmesine karşı çıkar-

Bunun Türkçesi, «Tekstil'de CHP dışındaki siyasetleri yaşatmayacağım» demektir.

Kongrenin ikinci günü, Bakırköy Şube Başkanı A. Göral, «Sıkı-yönetim üzerine Karar Tasarısı» bahane edilerek, Kongre salonuna giren palislerce tutuklanır. Bu tutuklama aslında çok kimseyi memnun eder. Bu tutuklama ile «İlerleme» ve Yunus Kara devrimci muhalefetin liderinden kurtuluyor, DİSK ise gerici oyunlarını bozacak bir Vatan Partiliden kurtuluyordu. Bazı «Devrimci Birlik»çiler (örneğin SGB'liler) ise, kendilerini prensipli birliğe çekmek isteven «müttefik»lerinden kurtuluvorlardı. A. Göral'ın bu tutarlı demokrat tavrını gösterdiği için, Sıkı-yönetime karşı çıktığı için tutuklanması, aslında tüm sendikalist reformistleri memnun ediyordu. Ama elbette Sıkı-yönetimi bu tavrından ötürü alkışlayacak halleri de yoktu. Kongre bittikten sonra A. Göral serbest bırakılacaktı. Bu serbest bırakılışın Kongre sonrasına kalması bile anlamlıdır.

A. Göral'ın «secimleri ben kazanavım - sen kazanma» curcunası içindeki bu politik tavrı; polisin müdahalesi ve tutuklama ile sonuçlanınca, Divan Başkanı, hiç bir şey yokmuşcasına kongreyi devam ettirmek ister. Ancak delegeler buna karşı çıkar. Yarım saat aradan sonra Baştürk gelir. Sıkı-yönetime «yandan yırtmaçlı» çatar... Kongrenin ertesi güne ertelenmesini ister. Ertesi gün yine Baştürk konuşur : «Kapitalizm içinde nasıl sosyalizm yapılması gerektiğini bilmeliyiz. Sosyalistler Donkişot değildir, Sosyalizm mücadelesini sürdürebilmek için hapishanelere girmemelidirler ... » yollu bir konuşma yapar. Baştürk'e göre birakalım sosyalist görevleri, asgari demokratlık görevleri bile yapılmamalıdır. Sıkı-yönetime karşı çıkılmamalıdır. Yoksa hapishaneye gireriz, sosyalizm yapamayız vs...

Baştürk'ün bu pasifizm ve kuyrukçuluk propagandasından sonra, Kongrenin sonuna dek, pek çok delegenin ısrarına, müracaatına rağmen, ne Karar tasarısı Kongreye sunulur ne de A. Göral'ın tutuklanışı bir daha tartışma konusu yapılır

Bu sırada DİSK yönetimi ve kimi «Devrimci Birlik» ciler, «E. Yalçın'lı», «E. Yalçın'sız» listeler kotarırlar. Vatan Partilileri şu ya da bu yolla oyuna getirip getiremeyeceklerine göre listeler hazırlanır. Ancak bu oyunlar boşa çıkartılır

KARAR TASARILARI ÜZERİNE **GÖRÜSME(!)LER**

«Sıkı-yönetim üzerine Karar Tasarısı» tüm müracaatlara rağmen, Divan tarafından oylamaya sunulmaz. Delegelerin fiilî baskısı üzerine «İlerlemeci» Divan Başkanı sunu söyler : «Kayyum'un da kararı bu, DİSK yürütmesinin de emri bu. Bu Karar Tasarısını oylatamayız.» Böylece «İlerlemeci», sözde sosyalist Divan da, Sıkı-yönetim'le elele verir.

SGB'lilerse «delegeleri karşımıza alırız» gerekçesi ilé Sıkı-yönetime karşı Karar Tasarısını savunmamaktadırlar. İşte «Devrimci Birlik»in de hali budur. En basit demokratlık görevini yerine getirme konusunda bile anlaşılamamaktadır

«İlerlemeci»lerse, bir yandan «Sıkı-yönetime karşı karar tasarısı»nın oylanmasını engellerken, diğer yanda «141 142'ye hayır» diyen bir Karar Tasarısını sunarlar. Son tahlilde çıkan sonuç şudur: «Sıkı-yönetim'e evet! 141 - 142' ye Hayır!» Bu da «İlerlemeci»lerin demokrasi anlayışıdır. Onların keskin «sosyalist»liklerinin ardındaki burjuva sos-

Sıkı-yönetim konusundaki bu tavırlar neyi gösterir. Özetle bir tek şeyi: İşçi sınıfının çıkarlarına ihaneti! Sıkıyönetim tüm halkımız gibi işçi sınıfının da başında «Demokles'in Kılıcı»dır. Bugün Sıkı-yönetimi protesto etmeyenler, yarın Sıkı-yönetim grevleri yasaklayınca, yine seslerini çıkarmayacaklarını şimdiden ele vermektedir. Sıkı-yönetim gibi somut bir konudaki bu gerici tavırlar, bu siyasetlerin gercek sınıfsal özlerini acığa vurmaktadır.

Bütün bu engellemelere rağmen Sıkı-yönetim ile ilgili «Devrimci Birlik»e takmak ister. Rıza Güven, olmazsa Karar Tasarısı imzaya açılmış ve 186 delege imzasını ata-Erol Yalçın «eski genel merkezciler» olarak «Devrimci rak, Kararı benimsediğini belirtmiş, bir anlamda bu Kongre Kararı haline gelmiştir.

Diğer Karar Tasarılarında «İlerlemeci»lerin ve «SGB' li»lerin önerileri hemen hemen cakısmıştır. Altlarındaki im-- «Bu konuda Bakırköy Şube Başkanı Ahmet Göral'ı zalar değişiktir ama, özünde hepsi reformist bir anlayışla kaleme alınmıştır. Tüm devrimci görünümlerine, süslü sözlerine rağmen burjuva düzenini yamamayı, tamir etmeyi hedef almaktadır.

A. Göral imzası ile sunulan «Tekstil Sendikasının Önöndeki Görevler» başlıklı karar önerisi ise yine ancak delegelerin sürekli çabaları sonucu tartışmaya açılabilmiştir. Bu karar tasarısı, içeriği ile tüm reformist nitelikli karar «Devrimci Birlik»in, Vatan Partililer ve bazı devrimci tasarılarına alternatif niteliktedir. Türkiye'nin içine düşüunsurlar dışındaki diğer kesimleri de bu gerici oyunlara rüldüğü Buhran'dan ancak işçi sınıfının minima programı ses çıkartmazlar. Ama sonuna kadar direnilerek DİSK yö- ile kesince çıkılabileceğini, tek kurtuluş yolunun bu olduğunu, düzeni yamamak değil değiştirmek gerektiğini belirtmektedir. Karar tasarısı, bu uğurda mücadeleyi koymakneğin bir Bakırköy Şube sekreteri (Rusen Budak), Vatan ta, bu doğrultuda mücadele eden haraketleri desteklemeyi önermektedir

Kongrede bu karar tasarısı aleyhinde hiç kimse konuş-

ken, bir Yunus Kara bol bol CHP propagandası yapıp, mamıştır. Ancak Divan'ın mahir oylama usulü ile, tasarıardından «sendikaya siyaset sokmayacağı»ndan dem vurur. nın kabul edilmediği ilân edimiştir. Bu sonuç da —diğer reformist nitelikteki kararlar hesaba katılırsa- : «reformlara evet; devrime hayır!» anlamına gelmektedir. SECIMLER

> Nihayet Kongre'nin «herşeyi» demek olan seçimler de yapıldı. «Devrimci Birlik» başlığı altında E. Yalçın'ın adını da taşıyan ve DİSK yönetimi ve «Kitleci»ler («SGB'liler»)ce hazırlanan liste, Bakırköy delegelerinin müdahalesi ile dağıttırılmadı.

> Her iki listeyi destekleyen kanatların oy güçlerinin hemen hemen başabaş olduğu Kongrede, sonucu ittifaklara girmiş unsurların, birbirlerine attıkları «çizik»ler tayin et-«İlerlemeci» adayları, Genel Merkezciler tarafından, Vatan Partililer «Kitleci» («SGB'ci»)lerce çizildi. Bu da yalan ittifakların nasıl bir seçim ittifakı olduğunun, hiç r prensibe dayanmadığının bir diğer göstergesidir.

> Kongreden en çok memnun olan, elbette DİSK yönetimidir. Çünkü DİSK yönetimi, DİSK'de sendikalizmin hakimiyetini sarsacak bir değişikliğin Tekstil'de meydana mesini bu sonuçla önlemiştir. Yine Vatan Partililer dışnarak, sendikalizme - reformizme karşı mücadelenin yenf mevzi kazanması engellenmiştir. Artık DİSK, bugüne olduğu gibi bugünden sonra da CHP'nin kitleleri uyutma - aldatma politikasına yardımcılığını devam ettirecek-

> CHP'nin yanısıra, TİP, İlerleme, «Kitleci»ler vb. de Kongreden kazanabileceklerini kazanmışlardır. Çünkü onlar için işçi sınıfına hizmet için belli prensiplerin üste kması, kabul edilmesi değil, sendika denilen yiyim yerinde birkaç koltuk ve biraz nüfuz sahibi olmaktır. Kimi yürütme'de, kimi yönetim'de, kimi delegeliklerdeki kazancını veterli bulmustur.

> Ancak işçi sınıfının çıkarları açısından kongre sonuçları olumsuzdur. Kongre, devrimci kararlar alamamıştır. Sendikal demokrasiyi güçlendirecek tüzük değişiklikleri yapamamıştır. Kendi siyasetlerinden başka siyasetçilere hayat hakkı tanımayan tasfiyeci görüsler Kongrede mahkûm lememistir

> Vatan Partililer, ve onlarla birlikte hareket eden dev rimciler, işçi sınıfının hak ve menfaatleri doğrultusunda prensip savaşı vererek, Kongreden çıkmışlardır. Kongre sonucu itibarı ile sendikalistlerin - reformistlerin elinden bir mevzi kurtarılamamıştır. Ancak kazanılan deney büyüktür. Vatan Partisi'nin iki yıllık burjuva sosyalist sapıtmasının sonucu ortaya çıkan «Devrimci Birlik»in, gerçekte devrimci temelde bir ittifak olmadığı daha iyi anlaşılmış-Sendikalarda demokratik tüzükler ve devrimci karar temelinde ittifakların ve bloklaşmaların gereği bilince cikmistir.

> Şimdi Tekstil'de yeni bir mücadele başlamaktadır. Devrimci Birlik yeniden inşa edilecektir. Ama bu kez Devrimci adına layık olarak. Tekstil sendikasını da, «işçi sınıfımızın kültürünü ve bilincini vükselten bir HAYAT OKULU, millî mücadele teşkilâtı» haline getirmek için mücadele, yine gündemin birinci maddesindedir.

TEKSTIL SENDIKASININ ÖNÜNDEKİ GÖREVLER (Baştarafı 1. Sayfada)

çıkılabileceği hayallerini yayıyor. Bu doğrultuda girisimlerde bulunuvor.

Ülkemiz yabancı parababalarının, bankaların at oynattığı bir pazar durumunda. «Hasta adam» sayılarak ameliyat masasına yatırıldık. Her bir yabancı örgüt, şirket, koparacağı parçanın hesabını vapiyor.

Bu durum ve şartlar karşısında; Kongremiz : 1. Bunalımdan kurtuluşun yerli - yabancı parababalarına dayanarak değil, tam tersine bu asalakların «azınlık nüfuzunu» ortadan kaldırarak mümkün olabileceğine inanır.

2. Parababalarının nüfuzunun ortadan kaldırılmasının ise : Devletin Kırtasiyeci ve askercil olmavisi (TAM DEMOKRASI), Derebeğ artıklarının vol edilmesi (TOPRAK REFORMU), Sanayii her şeyden üstün tutma (TEKNİK YARATICILIĞI) şartlarını hedefleyerek ve başta işçi sınıfı gelmek üzere bütün değer yaratan iyi niyetli vatandaşların, tamamıyle aşağıdan gelme ve tamamiyle serbest (girişim - örgütlenme - kontrol)larıyla gerçekleştirilebileceğine inanır.

Bu şartlardan biri eksik oldu mu hiç birisinin de gerçekleşemiyeceğine inanan kongremiz :

3. Ülkemizin buhrandan bu talepler doğrultusunda verilecek mücadele ile kurtulabileceğini benimser. Ve bu anlayıştan hareketle bu talepler için mücadele eder, verilen toplumsal ve politik mücadeleleri destekler. Tüm işçi sendikalarını ve halk örgütlerini bu doğrultuda verilen mücadeleleri desteklemeye çağırır.

> Öneri Sahibi Bakırköy Şube Başkanı AHMET GÖRAL

icinde ver abr.

denetiminde cıkmaya devam eder. Bu dönemde Sosyalist'in fonksiyonları bir bakıma Lenin'in ISKRA'sına benzetilebilir. Ama Lenin'siz bir Iskra nasıl düşünülemezse, Kıvılcımlı'sız bir Sosyalist de olamazdı. Sıkıyönetim... Kıvılcımlı'nın «Odisse» destanı... ve ölümü... «Tarihte bireyin rolü» sorununu, bireyin hiçliği ile Kıvılcımlı yaşamıştır. Olağanüstü iradî çabalar, objektif şartların sarsılmaz duvarına çarpmıştı. Ama bireyin hepliğini de Kıvılcımcı hareket yaşadı. Uygun objektif koşullara rağmen Kıvılcımlı'nın önderliğinden yoksun hare-

ket kakırdadı. Dev ölünce meydan cücelere kaldı. Hazreti Muhammed: «Ben arabım, arap benden değil» demiş. Marks'ın da aynı anlamda : «canavar dişleri ektim pireler biçtim. Ben "marksist" değilim» dediğini söylerler. Kıvılcımlı izleyicilerinin yaptıklarını görseydi Marks'ın ya da Hz. Muhammed'in sözlerini anmadan edemezdi. Bu cücelik, bayağılık, Kıvılcımlı'dan sonra çıkan Sos-

1975'te Sosyalist gazetesi 4 sayı daha çıktı. Bu dört İşte CHP parlamentarizmi sürdürmek için «kestaneleri ateşten çıkaran maşa» olmaya kitlelerden korkusuyla sosayı bir «paçavra fikriyat» (Lumpen ideoloji) anıtıdır adeta. Sosyalist'in sayfalarında, 1975'teki Vatan Partisi kuruyundu. Bir yıldır da çıkarıyor. İşçiler, köylüler, küçük burjuvalar hızla CHP'nin bu gerici yüzünü görüyor ve refor- nın asgari şartını yerine getiren demokrat ve ilerici vacularının —küçük burjuva sosyalistlerinin— en küçük bir izi bile vansımaz. Bir kariverist'in -hem de en sovsuzlasmist havallerden kurtuluvor. Bu anlamda CHP, korumak mışından- lumpen ideolojisinden başka bir şey görülemez. istediği parlamentarizmin mezar kazıcısı olmaktadır. Çün-Vatan Partisi'nin Burjuva Sosyalist çizginin egemenkü halk reformist hayallerden kurtuldukça, parlamentarizliğine gecmesiyle paralel olarak, Sosyalist'in 1977 Nisan min de finans - kapital için bir fonksiyonu kalmamaktadır. ayında çıkan 31. sayısından son 76. sayısına kadar çıkan Bir yıllık CHP yönetimi, uygulamalarıyla, halk kitle-45 sayısı ise burjuva sosyalizminin dile gelişidir.

Yeni bir döneme başlarken

(Baştarafı 1. Sayfada)

Ancak Sosyalist 7 sayıdan fazla çıkamaz. Demek bir yankı bulmaz. Bu da son derece olağandır. Çünkü 1967 lere gelindiğinde bilimsel sosyalizmin temel klasiklerinden henüz cevrilebilenlerin savısı bir elin parmaklarını bile aşmamaktadır. Türkiye'nin 27 Mayıs sonrası devrimcileri henüz bilimsel sosyalizme yeni ulaşırken; onun alfabesini veni öğrenirken, Sosyalist ve Tarihsel Maddecilik yayınları onlara yüce cebri sunuyorlardı. Henüz Kapital'i veya Ailenin Devletin Kökeni'ni veya Alman İdeolojisini okumamışlar Tarih Devrim Sosyalizm'i anlayabilirler miydi? Elbet anlayamazlardı. Öyle de oldu. 1967 darbesi de «zindan kuyusunun duvarlarına vurulmuş» bir yankısız yumruk olmaktan öteve gidemedi.

Daha sonra çıkan «Türk Solu» ve «Aydınlık» ile 27 Mayıs sonrasında doğan devrimci hareket marksizm dışı ve öncesi «başlangıç» konaklarını geride bırakıp, «hazırlık» konaklarına girer. Doktor Hikmet Kıvılcımlı da bunlar

Geçilmesi zorunlu konakların üzerinden atlanamaz, o konaklar iradenin bir vuruşuyla yok edilemez. Ama doğum sancıları kısaltılır ve ılımlandırılabilir. İşte Kıvılcımlı'nın Türk Solu ve Aydınlıklardaki varlığı böyle kısaltıcı ve ılımlandırıcı bir etki yapar.

1970 yılı 16 Haziran olaylarıyla birlikte, işçi sınıfı kendi varlığına ilişkin (kendisini inkâr eden) tartışmalara son verdi. Artık devrimciler icin iki sev apacık bellivdi. Önümüzde Demokratik Devrim aşaması vardır ve bu devrimde isci smifiyla köylülüğün ittifakı esastı. O halde hu temel üzerinde anlaşanların Proletaryanın «özörgüt»ünü nasıl oluşturacakları, sorunu gündeme geliyordu.

İste 1970'in son aylarında çıkmaya başlayan Sosyalişt örgüt konusunu gündeme koyuyor ve onun «zinciri sürükleyecek ana halka» olduğunu belirtiyordu.

Elbet bir yayın organının önüne koyduğu görev onun iceriğini belirler. Sosyalist, «ana halka» olarak Proletarya Partisi'ni öne koyunca tüm yazılar ağırlıklı olarak bu soruna vönelivor. Her sorunun proletarva partisi sorununa ne kadar bağlı olduğu gösteriliyordu.

Ancak 1970 - 1971 döneminde 19 sayı çıkan Sosyalist gazetelerinin ilk 6-7 sayısında, gazete içinde ayrı bir eğilimin; bir anarko - sendikalist eğilimin varlığı görülür. Daha Sosyalist'in afişlerinde bu anarko - sendikalist eğilim «Genel Grev» parolası biçiminde görülüyordu. Daha sonra gazete de incelir, «Genel Direnis» bicimini alır. Kimi esnaf ve sendika avukatı aydınların beslediği bu anarko - dır. sendikalist eğilimi Sosyalist gazetesi 8. sayıdan sonra püskürtür. Ve bütünüyle Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın yönetim ve

yalist'lere tümüyle damgasını vurmuştur.

Son 76. sayının yarısı burjuva, yarısı proletarya sosya-

minden proletarya sosyalizmine «sıçrama sayısı» sayıla-

Bu 77. sayıdan itibaren, Sosyalist ilk 26 sayısında (7 + 19) dile gelmiş proletarya sosyalizmine dönmektedir. Bu anlamda, yani proletarya sosyalizmini izleme anlamında bu 77. sayıya 27. sayı da denebilir. Arada kalan 50 sayı başka sınıfların değirmenine su taşımıştır genel olarak.

Sosyalist'in bu dönemdeki yayın programını elbette önüne koyduğu görevlerin niteliği belirleyecektir.

Önce Sosyalist bir yayın organı olmanın ortaya koyduğu görevlerin neler olduğunu kısaca hatırlayalım. Bu görevleri kısaca şöyle sıralayabiliriz :

a - Bilimsel sosyalizm öğretilerinin yayılması; özgün haliyle tanıtılması görevi,

b - Bilimsel sosyalizm öğretisinin çağdaş dünya ve Türkiye sorunlarının açıklamasında uygulanması; diğer bir devisle, bütün dünya ve Türkiye'deki toplumsal ekonomik sistem, sınıflar, sınıfların karşılıklı ilişkileri, çatışmaları, politikaları; bunlardaki değişmeler; proletaryanın bu mücadeledeki rolü hakkında doğru görüşlerin yayılması,

c - Dolayısıyla yanlış görüşlerin yanlışlığının gösterilmesi ve eleştirilmesi, yani burjuva ve küçük burjuva sosyalizmleriyle ve diğer gerici ideolojilerle savaş... Sözlerin, bildirilerin, davranışların ardında hangi sınıfların çıkarlarının bulunduğunu göstermek,

d — Halkın demokratik özlemlerinin sözcüsü olmak. her haksızlığı teşhir etmek. Haksızlıkları protesto etmek ve her haksızlıktan, baskı ve sömürü olgusundan hareketle düzenin beş para etmediğini kanıtlamak, düzenin beş para etmediği fikrini yaymak,

e — İşçi sınıfının kendiliğinden mücadelelerine destek olmak: öncü ve vol gösterici olmak ve daha üst mücadele biçimlerine yönelmesine çalışmak.

Kısaca açıkladığımız bu genel görevler, bir sosyalist organın her zaman yapması gereken; her durumda yapması gereken görevlerdir. Her tekil olgudan hareketle genel olanı göstermek seklinde de özetlenebilir bu.

Ancak dünyada ve Türkiye'deki objektif ve proleter hareketin sübjektif koşulları ölçüsünde, yukarıdaki genel görevlere bağlı olarak daha özel görevler de vardır. Bunları görmemek skolastik olur.

İçinde bulunduğumuz dönemde Türkiye, tarihindeki en ağır bunalımı yasamaktadır. Finans - kapital beyleri ve tefeci - bezirgân ağalarının düzeni kökünden sarsılmakta-

Bu iki egemen güç, reformist yaban burjuvaziyi, parlamentarizmin (demokrasinin değil, çünkü demokrasi yoktur) karsılığında vedeklerine aldılar. Ve halkın muhalefetini şu ana dek kısmen de olsa öldürümlemeyi becerdiler.

Reformcu yaban burjuyazi (ki CHP'de ifadesini bulur) hem reformcudur hem gericidir. Reformcudur : Çünkü parababalarınca ekonomi temelinde ve politika çatısında ikinci plana itilmistir. Onların politik ve ekonomik egemenlik lerini sınırlamak ister. Gericidir : Cünkü Halk kitlelerinden, devrimden korkar.

«Korku ecele fayda vermez» derler. Liberallerin en korktuğu : Parlamentarizmi yitirmektir. Geri Ülkede parlamentarizm ise : Liberal burjuvalarla parababalarının kayıkçı döğüşü yaptıkları, devlet bütçesindeki milyarlar üzerine kumar oynadıkları «cici» ya da «filipin tipi demokrasi» oyunudur. Bu parlamentarizm oyunu reformist burjuvazi halkı oyalayabildiği sürece oynanır. Halk, reformistlerin gerici vüzünü görüp devrimci taleplere ve partilere yönelince : Parlamentarizme parababaları «sayım suyum yok» deviverir.

leri, -binlerce kitap ve bildiriyle anlatılamayacak olan şeyi— bu günkü düzen içinde sömürü ve baskının, işsizlik lizminin savunusunu yapar. Bir bakıma burjuva sosyaliz- kâbusu ile pahalılık cehenneminin hiçbir zaman kalkma-

Kongre kararlarını belirlemiş, resmî hattını oluşturmuş-

yacağını; Burjuva reformistlerinin en tehlikeli, güvenilmez korkak ve gericiler olduğunu hızla görüyorlar.

Evet, başta işçi sınıfı gelmek üzere, emekçi halk, hızla reformist hayallerden kopuyor ve hızla «bu işlerin böyle gitmeyeceği» düşüncesi uyanıyor. Ve görevimizi belirleyen sorun burada ortava cıkıvor : «Reformist hayallerin yerine ne geçecek?» «İşler nasıl olursa gidebilir?» «Nasıl bir düzen gelmeli?»

Reformist hayallerden kopan halk kitleleri hangi doğrultuya yönelecek? Onları kim kazanacak? Finans - kapital mi, Sosyalistler mi? Yani faşist demogoji ve terör mü halkın memnuniyetsizliğini vedeğine alıp, bir ali cengiz oyunuyla halkı ezen düzenini pekiştirecek, yoksa Proletarya Sosyalizmi mi halkı devrimci demokrat talepler etrafunda örgütleyecek?

İste önümüzdeki dönemin baslıca sorusu budur.

Proletarya Sosyalizmi, halkı devrimci demokrat talepler etrafında nasıl örgütleyebilir? Köylülüğü ve diğer halk tabakalarını kısa zamanda etrafında örgütleyebilecek onlara öncülük edebilecek biricik güç: Proletaryadır. Sınıf olarak proletaryanın en çabuk örgütlenen, en bilinçli, en mücadeleci kesimleri : Büyük sanayii merkezlerinde yığılmış sanayi proletaryasıdır. Bu sanayi proletaryasının en ileri, en bilinçli, en tecrübeli unsurları ise : Burjuva reformizminin va da buriuva sosvalizminin ideolojik etkisi altındadır. Barjuva reformizmi ya da sosyalizmleri proletaryanın devrimci moralini bozmakta, proletarya devrimci bir program etrafında örgütlenememekte ve halkı da örgütleyememekte. Bu durumda, küçük burjuva tabakaların memnuniyetsizliği faşist demagoji ve terörün peşine takılmaktadır.

O halde, tutulacak ana halka; objektif ve sübjektif sartların dayattığı baslıca görev; apacık ortaya cıkıyor : Burjuva sosyalizmlerini teşhir etmek; işçi sınıfının ileri unsurlarını burjuva sosyalizmi ve reformizmle savaş içinde eğitmek ve birleştirmek. Tüm diğer sorunların çözümü bu görevin başarısına bağlıdır. Bu görev başarılmadan hiçbir sorun çözülemez. Faşizm engellenemez. İşsizlik ve pahalılığa son verecek işçi sınıfının minima program gerçekleştirilemez, bu düzen değiştirilemez.

Yukarıda tahlil edilen sartlar nedeniyle: Sosyalist'in önündeki en can alıcı görev : Burjuva sosyalizmleri ile mücadele; onların yaydığı reformist hayallerle mücadeledir. Sosyalist'in içeriğini özellikle bu görev belirleyecektir.

Burada şöyle bir soru sorulabilir : Peki, sıkıyönetim ilanı bu görevlerde bir değişmeye yol açmaz m:? Hayır, açmaz. Aksine bu görevin daha bir hızla ve başarıyla yapilması gerektiğini kanıtlar. Ya da söyle diyelim : Sıkıyönetimin ortaya çıkardığı görev, yukarıdaki genel ve özel görevleri herşeye rağmen; her hal ve şartta yapma görevidir

Burada yazımıza son verirken, oportünist Sosyalist'in verine getirmediği bir görevi de verine getirelim.

Yukarıda genel görevlerimizi sıralarken, sosyalist bir yayın organı olmanın genel görevleri arasında sunları yazmıştık : «Halkın demokratik özlemlerinin sözcüsü olmak, her haksızlığı teşhir etmek. Haksızlıkları protesto etmek ... » Ve daha sonra sunu ekledik: «Sıkıvönetimin ortava cıkardığı görev, yukarıdaki genel ve özel görevleri her şeye rağmen, her hal ve sartta yapma görevidir.»

İşte, şimdi her hal ve şartta, -oportünist Sosyalist'in yapmadığı görevi— haksızlıkları, başkı, sömürü ve zulmü protesto etme görevini yaparak yeni bir döneme başlıyoruz. SOSYALIST gazetesi: Sıkıyönetim ilanını PROTESTO

SOSYALİST gazetesi: Sıkıyönetimin dernekleri kapatma, grevleri izne bağlama kararlarını PROTESTO eder.

SOSYALİST gazetesi: Sıkıyönetimin, sıkıyönetimi protesto etme, sıkıyönétime karsı cıkma gibi demokrat olmayın organlarını yasaklamasını PROTESTO eder.

Ve nihayet SOSYALİST gazetesi, sözde ilerici basının, derneklerin, partilerin, bu sıkıyönetim yasakları karşısındaki suskunluklarını da protesto eder.

Ve tüm demokratları, tüm halkı bu protestolara katılmaya, protestosunu bu gazetenin savfalarında da dile getirmeye çağırır.

SOSYALIST

KARAR NO: 3 Kıvılcım hareketi (1974-1976) üzerine

Vatan Partisi I. Olağan Kongresi'ni belirleyen, ona damgasını vuran «Kıvılcım Hareketi» olmuştur. Kıvılcım Hareketi'nin ideolojisi Vatan Partisi'nin sizliği «Kıvılcım Hareketi»nin:

12 Mart çıkışında «Doktorcu Hareket» içinde proletarya sosyalizmi eğilimini temsil eden Kıvılcım Hareketi, Doktorcu görünümlü Burjuva Sosyalizmine karşı çağrısının mantığında açıkça görülebileceği gibi burjuva sosyalizminin egemenliğine girmiştir.

TSİP'e giriş ve VP I. Olağan Kongresi'nin prensip-

1. Marksist sınıf mücadelesi öğretisini terk eden,

- 2. Diyalektiğin en temel kategorilerini metafizikçe
- kavrayan sapitmalarından kaynak alır.

Bu tesbitlerden hareketle kongremiz Vatan Partisi' verdiği ideolojik mücadelenin karakterinde ve kongre nin fikir zeminini oluşturan ve burjuva sosyalist mantığın ürünü olan, fakat simdiye kadar Parti literatürü olarak benimsenen «TSIP Olayı» ve «Çok Partili Ortamımız» ve «Vatan Partisi'ni örmeye yeniden çağrı» broşürlerini red ve mahkûm eder.

6 MART 1979

Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi Uzerine

rinde İstanbul'da toplandı. Kongre, Kıvılcımcı öğretiyi bur- «Parti'nin politik hattının tartışılması» olarak onayladı. juva metafizik yorumlarla öldürmek isteyen «Kıvılcımcı» görünümlü burjuva sosyalizmine ilk darbeyi indirdi. Onun gerçek yüzünü teşhir etti. Kongre, Vatan Partisi'nde aylardır süregelen Parti içi mücadeleyi noktaladı. Vatan Partisi'nden burjuva sosyalizmini tasfive etti.

Her ne kadar burjuva sosyalist sapıtma Vatan Partisi' nin 3. Olağan Kongresinde red ve mahkûm edilmiş olsa da, Kongreyi ve Kongreye temel platform olan komisyon raporu (Doktorcu - Kıvılcımcı Hareketin eleştirisi - özeleştirisi: 1971 - 1978)nu, «Kıvılcımcı» görünümlü burjuva ve küçük - burjuva oportünizmlerine karşı mücadelede bir başlangıç olarak ele almak gerekir. Ancak Kongrede, Vatan Partisi'ndeki burjuva sosyalist sapıtmanın deşifresi ve mahkûmiyeti: Doktorcu öğretinin burjuva - küçük - burjuva yorumlarına ve çarpıtmalarına karşı mücadelede elbet önemli bir aşamadır; ve bu mücadeleye büyük ivme kazandırmıştır.

1970 - 71'lerde Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın program strateji, taktik ve örgüt konularında bir kere daha netleştirerek cizdiği sınırlarla ortaya çıkan Kıvılcımcı hareket, Dr. H. Kıvılcımlı'nın ölümünden sonra, oportünizmlerin üstte güreştiği, «susuş»ların, «gizli dedikodu»ların, «alay» ların ideolojik mücadeleye, medenice - yazılı fikir mücadelesine üstün geldiği bir batak içine girmiştir.

Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi'ne sunulan «Doktorcu - Kıvılcımcı hareketin eleştirisi - özeleştirisi : (1971 - 1978)» baslıklı rapor, tartışılması gereken platformun ana hatlarını ortaya koymuş, Doktorcu hareketin 8 yılını irdelemiş, bu hareketin en temel sorunlarını: program, strateji - taktiğe ve örgüt konularına eğilmiştir. Doktorcu hareketin 8 yılındaki sapıtmaların cesaretle üzerine giden, sadece eleştiriyi değil, özeleştiriyi de hedefleyen bu platform, medenice - yazılı tartışmadan uzak aydın gevezeliklerini bir kalemde açığa çıkartmıştır. Bu platform ile, adeta teorik gelişmesi durmuş Doktorcu hareket, yeni bir aşamanın sıçrama konağına gelmiş olmaktadır. Yine bu platformun 3. Olağan Kongre'deki zaferiyle, Vatan Partisi'nin, işçi sımfına ve tüm halka devrimci önderlik, keşif kolluğu yapma yolu açılmıştır.

KONGRE GÜNDEMİ

Vatan Partisi 3. Olağan Kongre gündemi, daha önce Parti konferansında saptanmış ve oy çokluğuyla kabul edilmişti. Diğer klasik gündem maddelerinin yanısıra ana konunun «Parti'nin politik hattının tartışılması» olarak ele alınması kararlaştırılmıştı. Yine bu gündemi determine eden komisyon raporunun planına göre, Parti'nin politik hattının

a — Kıvılcımcı hareketin eleştiri - özeleştirisi (1971-76), b - Program,

c - Strateji - taktik.

d — Örgüt - tüzük alt başlıklarıyla tartışılması gerekmekte idi.

Bu kongre gündemini determine eden komisyon raporu ve diğer kongre edebiyatları kongre öncesi Parti teşkilâtına iletilmiş, hatta kongre öncesi çıkan Kıvılcım Dergisi ve Sosyalist Gazetelerinde de yayınlanmıştır.

Kongre, Parti'nin hattını tartışacak ve karara bağlayacaktı. Kongrede varılacak karar ile, Parti'nin politik hattı yargılanmış ve hüküm verilmiş olacaktı. Bu durumda konunun «Partinin politik hattı» olarak ele alınması, diğer sorunların bu temel perspektife göre tartışılması gerekmekte idi.

Gündemi determine eden kongre edebiyatı, Vatan Partisi'nin iki yıllık hattının «Kıvılcımcı» bir görünüm altında burjuva sosyalist bir karakter taşıdığını ispatlamakta idi. Bu sapıtma, temelde bir Program sapıtması idi; program sapıtması, strateji - taktik ve örgüt konularındaki sapıtmayı belirlemişti. Diğer taraftan Vatan Partisi'nin iki yılhk burjuva sapıtması, Vatan Partisi'nin 1. Kongre öncesinde Doktorcu harekete egemen olmuş oportünizmlerden ayrı düşünülemezdi. Özellikle Kıvılcım grubunun burjuva sosyalist sapıtması, 1. Kongre ile Vatan Partisi'nin resmî hattına damgasını vurmuştu. O nedenle, program, strateji - taktik ve örgüt sapıtmaları «Kıvılcımcı» hareketin elestiri ve özelestirisi (1971 - 76) ile birlikte ele alınmalı idi.

Burjuva sosvalist sapıtmanın savunucuları, gündemin bu maddesinde Parti'nin politik hattının, 4 maddede ayrı ayrı tartışılmasını önerdiler. Böylelikle Vatan Partisi'ndeki sapıtmanın ele alınışındaki organik bütünlüğü parçalamak istediler. Ancak Kongre, Parti konferanslarında gündem tartışmaları konusunda edinilen tecrübeler ışığında komis-

Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi, 28 - 31 Ocak tarihle- yon edebiyatının sistematiğine uygun olarak gündemi : gerek «Doktorcu» «Kıvılcımcı» nitelemelerinin teorik ve

PARTI'NIN POLITIK HATTININ TARTISILMASI

Bu gündem maddesi, Parti'nin iki yıllık teori ve pratiğinin, geçmişi ile tarihî - mantıkî bağları ile birlikte ele alınışı, yargılanışıdır. Parti'nin iki yıldır «Doktorcu» görünümlü burjuva sosyalist bir sapıtma içinde olduğunu kabul etmeyen kanat, bu gündem maddesinde Parti'nin iki yıllık hattını somut olaylarla savunmak yerine, «anarşizm», «tasfiye», «inkârcılık» çığlıkları atarak Kongre'yi bir «ağlama duvarı» haline getirmeyi yeğ tutmuştur. Oportünist kanat, Doktorcu hareketin eleştirisi (1971 - 76)ni, Parti'nin program, strateji - taktik, örgüt sorunlarını tartışmak yerine demogojiyi tercih etmiştir.

Burjuva sosyalist sapıtmanın iflah olmaz savunucuları, komisyon raporunun anti - tezini koymak verine, komisyon raporundaki değerlendirmelerin yanlışlığını ispat etmek yerine, tartışmaları Parti'nin teşkilât toplantılarının kritiği çerçevesi içine hapsetmek istediler. Teşkilât toplantıları üzerine bu demagojiler, Kongrenin bir eksiğini de gösterdi: O da kongreye komisyon edebiyatıyla birlikte, aynı perspektifte sunulmuş bir teşkilât toplantıları kritik otokiritiği'nin olmayışı idi. Kongrenin ve kongre edebiyatının bu eksikliği en kısa zamanda giderilmelidir.

Olağan 3. Kongrenin 6. gündem maddesinin dört temel konusunun karakteristikleri nelerdi? Onları ele alalım.

Kıvılcımcı Hareketin Eleştiri ve Özeleştirisi (1971 - 1976)

Bu konuda «tükenmez içki» «Mezarlık başına dönmek» demagojisi yine gündeme getirildi. Doktorcu hareketin gelmiş geçmiş tüm eğilimlerinin -kedi pisliğini örtercesinegirmekten kaçındıkları bu konunun ele alınışından, Vatan Partisi'ndeki «Doktorcu» görünümlü burjuva sosyalizminin savunucuları da hoşnut olmadılar. İçinden çıktığımız -bir anlamda bir türlü içinden çıkamadığımız- bir dönemin, marksist sınıf mücadeleleri öğretisi temelinde: sözlerin, bildirilerin, davranışların altında hangi sınıfların çıkarlarının yattığını belirterek bir eleştirisi bugüne dek yapılmamıştı. Komisyon raporu bu yolda ilk adımı attı. Rapor,

VATAN PARTISI **III. OLAĞAN GENEL KURULUNCA SECILEN** MERKEZ KOMÍTE ÜYELERİ

Genel Baskan : Feridun Sakar

Genel Sekreter: Ergun Aydinoğlu

Selçuk Eralp Mahmut Temizyürek Adnan Aslan Ali Karşılayan Turan İçli Zafer Korkmaz Yaşar Yuva Abdullah Uredi Kenan Yorucu Sadık Gökçen Şehmuz Özdemir Turgut Aksakal Sabahattin Yılmaz Burhan Şahin Ahmet Göral Gülperi Yıldırım Hülya Eralp Kemal Yılmaz Enver Korkmaz

pratik anlamını, muhtevasını belirleyerek, gerekse Doktorcu - Kıvılcımcı hareket'in doğuşunu ele alarak bu dönemin kritiğine girismisti. Bu başlangıç çabası, ideolojik - teorik mücadele yolunu açıyor, hareketi kakırdatan kapı arkası aydın gevezeliklerine gereken cevabi veriyordu. Sözün kıası, «Doktorcu» görünümlü Burjuva sosyalizminin «mezarlık başına dönmek» diye niteleyerek bayağılaştırmak istediği bu teorik çaba, gercekte teoriyi değil, kişicil horoz döğüşlerini geliştiren batağı kurutuyordu. Yine bu çaba, Vatan Partisi'nin son iki yıllık teori ve pratiğine damgasını vurmuş sapıtmaları mahkûm ederek, Vatan Partisi'nin politik hattını ortodoks Kıvılcımcı zemine oturtma yolunu aciyordu.

«Mezarlık basına dönmek» demagojisine kapılanlara bir ufak hatırlatma daha yapmakta yarar var :

Doktor H. Kıvılçımlı, Yedi ciltlik Yol adlı etüdüne başlarken «bu satırları niçin kaleme alıyorum» sorusunu sorarak ardından şu cevabı veriyordu: «1 — Genel Sebep; 2 — Özel Sebep... var». Genel sebep, Partinin yanlışları önünde gereken devrimci tavrı takınabilmektir. Yani Lenin'ci tartısma metodu ile «Öteki ülkelerin tecrübelerini hazım ve temsil etmek»; «O tecrübelerden çıkmış derslerle kendi kendimizi eleştiri ve denetleme»ktir. Özel sebep ise: «tarikatcı (sektci) ve kısır dedikodular yerine, Parti çercevesi ve Parti disiplini içinde bilimsel tartışma kapısını açmak ... »tır. Ve bu sebeplerle işe girişirken, Parti'nin hareketin, hareket içindeki eğilimlerin geçmişte hesaplaşılamamış, işleri bitirilememiş yanlışlarına, zaaflarına, dönü-

İşte «mezarlık başına dönmek» diye bayağılaştırılmak istenen: Kıvılcımcı hareketin 1971 sonrasının eleştiri ve özeleştiri çabası, tam da Doktor H. Kıvılcımlı'nın 1930' larda yaptığına benzer. Elbet onun seviyesinde, o güçte bir teorik çaba değildir. Ama yönelişte aynı olumluluk vardır. 1930'larda Doktor H. Kıvılcımlı nasıl, 1929'lardaki, 1925 - 26'lardaki sapıtmalara döndüyse; nasıl Halk İştirakiyun'ları, Onbeşler'i inceleme eleştirme ihtiyacı duyduysa, hatta nasıl «Türkiye'de prekapitalist ilişkilere yıldırım süratiyle bir bakış» başlığı altında «Türkiye'de burjuva devrimi başlangıçları»na kadar döndüyse, 1978'lerde Vatan Partisi de aynı kritik ve otokritik göreviyle karşı karşıyadır. 1920 - 1930 arası sapıtmalarla geçen on yıl Dr. H. Kıvılcımlı'yı nasıl böyle bir çabaya ittiyse, 1971 - 78 arasında geçen 7 yıl, Ortodoks Kıvılcımcı'lara aynı görevi dayatmıştır.

Kongrede, bu konu üzerinde konuşan bazı delegeler, eleştirinin perspektifini kavrıyamayısın yada bilincli demagojinin ifadesi olarak şu soruyu sordular: «niye 1971'e kadar dönmek ihtiyacını hissediyorsunuz da, daha ötelere gitmiyorsunuz?» Bu soru, «Türkiye'de Kıvılcımcı olunmadar Marksist-Leninist olunmaz» temel önermesini kabul etmemekle, yada onun anlamını kavramamakla aynı şeydir? Raporda da belirtildiği gibi Türkiye'nin öz Leninci Marksizmi 1930'larda YOL'un yazılışıyla doğar. Ancak Türkiye orijnalitesi, 1970-71'de Dr. H Kıvılcımlı'ya ayırıcı sınır çizgilerinin çizilmesi görevini bir kez daha dayatır. Ve o tarihlerde program-taktik-örgüt kavramlarında ayırıcı sınırların bir kez daha netleştirilmesi ile Doktorcu hareket doğar. Artık bilimsel Sosyalizm Marksizim Leninizm denildi mi sözkonusu Doktorculuk-Kıvılcımcılık toprağıdır. İste bu nedenle bugün bizlere Doktorcu hareketin 1971 sonrasının eleştirisi gereklidir. 1971 öncesinin hesabı, bizzat Dr. H. Kıvılcımlı tarafından görülmüş, oportünizmlerin, satmaların defteri yine onun teorik ve pratik çabasıyla dürülmüstür

Vatan Partisi III. Olağan Kongresi, bu «mezarlık başına dönmek» demagojilerini ciddiye almadı. Bilinçli kritik ve otokritiğin Vatan Partisi'nin en önemli görevi olduğunu kabul etti. Otokritiği reddedenler, yanlışlarıyla gömülmeyi, yani ölmeyi tercih edenlerse sonunda kongreyi de reddetmek zorunda kalacaklardır.

«Program Sapitmasi» Konusu :

Vatan Partisi'nin I. Olağan Kongresinde aldığı programatik kararların nasıl devrim görevleri yerine reformizmi geçirdiği, bu kararların içerikleriyle burjuva ideolojisini yansıttıkları, komisyon raporunda ortaya konmuştur. Aynı raporda, söz konusu kararları kabul eden anlayısın V.P ajitasyonun niteliğinde, strateji-taktik sorunlarında ve örgüt sorunlarında kendisini gösterdiği detaylıca açıklanmistir.

Vatan Partisi'nin burjuva sosyalist bir sapıtma içerisinde olduğunu rededen kanat, kongre boyunca I. Kongre

MADDE - 3: KONU ve AMACI - Sivaset, Kayırma, Din, Mezhep, Tarikat, Aile, Cemiyet, Irk, Bölgecilik AYRICALIKLARI tanımaksızın EN DEMOKRATIK bicimlerde, EN BAĞIMSIZ MİLLÎ varlık olarak şu işleri gerçekleştirmektir.

3. Gereken kanun yollarıyla Milletlerarası İŞÇİ kuruluşlarıyla elele vererek, İNSAN HAKLARI ve Birleşmiş Milletler Kurulu amaç ve araçlarını şekli: kitaptan hayata çıkartmak ve işbirliği yapmak. C. İşçiler İçinde :

lamak.

(3) «Ülkenin ve Milletin bölünmezliğini tehlikeye düsürenleri kökünden temizlemek».

Sıkıyönetimin «Anayasanın tanıdığı hür Demokratik düzeni»; «temel hak ve hürriyetleri» korumak için ilan edildiği söyleniyor. Ama ilk kararları, herhangi bir «hür demokratik düzenin» varlığının şartı olan «temel hak ve hürriyetleri» kaldırmak oldu.

İşçi sınıfının -hele bugünkü işsizlik ve pahalılık ortasında tek meşru savunma aracı olan grevler yasaklandı. Örgütlenme ve propaganda hakları kısıtlandı. Her gün Sıkıyönetim bildirileri, Sıkıyönetimin ilanını protesto etmek ve ona karşı çıkmak gibi olağan vatandaşlık hak ve görevlerini, demokrat olmanın asgari şartı yönünde yapan çeşitli yayın organlarının yasaklandığını; çeşitli demokratik örgütlerin «faaliyetten men» edildiğini ilan ediyor.

Halbuki bu memlekette herkes bilir ki, o dernekleri ve yayınları yasaklanan ilericiler, finans - kapitalin saldırılarına karşı 27 Mayıs Anayasası'nı hep savunmuşlar; Anayasa'daki «hür demokratik düzen»in; «temel hak ve hürriyetlerin» genişletilmesinden, kitaptan hayata geçirilme sinden yana olmuşlardır. Böyle oldukları içindir ki, sıkıyönetime karşı çıkmışlardır.

Buna karsılık, 27 Mayıs Anayasası'nın getirdiği sınırlı «hür demokratik düzeni»; «temel hak ve hürriyetleri» kaldırmaktan yana olanlar; ve en ufak bir fırsatta saldırmaktan çekinmeyenler finans - kapitalist beyler ve tefeci bezirgân ağalar olmuştur. Onların kontrolündeki hemen tüm günlük basın; AP, MHP, MSP, CGP gibi partiler ve diğer örgütler olmuştur. Ve onlar, «hür demokratik düzen»in; «temel hak ve hürriyetlerinin» düşmanı oldukları içindir ki, sıkıyönetimden yana olmuşlar, sıkıyönetim oturtmak için Kahramanmaraş'ta ve her gün yurdun her köşesinde katliam, cinayet ve terör tezgâhlamışlar, tezgâhlamaktadırlar. Demek ki «temel hak ve hürriyetleri» kitaptan hayata geçirmek ve geliştirmek, öncelikle antika ve modern parababalarının ekonomi, politika, kültür vs. üzerindeki egemenliğine son vermekle, yani Vatan Partisi Programını halkın tamamen aşağıdan gelme girişim, örgüt ve kontrolünde hayata geçirmekle olur.

Sıkıyönetimin «yaygın şiddet eylemlerini kökünden kazımak» (ve hele Maraş'taki gibi katliamlara olanak tanı-

mamak) için ilan edildiği söyleniyor. Ama yapılan işler, zünden yılda % 50, 100 arası enflasyon (pahalılık); resmî hiç te gerekçeyle uyuşmuyor.

Bu ülkede yaşayıp ta, namusunu koruyan herkes bilir ki, «yaygın şiddet eylemlerini» kimlerin örgütleyip kotardığını anlamak için, özel istihbarat raporlarına bile gerek voktur

Siddetin örgütleyicisi: egemenliğini sürdürebilmek, vurgununa vurgun katabilmek için IMF'in direktifleri doğrultusunda bir ekonomi politikasını yoksul halkın boğazın dan ZORLA geçirebilmek için, halkı sindirmeye çalışan finans - kapital'dir.

Son Kahramanmaraş katliamını ele alalım. Maraş gibi bölgelerdeki sivilcelerin ovuşturulursa içi irin dolu çıban olacağını, yıllar önce CIA'nın «Barış gönüllüsü» ajanlarına tesbit ettirdiğini bilmemek için kör olmak gerek. Ve yine CIA'nın maddî - manevî desteğiyle önce «Komünizmle Mücadele Dernekleri», sonra MHP ve «Ülkü Ocakarı» örgütlenip, kışkırtmalar yapıldığını görmemek için kör olmak gerek

Ve daha ilginci şudur ki: AP Kongresi arefesinde 27 Mayıs'ın Vatana ihanetten mahkûm ettiği, ve 27 Mayıs düsmanı finans - kapital'in sonradan binbir tezgâhla «Eski Cumhurbaşkanı» sıfatını iade ettiği C. Bayar; «Tenkil tenkil, tenkil! Endonezya tipi bir tenkil gerekli» derken, Maraş katliamının işaretini veriyordu.

Hersey böylesine açıkken, «yaygın şiddet eylemlerini kökünden kazımak» MHP'nin, Ülkü Ocaklarını, CIA ajanlarını ve bunların ardındaki finans - kapitalist, tefeci - bezirgân parababalarını sömürü ve tahakkümünü «kökünden kazımakla» olabilir. Ve bu gerekçe de Vatan Partisi Programı'nın an geçirmeksizin gerçekleştirilmesi gereğinin kanıtıdır

Sıkıyönetim, «can ve mal güvenliğini», «huzur ve sükunu sağlamak», «yakınların kaybından doğan acılara son vermek» için ilan edildi deniyor. Ve yapılanlar böyle gerekcelendirilivor.

Halkın canını, finans - kapital, Türkiye'yi ABD'ye üs, NATO'ya asker yaparak emperyalizme ipotek etmiştir. Her an için, iradesi dışı bir atom harbinin göbeğinde yer alabilecek bir ülkede «can güvenliği»nden sözedilebilir mi? Bu ülkede, parababalarının sömürü ve tahakkümü yü-

beyanlara göre 2,5 milyon işsiz varken, işçiler kazançlarının yarısını vergi olarak verirken «mal güvenliği»nden söz edilebilir mi?

«Huzur ve Sükun» : İş ve aş olmadan olmaz. İşsizlik ve pahalılık varsa «Huzur ve Sükun olmaz». O halde işsizlik ve pahalılığı yok etmek gerekir ki: «Huzur ve Sükun» olsun.

Peki işsizlik ve pahalılık nasıl yok edilir? Bunun nasıl olacağı en somut, elle tutulur teklifler halinde Vatan Partisi Programı'nda gösterilmiştir.

Kısaca özetlemek gerekirse : Gerçek demokrasiyi kurmakla. Bugünkü pahalı, baskıcı, bürokratik, militer Devlet yerine, tamamen halk teşekküllerinin teşebbüs ve kontrolündeki örgütlerin oluşturduğu «Ucuz Devlet» geçirilerek. Dış ticareti en pahalı değil, en ucuz parayla yaparak. Ucuz Devlet, Şuurlu Ticaret kanalından tasarruf edilen fonlar: Ağır Sanayii kuruluşuna yatırılarak. Köyde yoksul köylü teşekkülleri ile, hiçbir bürokrasiye koşmadan, toprak, tarım kredi reformları yapılarak, işçi sınıfının ülke ekonomi ve politikasına kuyruk değil baş olması sağlanarak, işsizlik ve pahalılık yokedilebilir.

Sıkıyönetimin, «Ülke'nin ve milletin bölünmezliğini» sağlamak için ilan edildiği söyleniyor. Derneklerin yayınların yasaklanması vs. böyle gerekçelendiriliyor.

«Bölücü finans - kapitaldir». Doğu'yu bizzat «mahrumiyet bölgesi» olarak niteleyen ve gerçekten de öyle yapan tüm resmî istatistiklerin gösterdiği gibi «Doğu'nun zenginliklerini» Batı'ya aktaran; tüm ayrılıkları ekonomi, politik, kültürel vs. düzeyde kışkırtan : finans - kapital'dir.

Modern toplumda, gerçek bir birlik ancak gönüllü istemeyle olacağına; zorla güzellik olmayacağına; zorla güzellik yapmaya kalkanlar insanlığı böldüğüne; ve üretici güçlerin gelişme seviyesi en geniş birlikleri mümkün ve gerekli kıldığına göre: Uluslararası ve yerli finans - kapitalin her türlü bölücülük oyununu olanaksız kılmak; ancak VP Programı'nı gerçekleştirmekle olabilir.

Vatan Partisi, Sıkıyönetim ilanı ve sıkıyönetim uygulamalarını, derneklerin kapatılmasını gazetelerin yasaklanmasını vs. protesto eder. Başta işçi sınıfı gelmek üzere tüm halkımızı protesto etmeye çağırır.

Tekstil İşçileri Sendikası Anatüzüğü değişikliği önerileri

Tüzüğün 3. Maddesi (AMAÇ) aşağıdaki şekilde olmalıdır

A. İşçilerle İşverenler arasında : Şöyle :

I - DAVRANIŞLARDA bulunmak :

a) Genel Sözleşmeler yapmak,

- b) İş İhtilaflarını açığa çıkarmak, c) Hakem Kurulları ile bütün mercilere mütaala ve çözüm şekilleri sunmak.
- II TEMSİLLERDE bulunmak :
 - a) İşçi Sigortaları Kurumunda,
 - b) İş ve İşçi Bulma Kurumunda,
 - c) Çalışma Bakanlığı ve Resmî Kurullarda.
- B. İşçiler Arasında :

1. Yardımlaşma sandıkları, İşçi yararına HAS TALIK, İŞSİZLİK, SAKATLIK, ÖLÜM vs. SİGOR-TALARI KURMAK, ve PARA'nın (Enflasyon, Devalüasyon gibi) oynaklarında İŞGÜCÜ'nün değerini gözeten KONTROL'u sağlar

2. Her türlü calısanların ve SENDİKASIZLA-RIN da ortaklığı ile ÜRETİM, TÜKETİM, KREDİ, YAPI vs. KOOPERATIFLERI varatmak.

1. HUKUKÎ SAVUNMA: Hizmet Akdinde, Genel Sözlesmede, Mesleğin Ortak menfaatlerinde, Sigortalarda üyelerinin veya mirasçılarının haklarını aramalarına her türlü hukukî yardımlar sağ-

- 2. MANEVÎ SAVUNMA : Üyelerin,
 - a) Meslek Bilgilerini arttırmak,
 - b) Genel KÜLTÜR'lerini gelistirmek, sınıf bilinçlerini yüceltmek için gereken

her türlü BÜRO, YAYIN, KONFERANS. KURS, OKUL ve benzerlerini açıp organize etmek, ve her değerli MİLLÎ ve INSANÎ kurumlarla bu yolda yardımlaşmalara girişmek.

3. MADDÎ SAVUNMA : a) İŞÇİ SAĞLIĞI ve İŞÇİ RAPORU için en modern teşebbüslere girişmek.

DIĞER DEĞİŞİKLİKLER

MA	DDF	 6/e	Into

- MADDE 6/f iptal.
- MADDE 11 GENEL KURUL
- a) Sendikalar Yasasının 25 inci maddesinde belirtilen süre icinde bir önceki Genel Kurulun tespit ettiği tarihte toplanır.
- MADDE 14/g Iptal.

MADDE — 14/h Delegeler arasında 27 asil, 27 yedek Genel Yönetim Kurulu üyelerini seçmek. MADDE — 15 İlk paragrafın değiştirilmiş

Genel Yönetim Kurulu, Tüzük ve ona bağlı yönetmelikleri uygulayan, 5 kişilik Yürütme Kurulunu seçip, denetleyen, uygulanması zorunlu kararlar veren Genel Kurul yetkilerine sahip en üst organdır

MADDE	-	16/d	Iptal.
MADDE	-	16/e	İptal.
MADDE	-	16/h	İptal.
MADDE		10 ill	nar

MADDE — 18 İlk paragrafın değiştirilmiş

Genel Yönetim Kurulunca seçilmiş Yürütme Kurulu, her hafta toplanır.

MADDE — 19 İlk paragrafın değiştirilmiş şekli:

Genel Başkan, Genel Yönetim Kurulu tarafından secilir.

MADDE - 20 Genel Yürütme Kurulunun üveleri Genel Yönetim Kurulu tarafından ve Genel Yönetim Kurulu içinden seçilir.

> Öneri Sahibi : BAKIRKÖY SUBE BASKANI Ahmet GÖRAL

KIVILCIM Say1: 3-4 Kasım - Aralık 1978 Ocak - Subat 1979 **ICINDEKILER** Günlük anılar (1971) : 2 Dr. Hikmet KIVILCIMLI İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesine Mektuplar (1971) Dr. Hikmet KIVILCIMLI Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi raporları FIYATI: 75 TL İsteme Adresi : ODAK Basın, Yayın, Dağıtım Bab-1 Ali Cad. 29/202 Cağaloğlu/İSTANBUL **OKUYUCULARIMIZA**

Gelecek sayımızdan itibaren Vatan Partisi 3. Olağan Kongresine gelen mesajları, konukların ve bazı delegelerin önemli gördüğümüz konuşmalarını gazetemizde yayınlamaya başlayacağız.

Gazetemizin satıs fiatını, gün gectikce artan pahalılık nedeniyle 500 krş'a çıkardık. Yalnız bu sayımız normalin üzerinde bir sayfa sayısıyla çıktığı için, Bu sayıya mahsus fiatini 10 TL. olarak tesbit ettik.

6 MART 1979

Türkiye'de durum ve sıkıyönetim üzerine Vatan Partisi Merkez Komitesi'nin kararları

Vatan Partisi Merkez Komitesi III. Olağan Kongreden sonra ilk toplantısını 6-9 Şubat tarihlerinde Mersin'de yapmış ve VP III. Olağan Kongresine 9. gündem maddesinde işlenmek üzere sunulmuş fakat vakit darlığından kongrece görüşülememiş olan konuları görüşerek karara bağlamış ve kamuoyuna açıklamıştır. Bu kararları aynen yayınlıyoruz.

Türkiye'de durum ve partiye yüklediği görevler

1 - Finans - kapital beyleri ve tefeci - bezirgân ağalarının düzeni, tarihindeki en ağır bunalımı -kendilerinin bile artık itiraf etmek zorunda kaldıkları gibi- yaşamaktadır.

- bezirgân egemenliğidir. Diğer bir deyişle: kırda yarı - derebey ilişkilerinin varlığı, kentte: ağır sanayii olmaması ve demokratik haklardan yoksunluk; Milletin tüm nefes deliklerini tıkayan; pahalı, baskıcı, bürokratik, askerci (Militer) Devlet cihazı şeklinde özetlenebilir. Bütün bu kısaca özetlenen olguların nedeni: topu topu bir kaç bin bey ve ağanın sömürü ve vurgunudur.

3 — Finans - kapital sırf Karşı - Devrim cephesinin gücüne dayanarak, Milliyetçi Cephe partileri ile bunalımın yükünü halka yıkamayacağını, yıkmaya kalkarsa düzeninin yıkılabileceğini görünce, hem faşist partileri yıpratmadan yedekte tutmak; hem de halkın tepkisini öldürümlemek için yaban burjuva ve yaban emlak sahibi zümreleri yedeğine almış, CHP'li bir iktidarı çıkarlarına uygun bulmuştur.

4 - Esas olarak YABAN BURJUVA zümrelerin Partisi olan CHP; kitlelerin muhtemel devrimci tepkisinden korkusu nedeniyle, tüm liberal partiler gibi finans - kapitale teslim olmuştur. Tüm eylemi bu ihanetin ifadesidir. Finans - kapital beyleri ve tefeci - bezirgân ağaları adına ve onlar için «kestaneleri ateşten çıkaran» maşa olmayı benimsemistir.

5 - Finans - kapital egemenliği, Türkiyemizin «ekonomik ve sosval gidisinde cıkmaza girmis sınıf ilişki - celişkilerini çıkmazdan kurtarıp, zembereğinden boşandıran bir gerçek vurucu gücün» halkın ve işçi sınıfının yörüngesine girmesinin engellenmesi, ve hatta halka karşı kullanılması gavreti icindedir.

yaygınlaştırarak kendi bölücülüğünü gizlemek ve işçi sınıfını müttefiki ezilen ulusdan tecrit etme çabalarını yoğunlastirmaktadır.

7 - Bir yıllık CHP hükümetinin uygulamaları sonucu, alk kitleleri binlerce kitan ve bildiri ile anlatılamavacak olan seyi: bugünkü düzen içinde sömürü ve baskının, işsizlik ve pahalılığın hiçbir zaman kalkamayacağını; burjuva reformistlerinin en tehlikeli, sözüne güvenilmez korkak ve gericiler olduğunu hızla görüyorlar.

8 — Bunun sonucu olarak; özellikle işçi sınıfı arasında kendiliğinden bir şekilde örgütlenme ihtiyacının bir ürünü olan küçük politik gruplaşmalar ortaya çıkmaktadır.

9 — İşçi sınıfının büyük sanayi bölgelerindeki çekirdeği içindeki ileri işçiler burjuva sosyalizmlerinin ideolojik etkisi altındadır. Buna karşılık büyük sanayi bölgelerinin dışında olan veya proleter olmayan tabakalarla daha yakın ilişkide bulunan işçi sınıfı zümreleri arasında daha ziyade küçükburjuva sosyalizmlerinin etkisi görülmektedir.

Bu burjuva ve küçükburjuva sosyalistleri, işçi sınıfının ekonomik mücadelesini de --özellikle bugünkü dayanılmaz mediği için: İşçi sınıfı içinde sendikal örgütlenmeden bile soğuma eğilimleri görülmektedir.

Burjuva sosyalizmleri işçi sınıfına reformist hayalleri daha ince ve keşfi zor biçim altında yaymakta; küçükbur- tikrarlı ve sürekli bir şekilde yapmayı başaramayan bir dan doğan acılara son vermek»;

işçi sınıfının devrimci potansiyelini çarçur etmekte, diğer yandan burjuva reformist hayallerin kuyruğuna da takmaktadırlar

çükburjuva zümreler üzerindeki reformist etkilere karşı güclü bir mücadele verilememekte ve bu durumun da sonucu olarak; liberal hayallerden kopan geniş şehir ve köy küçükburjuvalarının memnuniyetsizliği ters yönden soysuzlaşıp finas-kapitalin hesaplarına uygun bir şekilde faşizme kanalize olmaktadır.

Bu durumda; zamana karşı bir yarış içinde, işçi sınıfının Vatan Partisi etrafında birliğini sağlamak; küçük-burjuva tabakaları kazanmak ve dolayısıyla yaban burjuva zümrelerin ihanetini tecrit edip tarafsızlaştırabilmek icin temel görevlerimiz (Bilimsel sosyalizm öğretilerinin proganda yoluyla yayılması.. Dünya ve Türkiye'deki toplumsal ekonomik sistem, sınıflar, sınıfların karşılıklı ilişkileri, catısmaları, politikaları; bunlardaki değişmeler; proletaryanın bu mücadeledeki rolü hakkında doğru görüşlerin yayılması, proletaryanın bütün kendiliğinden mücadelelerine katılmak, destek ve öncü örgütleyici olmak; proletaryanın bir mekanizmanın çalışmasından başka birşey olmadığındikkatini haksızlıklara çekmek, halkın demokratik mücadelesine öncülük etmek.. Her haksızlıktan, olgudan hareketle düzenin beş para etmediğini kanıtlamak.. Burjuva ve küçükburjuva sosyalizmleriyle ideolojik mücadele yürütmek.. Sözlerin, bildirilerin, davranısların ardında hangi sınıfların çıkarlarının bulunduğunu tesbit ve teşhir etmek.. Başta 2 - Bunalımın temel nedeni: Finans - kapital - tefeci işçi sınıfı gelmek üzere halkın en geniş kesimlerinin örgütlenmesine; örgütlerin proleter sosyalist karakterde bir politika doğrultusunda yürümesine çalışmak.. Tüm bunları yürütebilecek olan Parti'yi nicelik ve nitelikçe güçlendirmek, korumak...) yanı sıra ve onlara bağlı olarak özellikle şu görevler öne çıkmaktadır :

> 1 - Buhranın nedeni finans - kapital ve tefeci - bezirgân zümreleri olduğuna; ve yerli - yabancı parababalarına, IMF, OECD, Ortak Pazar v.b. gibi kuruluşlara dayanarak buhrandan çıkılabileceği hayalleri yayıldığına göre; bugünkü buhranın nedenlerinin ortadan kaldırılması ile Vatan Partisi programının gerçekleştirilmesi arasındaki ilişkiyi açıklayan kitap ve broşürler hazırlamak, basmak, bildiriler yaymak, sloganlar bulmak, toplantılar yapmak;

2 - Küçük burjuva eğilimlerle, özünde VP programındaki somut tekliflerin bütünlüğü temelinde Devrimci - Demokrat bir Blok oluşturmak;

3 - Ezilen milliyet ve devrimcilerini sadece finans kapital provokasyonlarına karşı uyarmakla yetinmemek, işçi sınıfı ile ezilen ulus arasındaki ittifakın gerçekleşmesi için çalışmak. Bunun için de Devrimci - Demokrat blok girişimlerini ezilen milliyetin küçük burjuva eğilimlerini kapsayacak tarzda geliştirmek;

4 - Finans - kapitalin; vurucu gücün işçi sınıfının yörüngesine girmesini engelleme ve halka karşı kullanma taktiklerini boşa çıkarmak için mücadele etmek, «Devlet sınıfları gelenek ve göreneklerini» kollamak;

5 — Sınırlı olan gücü, özellikle, proletaryanın büyük 6 — Ve yine finans - kapital «bölücülük» demogojisini sanayi çekirdeği içine yığmak, burjuva sosyalizmleriyle kıyasıya bir ideolojik mücadeleye girmek;

6 -- İşçiler içinde kendiliğinden doğan gruplaşmalarla derhal ve olabildiğince ilişki kurmak; onların Parti teorisini, taktiklerini benimsemesine, giderek Parti örgütüne katılmalarına veya dönüşmelerine çalışmak.

Sıkıyönetimin ortaya çıkardığı görevler

Sıkıyönetim ilanı, daha önce tesbit edilmiş bulunan görevlerde temel bir değişmeye yol açmamakta, aksine, ontirilmesi gerektiğinin bir kanıtı olmaktadır.

Sıkıyönetim ilanıyla ortaya çıkan başlıca yeni ve ağırişsizlik ve pahalılık içinde- militanca örgütleyip yürüte- lık kazanan görev: Partinin temel ve buhrana bağlı özel temel hak ve hürriyetleri ortadan kaldırmaya yönelen yaygörevlerini yeni şartlarda istikrarlı bir şekilde sürdürme görevidir.

Uyarma, bilinçlendirme ve örgütleme eylemlerini is-

juva sosyalizmleri de bir yandan sekter davranışlarıyla örgüt, hiçbir zaman daha ileri ve karmaşık görevleri öne koyamayacağı için; hatta bir Partinin varlığından bile sözedilemeyeceği için ve ortada istikrarlı bir örgüt ve önderik yoksa, hiçbir savaş başarı kazanamayacağı için, gö-10 — İşçi sınıfının partisinin zayıf olması sonucu, kü- revleri, yeni şartlarda istikrarlı bir şekilde sürdürme görevi öne çıkmaktadır.

Sıkıyönetim karşısında Parti'nin tavrının —her önemli olayda, her haksızlıkta olduğu gibi- belirlenmesi; sıkıyönetim karşısındaki çeşitli tavırların sınıf kapsamının teshiri de Parti'nin temel görevlerinden biri olduğuna göre Vatan Partisi Merkez Komitesi bu görevini şöylece yerine getirir

— «Vatan Partisi ilim ve prensip partisi kalacak, derebeyi artıklarının peçelerini açacak, parlamento şekil lerimize, halk hakimiyeti muhtevasını getirecektir. İster askerî, ister sivil her türlü kırtasiyeci geriliği ve polisçi tahakkümü milletimize layık bulmayacaktır.» diyen Partimiz, hangi gerekçeyle olursa olsun halkın özgürlüklerini ortadan kaldırmaya veya kısıtlamaya yönelik her tedbirin her girişimin, daha başından Prensip olarak karşısındadır

- Sıkıyönetim de, işlevi özgürlükleri kısıtlamak olan dan: Vatan Partisi sıkıyönetim ilanını protesto eder ve sıkıyönetime karşı olduğunu tüm halka ilan eder.

Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm vatanseverleri, tüm halkı sıkıyönetim ilanını protesto etmeye; karşı tavrını açıklamaya çağırır. Bugün demokrat olmanın asgari şartı sıkıyönetim ilanını protesto etmek, sıkıyönetime karşı ol duğunu ilan etmektir.

3 — Sıkıyönetime karşı olmak, ilanını ve uygulamala rını protesto etmek, «Sıkıyönetim kalksın» sloganının acil bir görev olarak; bir platform olarak öne koyulduğu anlamına gelmez. Vatan Partisi'nin «Acil Görev: İşçi Sınıfının Asgari Programını Gerçekleştirmektir»; «Tek Çıkar Yol: Vatan Partisi'nin Programıdır» parolalarını değiştirmesini gerektirmez.

«Sıkıyönetim kalksın» sloganının bir program; bir platform haline getirilmesi, pekala liberal, reformist ya da küçük burjuva bir partinin parolası olabilir ve öyledir de.

Böyle bir parola, sıkıyönetim kalkarsa, dayanılmaz issizlik ve pahalılık kâbusu; finans - kapital'in baskı ve terörü yok olacak şeklinde ütopik, reformist hayallerin yayılmasına hizmet eder. Dolayısıyla reformist hayallerin peşinden giden kitleler, egemen sınıf için kolay bir yem olacağından sıkıyönetimin kaldırılmasını bile sağlayamaz

Buna karşılık, başta işçi sınıfı gelmek üzere tüm halkımıza, programımızın, işsizlik ve pahalılık kâbusundan kurtulmak için ekmek kadar, su kadar gerekli olduğunu kanıtlayabilir, anlatabilirsek: hem sıkıyönetime karşı en doğru mücadeleyi vermiş, hem de sıkıyönetimin kaldırılması yan ürününü sağlamış olabiliriz.

4 — Vatan Partisi, sıkıyönetime karşı mücadeleyi, terörist eylemler yapmak, şeklinde koyanlara karşıdır. Bu tür davranışları sıkıyönetime karşı olmak bir yana; sıkıyönetime hizmet olarak görmektedir...

Sıkıyönetim ve uygulamaları hakkında karar - bildiri

Finans - kapitalin yedeğine giren CHP, 27 Mayıs Anayasasından kalan son demokratik hak kırıntılarını da fiilen ortadan kaldıran sıkıyönetimi, ihanet ettiği halka, ancak, faşistlere ve yasadışı işlere karşı bir tedbirmiş gibi göstererek yutturulabilirdi. Ve öyle de yaptı.

Bu allama, pullama özellikle sıkıyönetimin gerekçesinların, daha fazla enerji, inisiyatif ve disiplinle gerçekleş- de ifadesini bulmuştur. Tüm sıkıyönetim bildirilerinde bu gerçekler şöyle belirtilmiştir :

(1) «...Anayasanın tanıdığı hür, demokratik düzeni ve gın şiddet eylemlerini kökünden temizlemek»;

(2) «Yurttaşların can ve mal güvenliği içinde huzur ve sükûna kavuşmalarını sağlamak»; «yakınların kaybın-

6 MART 1979

edivord

termektedir.

Sapıtması Konusu» :

açığa çıkarmıştı.

giderek, iki yıl boyunca bu kararlara uyulmadığını söyledi. Bunların yanı sıra, tüm diğer konularda olduğu gibi bu konuda da tartışmadaki prensipsizlik kendisini gösterdi. Şöyleki oportunist kanat kongre boyunca program, reform, devrim sorunları I. Kongre kararlarının ve V.P ajitasyonun üzerinde konuşmaktan çok, program sapıtması konusunun nive bu kadar geç getirildiği üzerine yoğunlaştılar. Konuyu Vatan Partisi'nin teori ve pratiği açısından irdelemek yerine, program sapıtması konusunun zorlama bir ayrılık gerekçesi olduğu yolunda düşünce hava oyunlarına giriştiler. Böyle yapmak zorundalardı: çünkü Vatan Partisi'nin iki yıllık teori ve pratiği, I. Kongre kararlarını kabul eden reformist perspektifin partinin tüm eyelmini determine ettiğini göstermekteydi. O nedenle oportünist kanat «VP ajitasyonunun niteliği» üzerine yapılan eleştirileri susuşla geçiştirdi. Program sapıtmasının, yani devrimci görevler ye rine reformlar uğruna mücadelenin geçirilmesinin, VP aj tasyonunu bir sendikalistin, ekonomistin ya da liberalistin ajitasyonu derekesine düşürdüğü örnekleriyle açıklanmıştı. Bu konuya girilince ise, I. Kongre kararlarının oportünizmini, o kararların aceleyle alınışına bağlama teorisi iflas

. Kongre Kararlarının daha sonra devrimci bir tarzda asıldığı iddia edildi. I. Kongrenin «sendikalar üzerine» başlıklı kararının sendikalar konferansında, «İttifaklar» kararının ise, Olağanüstü Kongrede değiştirildiği buna örnek olarak verildi. Ancak ne sendikalar konferansının ne de Olağanüstü Kongre kararlarının «devrimci»liğini ispatlamaya kalkışan tek kişi bile olmadı. Bu da kaçınılmazdı, Cünkü sendikalar konferansı kararları bazı «keskin» nitelemeler dışında I. Kongre kararı ile aynı temelde idi. Olağanüstü Kongre kararları ise, komisyon raporunda belirtildiği üzere «Sosyaliste Eleştiri» temeline oturmaktaydı. O eleştirinin daha incelmiş bir oportunizmin ifadesi olduğu ise yine komisyon raporunda açıklanmıştı.

«Program Sapıtması» üzerine görüşmeler, bir konuyu daha açığa çıkardı. O da reformlarla devrimci görevler arasındaki ilişkiyi : İşçi Sınıfı Partisinin asgari programının reformist talepler karşısında ifade ettiği anlamın, Partinin reformlara karşı tavrının olağanüstü önemini ve zor kavranılır oluşunun anlaşılması idi. Gerçektende Türkiye gibi burjuva liberalizminin geniş işçi-köylü-aydın yığın üzerinde muazzam etkisinin bulunduğu, «Marksist» yada «Marksist-Leninist» görünümlü burjuva sosyalizminin, «İşçi sınıfının devrimci politikası» adına, yoğun bir şekilde reformlar uğruna mücadele propağandası yaptığı hatta en «keskin», en «sol» kimi küçük burjuva devrimcilerin bile, özünde reformlar uğruna en şiddetli mücadeleler verdiği bir ülkede; kısacası «Liberal ütopya»ya karşı ideolojik mücadelenin son kerte zayıf ölçüde verildiği bir ülkede: reformizm - devrimcilik ayrımını, devrim ve reformlar ilişkisini, işçi sınıfı partisinin reformlar karşısındaki tavrını açıklamak bir çırpıda çözümlenecek bir iş değildi. «Doktorcu» görünümlü burjuva sosyalizminin bu konudaki demagojileri o nedenle etki alam yarattı denilebilir. Komisyon raporunun «uzlaşma yok» dediği yolundaki demagojiler Vatan Partisi Programının devrimci karekterini kavramamış, aynı «liberal ütopya»dan etkilenmezlik edememiş kimi partili ve sempatizan unsurlar üzerinde etkili oldu. Bu durum, reformizmle savaş ve bu doğrultuda teorik aydınlatma görevinin acilliğini de gös-

«Strateji ve Taktik

Bu konuda, oportünist kanadın ayırd edici vasfı buruva liberalizminin kuyruğunda, günlük politika denizindeki dalgalanmaları prensip olarak yutturmak isteyişi idi. Onlara göre isci sınıfı partisinin taktik ittifaklar politikası her türlü prensipten yoksun, dışındaki güçlerin davranışlarına tabi bir günlük politika idi. Bu eyyamcı tavır kendisini CHP değerlendirmeleri ve Sosyalist blok politika-

Kongrede Parti'nin oportünist kanadı «Sosyalist Blok» politikasının literatürünü (1. Kongre ve Olağan-üstü Kongre Kararlarını, «Halk Cephesi Nedir» broşürünü, cephe tartışmaları yazı dizisini ve CHP değerlendirmelerini) açık açık savunmadı. Eklemeci düzeltmelerle durumu idare etmeye calıştı. Bunun ötesinde yaptığı esas iş, komisyon raporunun partiyi taktiksiz bıraktığı demagojisini yaygınlaştırmak oldu. Oysa komisyon raporu, Parti'nin burjuva liberalizmine karşı tavrını ve «Sosyalist Blok» politikasının burjuva karakterini deşifre ederken, işçi sınıfı partisinin su aşamadaki taktik yönelişinin temelini koyuyordu: «liberal ütopya» ile mücadele ve işçi sınıfı partisinin asgari programı temelinde devrimci - demokrat blok. Bu iki temel karakter, partinin iki yıllık taktik ittifaklar politikasında olmayan şeylerdi. Tersine o politika bizatihi «liberal ütopya»nın etkisi altında idi ve burjuva liberalizmi ile

kararlarının içeriklerini savunmadı. Hatta daha da ileri bir güçle katılmak için) her ne pahasına olursa olsun, «Sosyalist Blok»u hedefliyordu.

> Elbet komisyon raporu da, kongrede tüm somut taktikleri belirlemedi. Ama partinin su asamada ihtiyacı olan şeyi, temel taktik yönelişi ortaya koydu : Burjuva liberalizmine karşı tavır, ve devrimci - demokrat blokun program temeli. Oportünist kanat bu yönelişi eleştirmek cesaretini bulamadığı için, partinin taktiksiz kalacağı demagojisini yaymak için çalışmayı tercih etti. Ama öte yandan partinin iki yıllık taktik sapıtmasını gizleyebilmek için, komisyon raporunun sol bir karakter taşıdığını da iddia etmezlik edemedi ve böylece «Partinin taktiksiz bırakıldığı» demagojisini kendi elleriyle iflas ettirdi.

> Burjuva sosyalizminin kongrede eklemeci düzeltmelerine en güzel örnek 6 eski MK üyesinin imzasını taşıyan «Türkiye'de durum ve görevlerimiz» ve «ittifaklar» karar tasarıları idi. Her iki karar tasarısı da Partinin aynı konulardaki teori ve pratiğinin eleştirisine dayanmıyordu. Ama buna rağmen —özellikle «ittifaklar» karar tasarısı komisyon raporunun eleştirilerini dikkate alan «yenilikler» le dolu idi. Ama bütün bu yandan yırtmaçlı kabüllenmeler, daha ince bir oportünizme bürünmeler, taktik konusunda temel sapıtmayı ele vermezlik de edemiyordu.

«Örgüt Sapıtması» Konusu :

Komisyon raporu, örgüt sorununu program ve taktikteki sapıtma ile bütünlüğü içinde ele almıştı. Program ve taktik konularındaki burjuva sosyalist sapıtmanın, Vatan Partisi'nin önüne ilkel görevler çıkardığını ve ilkel görevlerin ilkel bir örgüt yapısını determine ettiğini koymuştu. Vatan Partisi'nde yuvar ilkelliğinin fraksiyonculuk biçiminde ebedileştirilmesinin izahı, bu perspektifle yapılmıştı. Ancak kongre tartışmaları da gösterdi ki, partinin oportünist kanadının «Vatan Partisi'nin içeriği», «örgüt yapısının niteliği» gibi sorunlarla başı hoş değildi. Onun uğraştığı «Fraksiyonculuğa karşı Parti birliği» tezinin kafalara nasıl zehirler saçtığı, çalışma ekiplerini reddetmenin anarşizm olduğu ve ilh... idi.

Bunların yanısıra rapor ile birlikte sunulmuş bir tüzük değişikliği teklifi vardı. Değişiklik teklifi, 1971 Vatan Partisi tüzüğündeki gibi, her parti üyesinin bir parti organı üyesi olmasını sağlayacak bir biçim getirmekte idi. Kongrede bu somut tüzük değişikliği teklifini eleştirmek yerine, «ocak tezi»nin yönetim kurullarını reddettiği üzerine çığlıklar atmak yine tercih edildi.

Örgüt sapıtması üzerine yapılan görüşmelerde bir diğer önemli konu: Tüzüğün ihlal edilemeyeceği sorunu da ele alındı. Vatan Partisi'nin teşkilât toplantılarında uzun uzun tartışılmış bu konuyu, partinin oportünist kanadı yine demegoji ile geçiştirmek istedi. Önce tüzüğün ihlâline somut örnek talep etti! Sonra «matematik kuralı kadar kesin prensipler» demek olan tüzüğün ihlâli meselesinin yorum (!) meselesi olduğunu belirtti. En son, hesabını kongrede vermek üzere dilediği yorumu yapabileceğini söyledi. Ama hesabı verilemeyecek işlere yönelerek yapılan tüzük ihlâllerinin nerede ele alınacağı hiç ağıza alınmadı.

Komisyon raporunun «yasalar ve parti» başlıkı bölümüne yapılan «legal marksizm» suçlaması, kongrede sık sık gündeme getirildi. Buna en iyi cevap yine raporun o bölümü olduğu için üzerinde durmuyoruz.

Örgüt sapıtması üzerine görüşmelerde, karar tasarılarında ifadesini bulan örgüt birliği anlayışı ve bu konudaki farklılıklar da ortaya konuldu. Komisyonun sunduğu ve kongrece kabul edilen karar tasarısı: Vatan Partisi'nin program, taktik ve örgüt konularında burjuva sosyalist bir sapıtma içinde olduğunu belirtiyor ve program taktik ve örgüt konularındaki birlik, örgütsel birliğin şartını oluşturduğuna göre, Vatan Partisi'nin program, taktik ve örgüt konularında burjuva sosyalist bir sapıtma içinde bulunmadığı anlayışının Vatan Partisi üyeliğiyle bağdaşmayacağını bildiriyordu. Diğer karar tasarısında ise, «fakat partinin politik hattından ayrılmaya gerekçe gösterilen konulardan program ayrılığı son ansında en açık bir şekilde göstermişti. Komisyon raporu, bu da türetilmiş bir zorlamadan ibarettir. Bütün bu zorlataktik sapıtmayı deşifre etmiş; onun burjuva karakterini malar bir ayrılığın esas siyasi gerekçesi olamaz. Fakat ayrılığı zorlayabilir. Ancak bu anarşist zorlamalar devam ettiği taktirde ayni partide birlik olunamayacağı açıktır. Kongremiz, zorlama ile varılabilecek böyle bir ayrışmayı parti tasfiyeciliği olarak mahkum eder» demekte idi. Komisyon tarafından sunulan Karar Tasarısı, bir temel prensip sorununu, menşevik örgüt anlayışının reddini ifade ederken, 6 eski MK üyesinin imzasını taşıyan Karar Tasarısı, suçladığı »panikçi», anarşist» vb., çizgilerle-hiçbir şart koşmadan aynı partide bulunulabileceğini belirtmektevdi.

Sorun, Vatan Partisi'nde grupların, platformlar temeli üzerinde sürekli ayrışmaların, gruplaşmaların, fraksiyonların, kanatların bulunup bulunmayacağı sorunu idi. Komisyon'un Karar Tasarısı, menşevik örgüt anlayışını prensip olarak reddetmeydi. Ayrıca, Proletarya Partisinde fraksiyonculuğun kaynağı olan oportünizmi teşhir ve mahkum ederek örgüt birliğini yeniden inşa etmekteydi. ittifak oluşturmak için (yani onun kuyruğuna daha büyük 6 MK üyesinin Karar Tasarısı ise, Partinin 2 yıklır sü-

ren «yamalı bohçalılığı»nı, yani ilkelliği fraksiyonculuk biçiminde ebedileştirmeyi hedefliyordu. Vatan Partisi III. Olağan Kongresi Komisyon'un sunduğu karar tasarısını kabul ederek o yamalı bohçalılığa son verdi.

Ancak Kongre, Menşevik örgüt anlayışına karşı mücadeleyi sonuna dek kararlı bir şekilde götüremedi. I. Nolu kararın kabul edilişinde 9 çekimser oy vardı. Bu çekimser oylar, aynı zamanda örgüt birliği konusundaki proleter anlayış karşısında da çekimserliği ifade ediyordu. O nedenle I. Nolu Kongre kararının emrettiği ideolojik mücadeleyi sürdürmek, örgüt birliği üzerine tüm menşevik anlayışları temizlemek yine öne çıkan görevlerden biri olmaktadır.

SONUC :

Vatan Partisi III. Olağan Kongresi «Doktorcu» görünümlü burjuva sosyalizmine karşı ortodoks Doktorculuğun zaferiyle sonuçlandı. Ancak bu sonuç, aynı zamanda bir başlangıştır da. Çünkü Vatan Partisi III. Olağan Kongresine temel olan Komisyon Raporu, bir özeleştiri niteliğini de taşımaktaydı. Şimdi bu özeleştiriyi tamamlamak yani «eylemle doğru yolu tutmak» gündeme gelmiş-

ZAFER KAHRAMAN VIETNAM HALKININ **OLACAKTIR**

Vatan Partisi Genel Başkanı, Çin'in Vietnam'a saldırısı karşısında görüşlerini açıkladı.

Cin'in, Vietnam'a saldırısı Amerika'dan tezgahlanmış, tamamen Emperyalizmin çıkarlarına uygun, Dünya barısını tehdit eder niteliktedir. Bu saldırıyla Çin'in Emperyalizme yedek güç olan gerici politikası tartışılmaz bir şekilde açığa çıkmıştır.

Kahraman Vietnam halkının yıllar süren mücadelesi, ABD emperyalizmine hakettiği tokatı vurmuş, ezilen halkların verdiği kurtuluş savaşlarının en güzel örneğini sergilemişti. Çin saldırısıyla ABD emperyalizmi, Vietnam yenilgisinin intikamını almaya çalışı-

Teng Hsiao Ping, Amerika gezisinde kovboy kıyafetiyle viski patlatarak emperyalizme yedek güç oluşunu Vietnam saldırısından bir müddet evvel kutladı. Böylece emperyalizm bir yandan savaş kışkırtıcısı politikasını yayarken, öte yandan Vietnamı zayıf düşürerek, Kamboçya'da devrimci gelişimi tersine çevirmeye çalışıyor. Nitekim bu konuda Amerika ile Cin'in fikir ve işbirliğini en son verdiği bir demeçle Carter açığa vurdu. «Çin vietnamdan, Vietnam Kamboçya'dan geri çekilsin» diyerek, Çin'in saldırısındaki amacı açıklamış oldu.

Bu gün Kamboçya'da halkın desteğiyle sbaşında olan devrimci bir yönetim vardır Vietnam Kuvvetleri ise bu ülkede, Kamboç halkının isteğine uygun olarak, Çin'in ve Amerika'nın güdümündeki Tayland'ın gerici müdahalelerine karşı bulunmaktadır.

Japon-Fransız-Amerikan Emperyalizmlerinin modern teknikli güçlü ordularını altedmeyi beceren kahraman Vietnam halkı Çin'in bu caniyane saldırısını da geri püskürtecek, emperyalizmin dolaylı, dolaysız destekçilerine hakettikleri dersi verecektir.

Şüphe yokki Zafer kahraman Vietnam halkının olacaktır.

> Vatan Partisi Genel Başkanı H. Feridun SAKAR

Sıkıyönetim Karşısındaki Tavırların Çözümlenmesi

GIRIS

Bir Proletarya Partisinin SÜREKLİ olarak, toplumsal havatın tüm alanlarında ve her sartta yapması gereken GÖREV: Sözlerin, bildirilerin, yazıların, davranışların (veya davranmayışların) ardında hangi smifların çıkarlarının gizlendiğini ÇÖZÜMLEMEK ve çözümlemeyi, sonuçlarını başta işçi sınıfı gelmek üzere halk kitlelerine GÖSTER-MEKTIR.

Bu görevi -düşünce ve davranışların ardındaki sınıf cıkarlarını gösterme görevini- yapmayan bir parti, kendisi ne derse desin, özünde gerici bir partidir. Burjuvaziye hizmet ediyor demektir.

Bu görevi doğru olarak yapmayan bir parti ise, bilincleri karıştırdığı için, son duruşmada yine burjuvaziye hizmet edivor demektir.

Hayatın tüm alanlarındaki - ekonomi - politika, kültür, sanat, din vs. olgulardan yararlanarak, her alanda bu görevi yapamayan bir parti veya hareket, henüz çok sığ demektir, işçi sınıfının eğitimini yarım bırakıyor ve hangi sınıftan gelirse gelsin tüm devrimcileri örgütleyemiyor demektir.

Bu eksiklik de, son duruşmada burjuvaziye hizmet eder. Çünkü proletarya ideolojisinin doldurmadığı yerde, «bosluk» veya «ideolojisizlik» değil: burjuva ideolojisi egemendir.

Örneğin, bir romancının son romanında savunduğu sınıfın hangi sınıf olduğunu tahlil etmek gibi bir sorunumuz yoksa ya da bunu doğru tahlil edemiyorsanız, o konuda -yani romanın hangi sınıfın ideolojisine dayandığı konusunda- burjuva ve küçük burjuva yorumlar egemenliğini sürdürür. O alan bütünüyle burjuvazinin egemenliğine terkedilmiş olacağı gibi, oradan sızan burjuva görüşler giderek tüm alanlarda egemenlik sağlar.

Bu görevi her şartta —sıkıyönetim, faşizm ya da en geniş demokrasi gibi— sürdüremeyen bir örgüt, henüz cok ilkel ve zaaflarla dolu demektir. Ve bu zaaflarda son duruşmada burjuva ideolojisinin güçlenmesine yarar.

O halde görevimiz: her şartta sınıf çıkarlarını gösterme görevini sürdürmek olduğuna göre: bunu bu yazıda -yani sıkıyönetim şartlarında- sıkıyönetim karşısındaki tavırlardan hareketle sürdürelim.

Sıkıyönetim ilânı ile ilgili olarak, tüm parti ve eğilimler tahlillerini, taktiklerini yeni baştan gözden geçirdiler. Bu yazılar ve davranışlar onların sınıf niteliklerini çözümlemek için zengin bir malzeme sağladı.

Aşağıdaki bölümlerde bu malzeme incelenecektir. Bövlece hem bir olaydan hareketle parti ve eğilimlerin hangi sınıfları temsil ettikleri gösterilmeye çalışılacak. Hem de bu elestiri içinde sıkıyönetimin ve ortaya koyduğu görevlerin bir tahlili, eleştirel bir tarzda koyulmuş olacaktır.

* * *

Hangi parti, hangi sınıfın partisidir? Hangi sınıfın çıkarını savunmaktadır? Bu günümüzün en can alıcı sorusudur. Hangi partinin hangi sınıfın çıkarını savunduğu bir kere doğru olarak çözümlendi mi, en azından partinin niteliğinde ya da sınıfın konumunda bir değişme olmadığı verili bir dönem boyunca; çözümlemenin sonuçları, daha özel sorunların açıklanması için: genel dayanaklar, postülatlar olarak ele almabilirler. Hatta, partilerin politik ketle: sınıfların konumlarındaki nitelik değişiklikleri dahi cıkarsanabilir.

Bu anlamda politika: ekonominin karesidir. Ekonominin voğunlasmıs bir ifadesidir.

nıf Savaşları»na yazdığı «Giriş» de Frederich Engels, bu konuda şunları yazıyordu :

«Günlük tarihten alınan olayların ve olaylar sırasının değerlendirmesinde, hiç bir zaman en son (a.E.ç.) ekonomik nedenlere kadar uzanılamayacaktır. Yetkili teknik basının o kadar bol malzeme sağladığı bugün bile, dünya pazarı üzerinde sanayiin ve ekonominin gidisini ve üretim yöntemlerinde meydana gelen değişiklikleri, herhangi bir anda son derece karmaşık olan ve hergün değişen bu etkenlerin, çoğu zaman, üstelik en önemlilerinin birden bire bütün yeğinliği ile gün ışığına çıkmadan önce uzun süre gölgede kalan bu etkenlerin tümünün toplu halde bir bilançosunu yapabilecek şekilde günü gününe izlemek, İngiltere'de de olsa hâlâ güç olacaktır. Belli bir dönemin ekonomi tarihine aydınlık toplu bir bakış, söz konusu an Bir Proletarya Partisi de örgütlenemez. Devrimci bir prog-

bittikten, malzemeyi toplayıp ayıkladıktan sonra yapılabilir. İstatistik burada zorunlu bir kavnaktır. Ne var ki o da hep topallaya topallaya arkadan gelir. Demek ki devam etmekte olan çağdaş tarih için, hemen her zaman bu en kesin etkeni değismez kabul etmek, incelenen dönemin baslangıcındaki ekonomik durumu bütün dönem için veri ve değismez olarak işlemek ya da apaçık olayların sonucu olan dolayısı ile kendileri de açıkça ortaya çıkan bu ekonomik durumdaki değişiklikleri hesaba katmak zorunda olunacaktır. Sonuç olarak, materyalist yöntem, burada sık sık SİYASAL ÇATIŞMALARI, EKONOMİK GELİŞMENİN DOĞURDUĞU MEVCUT TOPLUMSAL SINIFLAR ARA-SINDAKİ VE SINIFLARIN AYRI AYRI KESİMLERİ ARA-SINDAKİ SAVASIMA İNDİRGEMEKLE VE ÇEŞİTLİ Sİ-YASAL PARTİLERİN BU AYNI SINIFLARIN VE SINIF **KESIMLERININ AZ COK ASLINA UYGUN SIYASAL IFA-**DELERİ OLDUKLARINI GÖSTERMEKLE YETİNMEK ZORUNDA KALACAKTIR.» (Biz majiskülledik), (Seçme Yapıtlar, C. 1, s. 226 - 227).

Siyasal partiler ve onların temsil ettikleri sınıfların ne olduğu böylesine önem taşıdığına göre: Partilerin sınıf karakterini doğru tanımlayabilmek için: sınıfların karakterinin doğru tanımlanması gerekir.

Sınıfların karakterleri ise: değişmez değildir. Daha doğrusu: ekonomik gelişimin belli bir konağı boyunca nitelik değişikliğine uğramaz yani değişmez iken; toplumun içinde bulunduğu gelişme aşamasına, diğer sınıfların konumlarına ve gelişim düzeylerine bağlı olarak değişir.

Peki, sınıfları belirleyen nedir? Çeşitli insan kümelerinin toplumun ekonomi ilişkileri içindeki durum ve çıkarlaridir

Ekonomi ilişkileri deyince: üretim, değişim, dağıtım, tüketim ilişkilerini anlıyoruz. Ama bunlar içinde de belirleyici olan: Üretim ilişkileridir. Çünkü üretim olmadan, ne değişim olabilir, ne dağıtım, ne de tüketim.

Demek ki bir sınıfın, zümrenin ya da tabakanın niteliklerini incelerken, öncelikle ÜRETİME GÖRE veya ÜRE-TİM İÇİNDEKİ konumundan hareket etmek gerekir.

Üretim ise çeşit çeşit: sanayi üretimi var, tarım üretimi var. Maddî üretim var, manevî üretim var. Basit yeniden üretim var. Geniş yeniden üretim var. Emek üretkenliği yüksek üretim var, düşük üretim var...

İşte bütün bu çeşit çeşit üretimlerin, ekonomi ilişkilerinin; bu ilişkiler içinde yer alan insanların (sınıfların) durumlarının ve çıkarlarının tesbiti: Sınıfların karakterlerini, dolayısı ile partilerin sınıf içeriklerini çözümlemek için gerekli sarttır

Bu işler yapılmadan, partilerin ve sınıfların karakterlerini dolayısı ile düşünce ve davranışların ardındaki sınıf çıkarları doğru tesbit edilemez: Başka sınıflar tarafından aldatılmaktan kurtulunulamaz. Fakirler, zenginler tarafından aldatılmaktan kurtulamaz.

«İnsanlar cümlelerin, bildirilerin, ahlâkî, dinsel, politik ve toplumsal vaatlerin arkasında filan va da felan sınıfların çıkarlarını görmeyi öğrenemedikleri sürece, politikada her zaman baskaları ve kendileri tarafından aldatılmış olurlar ve olacaklardır.» (Lenin)

Yukarıda sıralanan «Olmazsa olmaz»lar zinciri nedeniyle, her ülkenin Bilimsel Sosyalistleri: Bilimsel Sosyalizm öğretisini söyle iyice; «alfabesinden cebri alâsma değin» (H. Kıvılcımlı) özümledikten sonra, özellikle de, toplumun ekonomi temelini tahlil etmek için gerekli kavramsal araçolayların akışı içindeki tavırlarındaki değişmelerden hare- ları sağlayan Marksist ekonomi teorisini iyice hazmettikten sonra (tabii ekonomi teorisini hazmetme gereğini anlamak için, ekonominin toplum değişiminde belirleyici ol- dır. duğunu gösteren: Tarihsel Maddeciliği hazmetmek gerekir. Tarihsel Maddeciliği -toplumun genel hareket yasa-Ölümünden beş ay önce, Karl Marks'ın «Fransa'da Sı- larını- hazmedebilmek için de: «Madde»nin yani Evrenin genel hareket yasalarını: Diyalektik Maddeciliği hazmetmek gerekir) içinde bulundukları ülkenin ekonomi ilişkilerini incelerler. Koca koca keçiboynuzu gibi: bir gram şeker için bir kilo odun yemeye benzeyen burjuva istatistiklerini, raporları, monografileri önlerine yığarlar: üretici gücleri: üretim - ekonomi ilişkilerini, o ilişkiler içindeki insan gruplarını durum ve çıkarlarını tesbit ederler.

Bu is yapılmadıkça: Ne hangi partilerin hangi sınıfları temsil ettiği anlaşılabilir. Ne toplumun önündeki devrim (nitelik değişikliği) asamaşı; dolayışı ile işçi şınıfının minima programı, stratejisi (sınıf ittifakları) tesbit edilebilir?

Tabii bunlar olmavınca: yani bir program ve strateji olmayınca: Proletarya Partisinin birliği için asgari şart olan program ve strateji de birlik sağlanamayacağından: için hiçbir zaman mümkün değildir. Bu ancak herşey olup ram ve strateji üzerinde: program ve strateji birliği ol-

madan parti birliği olamayacağı örgüt prensibine göre bir partiye sahip olmadan da: işçi sınıfı hiç olmaktan kurtulamaz. Çünkü işçi sınıfı: bir partisi varsa ve onun etrafında birleşmişse herşeydir

Klasik bir örnek olarak Rusya'yı gözönüne getirelim. Rusya'da 1883 yılında Emeğin Kurtuluşu Grubu - yurt dışında kurulur. Bu öncülerin başlıca görevi bilimsel sosyalist öğretiyi özümlemek ve özümletmek: bunun için Marksizmin klasiklerini Rusçaya çevirip, yayınlamak; Marksizmi reddeden veva tahrif edenlerle savasmak olmustur. Lenin'in ilk eserleri de öncelikle bu görevi başarmaya yöneliktir. Örneğin: «Halkın Dostları Kimlerdir ve Sosval Demokratlarla Nasıl Savaşırlar?» (1894); «Ekonomik Romantizmin Bir Nitelendirilmesi» (1897) gibi.

Rus devrimcileri 1883'den 1895'lere kadar Bilimsel Sosyalizmin Öğretisini hazmettikten sonra: Rusya'nın ekonomik ilişkilerini çözümleyebilecek teorik araçlara sahip olurlar. Ve Lenin'in 1899'da tamamladığı «Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi» anıt eseri ortaya çıkar.

Lenin'in bu kitabında yaptığı iş, bir kere yapıldı mı: temel şart yerine getirilmiş olur. Çünkü sınıfların konumları belli bir devrim konağı boyunca bir nitelik değişikliği göstermez. Bu durumda, sınıfların karakterleri bir kez tanımlandı mı, o karakterin hangi partilerde nasıl göründüğünü, tezahür ettiğini görmek ve göstermek kalır ki: bu nisbeten kolay bir istir.

Türkiye'de de, Hikmet Kıvılcımlı, 1925 - 30 yılları aras1: önce «alfabesinden yüce cebrine dek» Bilimsel Sosyalizmi özümler. Sonra, bu özümlemeye dayanarak, o kıt istatistiklerle — bu iş keçiboynuz yemekten ziyade taşın surunu çıkarmaya; ekmeğini taştan çıkarmaya benzer. Türkiye'nin ekonomi temelini ve sınıf ilişkilerini inceler. Bu incelemenin yayınlanmamış sonuçları: YOL'un «Yakın Tarihimizden Birkaç Madde» ve «Strateji Planı»; «İhtiyat Kuvvet: Şark» bölümlerini oluşturur. Ancak bu konuları içeren; 1930'lu yıllarda yayınlanmış eserler de vardır: «Edebiyat-1 Cedide'nin Otopsisi»; «Emperyalizm; Geberen Kapitalizm»; «Türkiye İşçi Sınıfının Sosyal Varlığı» gibi (*)

O günden bugüne, Hikmet Kıvılcımlı'nın 1930'larda tesbit ettiği, ekonomi ve sınıf ilişkilerinde ve dolayısı ile işçi nfının programında ve stratejisinde bir NİTELİK DEĞİ-ŞİKLİĞİ OLMAMIŞTIR.

Öte yandan, bu çözümleme, öyle bir kere yapılıp bırakılmamıştır. Hikmet Kıvılcımlı, Türkiye'nin ekonomi ve sımf ilişkilerini her dönemde tekrar tekrar ele alıp incele-

Hikmet Kıvılcımlı'nın yaptığı, yalnızca, teoriden hareketle, Türkiye'yi incelemek, genel teorik aracları özel de kullanmak olmamıştır. Bir de Türkiye'nin ekonomi ve sınıf ilişkilerinden hareketle Tarihsel Maddecilik teorisini geliştirmiştir. Dolayısı ile toplumun hareket yasasını Devrim Teorisini de. Orneğin «Tarihsel Devrim» Teorisi. Bu anlamdadır ki Kıvılcımlı'nın devrim teorisi: Bilimsel Sosyalist teoride bir devrimdir.

Elbet bu daha gelişkin teorik kavramlar ve araçlar ışığında: özel olan, yani toplumumuz daha derin, daha dakik, daha kapsamlı olarak çözümlenmiş, dolayısıyla, proletaryanın program ve stratejisi de yetkinleşmiştir.

İşte 1954 Vatan Partisi teori ve pratiği; Programı, stratejisi, taktikleri böyle, daha güçlü teorik araçlarla yapılmış bir tahlile dayandığı için: eşsizdir. İşçi sınıfının Minima Programı'nın ikinci versiyonu olan Vatan Partisi Programı (Birinci versiyon: «Demokrasi: Türkiye Ekonomi ve Politikası hakkında» 1937) daha yetkin bir program

Demek, bizden önce yaşayan devrimci kuşaklar ve özellikle Dr. Hikmet Kıvılcımlı bir bakıma, en azından bugünkü verili devrim aşaması boyunca bizlere öyle pek yapacak fazla bir iş bırakmamıştır denebilir. Bize o teorik mirası kavramak ve uvgulamak kalıyor.

Kıvılcımlı ekonomiyi incelemiş, o ekonomik temel üzerinde yükselen sınıfların bugünkü devrim aşamasındaki ka-

(*) Türkiye için, burada, Rusya'ya göre bir ayrılık görünür. 1930'larda H. Kıvılcımlı, bu eserlerin yanı sıra, Marksizm - Leninizm'in klasiklerini de çevirip yayınlar. 27 Mayıs sonrasına kadar, çevrilmiş başlıca klasikler Kıvılcımlı'nın yayınladıkları olmuştur. Demek, Kıvılcımlı, Lenin'in yaptıklarının yanı sıra, Plekhanovlar kuşağının yaptığı işi de --Marksist eserlerin çeviri ve yayın işini de- yapmak zorunda kalmıştır. Kıvılcımlı'nın kaderi bir bakıma bu olmuştur hep: Bilimsel Sosvalizmi bilmevenlere onun sonuclarını sunmak.

6 MART 1979

turmaktadır »

ziliyor.

lanmaktadır.

cizgisini SADECE (biz majiskülledik, bu «sadece» ye dikkat!..) "sıkıyönetimin kaldırılması" ile sınırlamak, herşeyi bu talebe ve hedefe bağlı olarak ele almak anlayışı --ki bazı küçük burjuva siyasî hareketler meseleyi böyle formüle etmektedirler- sağcı ve reformist bir anlayıştır ve bu anlayışa ve politikaya karşı mücadele edilmelidir.»

«Bugün propagandamızın genel yönünde ve temel unsurlarında hiçbir değişiklik gerekmemektedir. Bugün genel yönü ve esas muhtevayı, gene faşist diktatörlüğün yıkılması ve demokratik halk diktatörlüğünün kurulması oluş-

Bütün bu uzun aktarmalarda, buraya kadar ele aldığımız siyasetlerin hepsinden farklı, ve bizim eleştirilerimize son derece yaklaşan -ve haklılığını kanıtlayan- bir bakış açısı hemen dikkati çekecektir. Halkın Kurtuluşu'nda --tüm zaaflarına rağmen- yanlızca daha doğru değil, daha sistematik ve ayık bir ele alış tarzının varlığı da hemen se-

Bütün bu demokratizmin yanı sıra; sistemli düsünüsün yanı sıra yine sırf demokrat (küçük burjuva) ve sistematik (dogmatik - skalastik) olmaktan kaynaklanan yanlışlar ve belirsizlikler de açıktır. Örneğin «Komprador Burjuvazi»; «fasist diktatörlük» gibi.

Ama bütün bu kavramlar, kullanımlarındaki bilimsel yanlışlık bakımından değil de —küçük burjuvaziden doğru bir kullanım beklenemez- küçük burjuva demokratizminin, demokratik fikirlerini ifade etmek için oluşturduğu ve kullandığı bir kavramlar manzumesi (sistemi) olarak ele alındığında, bir iç yasallığa sahip olduğu, bir sistem oluşturduğu ve burjuva sosyalizmleri, reformist hayallerle sınır çizileri çizme kaygısından kaynaklandığı görülür.

Örneğin «komprador - feodal egemenliği» kavramı bilimsel içeriği bakımından, Türkiye'nin objektif gerçekliğine uygun düşmeyen yanlış kavramlardır.

Ama onların hangi ihtiyacın ürünü, hangi siyasî ve toplumsal isteklerin formülasyonu için kullanıldığı incelenirse, bilimsel yanlışlıklarının yanı sıra, siyasî bakımdan demokratik kavramlar; küçükburjuvazinin, burjuva metafizik bir ekonomi çözümlemesi ve anlayışı ufkunda devrimci demokrat özlemleri Marksist - Leninist bir termino- değerlendirişimiz şudur: lojiyle ifade etmesi için gerekli kavramlar olduğu görülür. Bunu biraz açalım.

Burjuva sosyalizmleri bir tekelci kapitalizmin Türkiye' de egemen olduğunu kabul ediyorlar. Ama bu modern derebeyliğin, antika derebeyliğin kökünü kazımak bir yana, onu nasıl güçlendirdiğini. Birbirlerini nasıl aydırdıklarını metafizik kafaları gereği bir türlü kavrayamıyorlar. Ve kapitalist ilişkilerin yaygınlaşmasının sonuçlarını, tıpkı 19 uncu yüzyıl rekabetçi dönemdeki kapitalist ilişkilerin yaygınlaşmasının sonuçları gibi görüyorlar. Finans-kapital dönemindeki vavgınlasmasını, rekabetci döneminkine taban tabana zıt sonuçlarını görmüyorlar.

Bu tahlilin sonucu olarak önlerine, -kapitalist ilişkilerin yaygınlığına bakarak- demokratik devrim değil, sosyalist devrim görevlerini koyuyorlar. Tabii görünüşte. Özde: «sosyalist devrime giden yolda» (!) demokratik reformları; devrim değil, reformlar programını önlerine koyuyorlar. Hatta, daha doğrusu, burjuva sosyalizmi, karakteri gereği reformist olduğu için; reformlar programının marksizm çerçevesinde meşrulaştırmak için yukarıdaki tahliller sistemini oluşturuyor ve metafizik bir kavrayış bu sınıf çıkarlarına uygun düşüyor.

Burjuva Sosyalizmi'nin bu ekonomik kavramlarına dayanan küçük burjuva sosyalizmi ise, demokratik özlemlerini ifade edebilmek için; reformlar değil, demokratik devrim görevini önüne koyabilmek için, —burjuva metafizik kavramların temelinde hareket ettiğinden- komprador burjuvazi - feodalite egemenliğinin varlığını iddia etmek zorunda kalıyor. Komprador - feodal egemenliği var desin ki, demokratik devrimi öne koyabilsin. Demek finans - kapital dediği gün de diğer burjuva sosyalistleri gibi: sosyalist devrimi öne koyup reformizme kayacak. Burjuva sosyalizminin «tekelci sermaye»; küçük burjuva H. K.'nun «komprador» kavramlarının bu zıtlığı; aynı ekonomik kategori- sekter tavırlara düşmemeliyiz. lere; aynı ekonomi anlayışına dayanmalarından kaynak-

«Faşist Diktatörlük» te böyle bir kavramdır. Finans kapitalin ekonomi temeline egemen oluşunun zıt sonuçlarını kavrama yeteneğinde olmayan burjuva sosyalizmi, aynı şekilde bugünkü finans - kapital diktatörlüğünü, 19. yüzyıl tipi burjuva ya da 20. yüzyıl katı tipi finans - kapital diktatörlükleriyle karıştırır. O zaman demokrasi olması icin 141 - 2 kalksın türünden reformist bir program koyar. Bu durumda, yine aynı ufku aşamayan küçük burjuva sosyalizmi «Faşist Diktatörlük» kavramını yaratmak zorundadır ki, demokratik devrim yani halkın üzerinde bir baskı aracı olmayacak bir devlet cihazının örgütlenmesini acil görev olarak önüne kovabilsin.

Bu «faşist diktatörlük» gibi kavramların bütün küçük burjuva siyasetlerde, onların parola ve literatürlerinde çok önemli bir bayrak, bir temel kavram olmasının özünde: onların küçük burjuvalıklarından kaynaklanan demokrat özlemler vardır. Bu tür kavramlar demokratik bir ütopyanın ifadesidir. (Ve onların bazılarının raslantısal olarak doğru olmaları bir şeyi değiştirmez.)

Kurtulus'ta: «Oligarsik Devlet» veya «Oligarsik Diktatörlük»; Emeğin Birliği'nde: «Siyasî Gericilik» veya «Örtülü Parlamenter Fasizm»; Devrimci Halkın Bilriği'nde: «Faşist Devlet Yapısı»; Devrimci Yol'da «Oligarşi» veya «Oligarşik Dikta» görür. Bunun ne olacağını, bazı alınan kavramlar sistemi belirler.

Bu, demokratik özlemlerin ifadesi için, burjuva ufkunda kurulacak bir sistem ihtivacı kavranmadıkca, bu cesit çeşit kavramların anarşik ve raslantısal görünümünün ardındaki yasallık ve zaruret görülemez...

Evet bu kavramlar, reformizmle, burjuva sosyalizmiyle bir sınırın ifadesidir. Ama aynı zamanda proletarya sosyalizmiyle de bir sınırı belirler. Bu sınır demokratik ütopya'nın sınırıdır. Proletarya'nın bir görevi de demokratik ütopya ile savaştır. Yani bugün ideolojide, o burjuva ekonomi anlayışıyla, metafiziğiyle vs. savaştır. Ve bu savaş, bizim somutumuzda: Dr. Hikmet Kıvılcımlı'nın eserlerinin marksizmin organik devamı olduğu ve metafizik - skolastik soysuzlaştırmaları nasıl yıktığının, Lenin'in ölümünden sonraki Marksizm - Leninizm vorumlarının, sistemlerinin, zaaflarının ve çarpıtmalarının araştırılması ve gösterilmesi sorunudur.

Kaldığımız yere dönersek, bütün bu açıklamalar ışığında. Halkın Kurtulusunun dediklerinin anlamı düsünülürse (yani «Komprador»; «Faşist diktatörlük» gibi kavramların anlamlarına bakılmaz, onların somut-pratik işlevleri kavranırsa): Halkın Kurtuluşu'nun buraya kadar ele aldığımız küçük burjuva siyasetler içinde reformist hayallerden en fazla kurtulan olmakla birlikte; devrim ve reform diyalektiğini yeterince kavramadığı dolayısıyla devrimci ve reformist talepleri çorbaya çevirdiği sezilir. Örneğin: «Sıkıyönetimin kaldırılması» parolasını eleştirirken, bu karmaşıklık, yukarıda dikkati çektiğimiz sözcükte kendini ilk olarak gösterir: «(...) mücadele hedeflerini ve eylem cizgisini SADECE (biz majiskülledik) «Sıkıyönetimin kaldırılması» ile sınırlamak» vanlıştır derken..

Bu «sadece» sözcüğü, devrimci programla yanyana ele alınabileceği anlamına gelir. Bizim bu «sadece»li elestiriyi

«Sıkıyönetimin Kaldırılması vs.» talebini «sadece bu taleple yetinmek sağcı ve reformist bir anlayıştır» diye eleştirmek, henüz reformizmle bağlarını koparamamış veya bağlarını koparamayanlarla koparamamış; reformizmle uzlaşanlarla uzlaşan bir anlayıştır ve bu politikaya karşı mücadele edilmelidir

Hem «Sıkıyönetim, kontr kalksın v.s.», hem minima program «halk» egemenliği: bu tam bir çorbadır. Sıkıyönetim protesto edilir, edilmelidir. Ama biz, Sıkıyönetimin kalkması vs. icin programın; acil hedefler programının nasıl reformizm olduğunu söylüyorsak, o parolayı demokratik devrimi en acil sorun olarak koyan parolalarla yanyana koymanın, tam da küçük burjuvaziye lâyık, reformizmle sonuna kadar kopuşamayan bir düşünce ve davranısın ifadesi olarak görüyoruz...

Ama burada şunu da belirtelim: Bizler, reformizmden kopuşamamışların, veya kopuşamamışlarla kopuşamamışların objektif olarak varolduğu bir ülkede bulunuyoruz. Elbet, reformizmin etkileriyle savaşacağız. Ama bu savaşı başarıyla yürütmek için sekterliğe düşmemeğe; yanlız söylenenlerin değil söylenenlerde söylenmek istenenlerin anlamını kavrayıp ona göre davranmayı, prensip keskinliğini bütünleyen pratik esnekliği de göstermeliyiz.

Cünkü, «Sıkıyönetim kalksın, MHP kapatılsın» gibi talepler, reformizmin, reformist etkinin ifadesidir. (Bunu açıklar, teşhir eder ve savaşırız). Ama bu parolaları sövle yen yığınların söyledikleri objektif anlamıyla değil, sübjektif olarak yükledikleri işlevle de değerlendirilmelidir. Çünkü nice emekçi «Sıkıyönetim kalksın» derken: Sıkıyönetimi protestosunu ve Sıkıyönetimlerin olmayacağı bir düzene özlemini ifade etmektedir. Biz onlara söylediklerinin objektif anlamını, ve söylenmesi gerekeni anlatırken, aynı zamanda gerçekliğin bu yanını da görmeli ve çok bilmiş - Acil İşler»..

Bir örnek verelim. Kurtuluş reformist talepleri içeren bir imza kampanyası açmıştır. Biz bu taleplerin reformist niteliğini ve devrimci parolalarımızı koyarız. Ama aynı zamanda bir protesto anlamında, demokratik bir protestoya katılma anlamında pekalâ öyle bir kampanyaya imza da ki bizim, mücadele taktiğimize uygun olsun.

Bu açıklamalardan sonra, yine Halkın Kurtuluşu'na dönelim. 145. sayının başyazısı «Başka Seçenek Vardır» başlığını taşıyor. Bu yazıdan, bazı bölümleri aktaralım:

«Şimdi bütün Amerikan emperyalizminin şakşakçıları ve «Üç Dünyacı» revizyonistler («Revizyonist» mi? Yoksa yeni bir tür faşist ya da finans-kapital partisi mi?) «Bugünkü darboğaz ve döviz vokluğu sartlarında» başka bir seçeneğin kalmadığını, «dar boğazdan düzlüğe çıkmak için dostlarımızın sartlarını kabul etmek zorunda olduğumuzu» vaaz etmekte ve kamuoyunu bu yönde oluşturmaya çalışmaktadırlar. Aksi takdirde «Rusya'nın Geleceği» tehdidini savurmaktadırlar.»

Bu gerçekten doğru bir tesbittir. AP, MHP, MSP, CGP, TİKP gibi tüm Finans-Kapital Tefeci-Bezirgân partileri böy-

Halkın Kurtuluşu'ndaki «Faşist Diktatörlük»ün işlevini; ledir. Ama Halkın Kurtuluşu, daha önceki bölümlerde ele alıp açıkladığımız gibi reformizmi ele alırken, onları karşı devrimci partilerle aynı kefeye koyar:

> «Sosyal Emperyalizmin işbirlikçileri ise, Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin ileri sürdükleri yeni koşullara karşı çıkarken, «Kurtuluş yolu» olarak Moskova kapılarını göstermektedirler. Revizyonist elebaşıları, «Türkiye'nin ancak sosyalist sisteme yaslanarak ayakta kalabileceğini» söylemekte, yani Amerikan emperyalistlerinin yerini Rus sosyal emperyalistlerinin alması gerektiğini vurgulamaktadırlar. Onlar emperyalistlerin yeni kosullarına karşı çıkarken, Türkiye halkının çıkarlarından değil, tam tersine Sovyet - Sosyal emperyalistlerinin çıkarlarından hareket etmektedirler.»

Bu satırları biz yazsaydık şöyle ifade ederdik:

«Burjuva sosyalistleri, reformistler yani TİP, TSİP, İlerleme gibiler, uluslararası finans-kapitalin ileri sürdüğü kosullara karşı çıkarken, «Kurtuluş yolu» olarak birtakım reformları öne koymaktadırlar. Bu burjuva sosyalistleri; bugünkü düzeni değiştirmeyi değil, bugünkü düzenin devamı için finans-kapitale ve burjuva CHP'ye akıl vermekte onlara «Türkiye'nin ancak sosyalist sisteme yaslanarak ayakta kalabileceğini» söylemekte yani son duruşmada, devrimci bir çözüm yerine reformları öne koyarak, halkın devrimci moralini bozarak bugünkü buhran döneminde egemen sınıfa dolaylı bir destek sunmaktadırlar. Onlar; sosvalist ülkelerle iliski kurulmasını savunurken, gerçi uluslararası finans kapitalin genel çıkarı uğruna kendi ülkelerini uluslararası emperyalizme açık pazar yapma vatan ihanetine düşmüyorlar ama Türkiye halklarının da çıkarlarından hareket etmiyorlar. Burjuva (yaban) zümrelerin milliyetçiliğinin ifadesi bir politikayı vazediyorlar. Ve bu davranışlarıyla halkın devrimci moralini bozarak, son durusmada tek çıkar yol olan işçi sınıfının minima programı; demokratik devrim için mücadelenin önüne reformları koyarak, finans kapitalin düzenine dolaylı destek sunuyorlar.» Ve devam edelim:

«Ve halkın kurtuluşu gibiler. Küçük burjuva demokratlar burjuvazinin bu iki zümresi arasındaki çatışmayı ve reformistlerin uluslararası finans kapitali zavıflatan niteliğini görmeyerek; ikisini aynı kaba koyarak ve sosyalist ülkelere emperyalist diyerek kendi küçük-burjuva dar görüşlülüklerini ele vermiş oluyorlar. Demokratik devrim savaşımızda tarafsızlaştırabileceğimiz bir gücü karşı devrimci diye niteleyerek sektarizmlerini ele veriyor devrim cephesini zayıflatıyor. Ve uluslararası planda emperyalizme dolaylı bir yedek güç konumuna düşüyorlar.»

Bu alıntılar yaptığımız başyazı şöyle sonuçlandırılıyor: «Evet, bugün başka bir çözüm yolu, başka bir seçenek vardır: Buhranın bütün yükünün emperyalistler ve egemen sınıfların sırtına yıkılması... İşçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin çıkarına olan tek çözüm yolu budur.»

Biz bu sözlere aynen katılıyoruz. Ve o çözümün somut ifadesi olan Vatan Partisi programı'nın ekmek su kadar gerekli olduğunu söylüyoruz. Yani halkın iktidarı. Yani bir avuç parababasının zulüm ve vurgun saltanatına son verilmesi

Bu genel talepte Halkın Kurtuluşu ile anlaşıyoruz. Ama bunun somutlanmasında Halkın Kurtuluşu'nun iki zaafı var. Birinci zaaf: Sözlerin esiri olmasıdır. Keskin sözlerin programını gerçekten keskin, devrimci yaptığını sanmaktadır.

İkinci zaaf: Reformist ve devrimci talepleri çorba ederken somut olmaması ve devrimci taleplerdeki eksikliklere, reformist taleplerin fazlalılığının eşlik etmesidir.

Aynı sayıda önerilen «Faşizme Karşı Mücadele İçin Devrimci Plâtform» başlığı bile sözü edilen zaafı karşılar. «Faşizm» reformizmin ve diğerleri biçimsel devrimciliğin kanıtı. Aynı fikri biz pekalâ şöyle ifade ederdik ve çok daha doğru olurdu: «İşsizlik Kâbusu ve Pahalılık Cehenneminden Kurtulmak için tek yol» veya «Program Taslağı», veya «Plâtform», veya «Yapılması Ekmek-Su Kadar Gerekli ve

Ve altına sıralardık, minima programın organik bir bütün oluşturan taleplerini.

Ama Halkın Kurtuluşu, iki bölümlük (siyasî bölüm 10, ekonomik bölüm 19 madde) ve 29 maddelik, organik bütünlükten voksun, eksik ve tekrarlarla dolu, reformizmden kopuşamamış bir program önerir. (Programın eleştirisi ayrı atabiliriz. Elbet diğer protesto biçimleri için de öyle. Yeter bir konu olduğundan, zaafını göstermek için hemen başından bir örnekle yetinelim)

> Madde 1. «Halkın örgütlenme, söz, toplantı, basın, gösteri vb. hakları önünde engel olan tüm yasaların kaldırılması. Yasallaştırılmak istenen tüm baskı tedbirlerinin geri alınması».

Birinci cümle, mantıken ikinci cümledeki talebi de kapsarken, ikinci cümledeki talebe ne gerek var. Birinci cümle bir düzen değişikliği özleminin ifadesi iken, ikincisi egemen sınıftan bir talep yani reform talebi olmuyor mu?

Öte yandan bu talep gerçek ise, yani halkın özgürlüklerine engel olan yasalar kaldırılınca, Sıkıyönetim de otomatikman ortadan kalkmış olmaz mı? Olur. Ama hemen sonra, ikinci maddede, yeni bir şey gibi: «Sıkıyönetimin Kaldırılması» talebi konur.

«Devam Edecek»

devrimcilerle dolup tasan zındanlarıyla acık fasizmin ye- lerdir...» niden hortlatılamayacağını söylüyor. İnanılması çok güç. (...)» («Tarihin Ölüme Mahkûm Ettiği Sınıflar Hep Katliamlardan Medet Umdu», Bağımsız Türkiye, sayı: 64, 2.Ocak.1979)

Bu alıntıda, daha önce örneklerini gördüğümüz burjuva bir sıkıyönetim anlayışından hareket ve reformistleri ikna çabası açıktır. Kontr'suz, işkencesiz bir sıkıyönetime sövlevecek sözü kalmıvor Bağımsız Türkiye yazarının.

CHP'yi ve Ecevit'i solundaki güçlerden kopmamaya; kitlelere dayanmaya, tutarlı olmaya ikna çabasına bir örnek: (Bunun ne anlama geldiği, ütopist bir anlayış olduğu, reformizmden kopuşmama olduğu görülmüştü.)

«Bu koşullarda Ecevit'in şimdiye kadarki solundaki güçlere sırt çevirme politikasını sürdürerek, yani halkımızın muazzam gücünü emperyalizme karşı, faşizme karşı seferber etmeye yanaşmadan aslında birçok temel hak ve dir.» özgürlüklerin askıya alınması demek olan sıkıyönetimi nasıl insancıl kılacağını gerçekten merak ediyoruz.»

Bizim için ise, Ecevit'in «solundaki güçlere sırt çevirme politikası» iyidir. Bağımsız Türkiye gibilerin reformistlerin bu ihanetlerini görerek proletarya ile ittifaka yönelmeleri, reformist hayallerden kurtulmaları için gereklidir.

Hayvancıl olabileceği gerekçesiyle karşı çıkmak ve «insancıl» bir sıkıyönetime bir şey diyememek. Bu burjuva tarsızlığınızdan kurtulun...» Budur denenler özünde.. bir toplum idealinin ifadesidir. Tıpkı toprakların millileşmesinin sosyalizm olmadığı gibi ...

Bağımsız Türkiye, örneklerde görüldüğü gibi, anlayış bakımından Kurtulus ve Devrimci Yol'dan pek ayrı değildir ama, öne koyduğu görevler bakımından gerçek bir pasifizmin icindedir:

İzleyicilik, istatistik memurluğu:

«(...)Geleceğin emekçi halkımızın olduğu kesin inancıyla, tam bir temkin ve soğuk kanlılık içinde olayları izleyelim.»

Nasihatçılık:

«Umutsuzluktan, çaresizlikten doğan bireysel çıkışlardan kacınalım.»

Tahmincilik (toto'culuk, lotaryacılık):

«Gelismelerin ne vönde olduğunu doğru saptayalım.» Bu tahmincilik bilimsel öngörüşle karıştırılmamalıdır. Bu tahmincilik izleyiciliği tümler... Pratik görevlere bağlı, pratik görevleri, doğru bir siyaseti tesbit için gerçek durumun somut özelliklerinin tahlili ile karıştırılmamalı. Bir

örnek «Sıkıyönetim ilânı bir ikinci 12 Mart mıdır? 12 Mart döneminde olduğu gibi sıkıyönetim gittikce sıkılasacak ve sonunda acık fasizme dönüsecek mi?»

Dönüşeceği veya dönüşmeyeceği yolunda bir tahmin yürütülse ne yazar? Proletaryanın --uzun mesafe kosucusu, maratoncu Proletarya Sosyalisti'nin- görevlerinde bir değisme yapar mı? Hayır. Yanlız bu rampada biraz zorlanılır, daha az iş için daha çok güç harcanır. O kadar!..

Yukardaki gibi bir soru sormak ve söze böyle bir soruyla girmek bile anlamsızdır. Ya da bu anlamsızlık, soruyu soranın pasif bir izleyici olduğu anlamına gelir.

Bağımsız Türkiye yazarı, yukarıdaki soruyu sorduktan sonra, böyle bir sorunun saçmalığına itiraz yöneltmiyor. Sadece bu soruya «şu an» bir cevap verilemeyeceği itirazını yapıyor. Yani yarın, öbürgün kesin bir cevap verilebilir!.. Peki verilse ne olur? Görevlerimizde bir değişmeye yol açar mı? Havır.

Biz şimdi faşizmin hızla geldiği ve oturacağı tahminini yapsak, görevlerimiz, taktiklerimiz değişecek midir? Hayır.

Yine eğitme, örgütleme görevleri bakidir. Sadece çok ağır şartlarda o görevleri devam ettirmekten başka bir değişiklik olmaz.

Yukarıdaki soruya şu cevabı veriyor B. Türkiye yazar1 :

«Bunun böyle olacağını (yani açık faşizme gidileceğini) kesinlikle söylemenin şu anda olanağı yok.»

Olsa ne olacak. Bir fare deliğine gizlenip, «soğuk kanlılık içinde olayları» mi izlemek gerekecek?

IV. DEVRIMCI HALKIN BIRLİĞİ

Yine, diğer küçük burjuva siyasetlerle ortak olan yanlarını kısa alıntı ve örneklerle gösterelim : Liberallere - reformistlere «demokrat» deyiş. Onları

sıkıyönetime karşı çıkmaya ikna çabası: «Bugün ceşitli çevrelerde, özellikle Cumhuriyet ve Mil-

liyet gazetelerindeki bir kısım demokratlar, son derece gerici ve zararlı fikirlerin yaygınlaştırılması için çaba sarfetmektedirler ... » (2.0cak.1979, say1: 50).

Eğer onlar «gerici» ve «zararlı fikirlerin» yaygınlaşması için çaba sarfediyorlarsa «demokrat» değildirler. Olsa olsa liberal olabilirler. Ki çoğu da öyledir. Esas «gerici» ve «zararlı» fikri, onlara demokrat diyerek ve onlarla bağlarını koparmayarak Devrimci Halkın Birliği yayıyor. Başka bir örnek

Aynen diğerlerinde olduğu gibi, sıkıyönetime karşı çıkmaya -demokrat dediği reformistleri- ikna için, bir reformistin karşı çıkabileceği türden bir sıkıyönetim gelebileceğinden sözetmek :

«Bugünkü faşist devlet yapısı ve CHP hükümeti koşullarında, sıkıyönetimin MHP'ye yöneleceği ham hayaldır.» Yani prensipten karşı çıkma yok. «Faşist devlet yapısı» olmasa, pek sözü kalmayacak...

«(...)Burjuva demokratlar (...) şimdiye kadar sürdürdükleri faşizme yarayan tutumlarına son vermeli, kendi kendileriyle hesaplaşmalıdırlar. Demokratlar gerici CHP vönetimine tavır alarak devrim ve halk saflarında yer almalıdırlar. İçinde bulunduğumuz dönemde, tüm halk güçlerine olduğu kadar onlara da bu tarihî görev düşmekte-

Bu alıntıda kendisine hitap edilen «burjuva demokrat» nedir? Tekel dışı kapitalist zümrelerin, yani reformist ya da liberal burjuvazi dediklerimizin ta kendileri. Yani Yaban Kapitalistler. Bu durumda Devrimci Halkın Birliği'nin dedikleri gercekte sudur :

«Ey kapitalistler!.. Parababalarına karşı işçilerin ve köylülerin yanında saf tutun. İleriye adım atın... Eski tu-

Öyleyse, bize de Devrimci Halkın Birliği taraftarlarına sunları söyleme görevi düsüvor :

«D. H. Birliği bu tavrıyla kapitalistlere yalvarmaktadır. Onlardan medet ummaktadır. Onları tecrit edecek yerde, ikna etmeye çalışmaktadır. Dolayısıyla yanlış hayaller yaymaktadır... D. H. Birliği yalnızca Marksizm - Leninizm maskesini takmış bir küçük burjuva siyaset değil, refor- dan başka nedir ki? Karşı tarafın gücü yüksek olunca ge mist hayallerden kopamayan, reformist hayaller yayan bir siyasettir.

«D. H. Birliği siyasetin de gerçekten demokrat özlemlerinin dile geldiğini zanneden yoksul köylüler, emekçiler, yarı proleterler!.. Onun gerçek yüzünü görün... Halkın Birliği gibi reformistleri demokrat olmaya çağırmayan ama bu çağrıların reformizmin kuyruğuna takılmak anlamına geldiğini gösteren, sonuna kadar devrimci ve demokrat Proletarya Sosyalizmine gelin ... »

Reformist (burjuvaca), sıkıyönetime karşı çıkış gerekcesi Başlık'ta apaçıktır: «Halkımız için baskı, zulüm, işkence demek olan SIKIYÖNETİME HAYIR.»

Buradaki «Sıkıyönetime Hayır» protestosu demokratlığın yani küçük burjuva olmalarının kanıtıdır... Ama gerekçede yaratılan sıkıyönetim imajı: «işkence»li yani 12 Mart faşist - militarist döneminde olduğu türdendir. Yani bir reformistin de karşı çıkabileceği türden.

Şöyle bir gerekçe; «Emekçilerin, halkın haklarının kaldırılması demek olan Sıkıyönetime Hayır» şeklinde bir protesto. Yumuşak görünüşüne rağmen çok daha demokratça bir gerekçedir. Hayvanî biçimlerine değil, en «insancılının» bile özüne karsı cıkar.

D. Halkın Birliği'nin özdeki bu sağ sıkıyönetim, ittifak ve program anlayışı, taktikte, biçimde son derece «sol» parolalara dönüşür.

«"Birleşelim, Örgütlenelim, Teçhizatlanalım" ve Mücadele edelim.»

Bir ricat konağında, bir evrim döneminde: saldırı, başkaldırı döneminin parolası.

Zamansız ve yersiz saldırı, başkaldırının ve parolalarının egemen sınıfların işine nasıl yaradığı bir yana... O «techizatlanma»; «örgütlenme» ve «mücadele» hangi politikaya hizmet eder, hangi sınıfın değirmenine su akıtır? Burjuva reformist hayallerden kopuşamayan bir siyasete, son durusmada burjuvaziye... Reformizme...

V. HALKIN KURTULUSU

Halkın Kurtuluşu da diğer küçük burjuva «siyasetler»le aynı özellikleri göstermesine rağmen, onlara nisbetle reformizmle daha ileri düzeyde bir kopuşma içindedir.

Halkın Kurtuluşu, sıkıyönetim ilânının hemen ardından 28.Aralık.1978'de tek yapraklı bir özel sayı ile sıkıyönetim ilânını protesto eder: «Sıkıyönetime Hayır»!..

Bu parola bir protesto olarak doğrudur ve den ğın şartıdır. Yanlız gerekçeleri biraz karışıktır:

Bir yandan «Sıkıyönetim halka karşı yeni bir saldırıdır» denerek ilkesel olarak karşı çıkış sürdürülür: «Sıkıyönetimin kendisi adı üstünde temel hak ve özgürlüklere açıkca bir saldırıdır. Bu özgürlükler hakim sınıfları rahatsız ettiğinde, onlar "huzur" istediklerinde, bunların toptan rafa kaldırılması ve "olağanüstü" uygulamalara geçilmesi-

Diğer yandan, reformistleri ikna için pek çok kullanılan ve özünde reformist nitelik taşıdığı daha önceki bölümlerde gösterilen 12 Mart tipi bir döneme gitme olasılığı, karşı çıkış gerekçesi olarak konulur:

«Halkımız yeni 12 Mart'lar istemiyor.»

Devrimcilerin yapması gereken, yeni 12 Mart olasılıklarına dayanarak sıkıyönetime karşı çıkmaya ikna değil, 12 Mart'lığa yol açmasa bile, daha prensip olarak sıkıyönetime karşı çıkma düşüncesini işlemek, yaymaktır. Ancak «Demokratlar bu konuda kötü bir sınav vermişler, hat- böylece, 12 Mart olasılıklarıyla karşı çıkmaya ya da çık-

Kontr - Gerillasıyla, insan avlarıyla, idam sehpalarıyla, ta Ecevit'in gerici tedbirlerini savunur duruma düşmüş- mamaya ikna edilmeye çalışılan halkımız üzerindeki burjuva etki; reformist hayaller yıkılıp, gerçekten demokrat ve devrimci bir bilinç kazandırılabilir. Halkımız, sadece 12 Mart'lara değil, en sıradan bile baskılara, en yasal sıkıyönetim ilân ve uygulamalarına karşı çıkmayı öğrendiği zaman; ancak o zaman 12 Mart'ların gelmesi güçleşir. Gelse bile astarı yüzünden pahalıya mal edilir.

6 MART 1979

Halkın Kurtuluşu'nda demokrat ve liberal gerekçelerin karışıklığı —ama diğerlerinden ayrı olarak demokratik gerekçelerin daha ağır basması- onun reformist hayallerden ve etkiden büyük ölçüde kurtulduğunun, ama buna mukabil reformist hayallerin etkisindeki küçük burjuva demokratlardan kopamadığının; reformizmin bu dolaylı etkisinden kurtulamadığının bir göstergesidir.

Halkın Kurtuluşu, ilk sayısında anarşistlerin «uzlaşma yok» palavrasına benzer bir parola atar: «Kazanılmış haklarımızdan tek bir taviz vermeyelim, kazanılmış haklarımızdan bir adım bile geri çekilmeyelim. Demokrasi mücadelesini yükseltelim.»

Bu kuru palavradır. Bir savaşa giren bir ordu, geri cekilmeyeceğini nasıl taahhüt edebilir? Geri çekilmemek bütünüyle güç sorunudur. Ancak gücü yetenler düşmanın karşısında geri çekilmezler. Ya da palavracı anarşistler, geri cekilmeyelim deyip kendi manevra olanaklarını baştan yokederler ve bu kafasızlıklarını kendi yokoluşlarıyla öderler.

Olaylar da, pekâlâ, Halkın Kurtuluşu'nun geri çekilmek zorunda kaldığını ve geri çekildiğini gösterdi. Sıkıyönetim yasakladı yayınını, İzmir'de basmağa başladı. Basılan gazetelerin çoğuna, daha piyasaya sürülmeden kanunsuzca polis tarafından el kondu. Böylece olanaklar bir kaç kat düştü. Örgütleri kapatıldı. Bütün bunlar mevzilerin kaybınri çekilmemek elde mi?

ama bu «geri çekilmeyelim» parolasının niceliksel ola rak geri çekilmeme anarşist anlamının yanı sıra, demokratça yani nitel bir anlamı da vardır. Ve bu anlam da doğrudur.

Evet «prensiplerden, savunulan görüşlerden zerrece taviz vermeyelim» anlamında --ki çoğu kimse onu böyle anlar- geri çekilmemek doğru bir paroladır.

Örneğin sıkıyönetim ilânını veya bir yasadışı uygula mayı vs. protesto eden bir bildiriyle yüzbinlerce basıp dağıtmaktan geri çekilmeme bütünüyle bir örgüt ve güç sonucudur. Ama 10 tanecik bildiriyle bile olsun o protestoyu yapmak, yani nitel anlamda geri çekilmemek: Doğru olan parola böyle olabilirdi.

Eğer o «geri çekilmeyelim» parolası, sırf nicel anlamda geri çekilmeme anlamını taşısaydı, o tam da burjuva sosalizminin davranışına uygun düşer; ve burjuva sosyalistlerinin de benimsediği bir parola olurdu. Çünkü onlar sırf nicel olarak geri çekilmeme uğruna, nitelikteki herşeyi teslim ederler. Ve demokratları geri itenlerle suç ortaklığına girerler.

Örneğin, sıkıyönetimin, sıkıyönetimi protesto eden tüm yayın organlarına koyduğu yasaklama kararlarını protesto bile etmezler. Bu «ben seni görmüyorum, sen de beni görme» diyen suç ortaklığının itirafıdır.

Halkın Kurtuluşu'nun Sıkıyönetim karşısındaki daha tutarlı tavrı 142 nci sayının başyazısı: «Kararsızlığa Yer Yok» ta şu sözlerde açıkça görülebilir:

Sıkıyönetim mekanizmasının egemen sınıflar açısından nasıl bir işleve sahip olduğunu gözardı ederek, bazı ortayolcu akımlar ve kendilerine demokrat ünvanı yakıştıran bazı kişiler sıkıyönetimin nereye yöneleceğinin bilinmediğini söylemekte ve onun faşizme ve faşist MHP'ye yönelmesi gerektiğinden dem vurmaktadırlar.»

Görüldüğü gibi, Halkın Kurtuluşu: «Kendilerine de mokrat ünvanı yakıştıran» diyerek, o reformistlerin «demokrat» olduğu yönünde -buraya kadar gördüğümüz diğer küçük burjuva akımların aksine- bir yanılgıya yol açmamakta ve sıkıyönetimin sıkıyönetim olarak işlevi noktasından hareket etmektedir.

Bütün bunlar, -yani reformistlere «demokrat» dememek; sıkıyönetime temelden karşı çıkmak gibi- raslantı değildir. Halkın Kurtuluşu'nun reformizmle daha ileri bir copuşma içinde olduğunun göstergesidir. Bu avrılık, onun. sıkıyönetim dolayısıyla tesbit ettiği görevlerde ve ortaya koyduğu programda da yansır.

«(...) En başta şu tesbit açık ve net bir biçimde yapılmalıdır ki, sıkıyönetim ilânı ve yeni siyasî alternatiflerin hazırlanma çabası "bir dönüm noktası", "durumda nitel bir değişiklik" vb. olarak değerlendirilemez. (...)

«Bu bakımdan proleter devrimci hareketin merkezî görevinde ve sınıf mücadelesinin yöneleceği merkezî hedeflerde herhangi bir değişiklik sözkonusu değildir. Merkezî görevimiz bugün de, demokrasi halkasını kavrayarak, emperyalistlerin denetimindeki komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist, feodal diktatörlüğünü yıkmaktır (...)» (a.b.ç.)

Yani, bizim «Proletarya'nın Minima Programı vs.» dediğimiz hedefin, -yanlış sınıfsal kavramlarla da olsa- ta kendisi ifade edilmektedir.

«Baska bir deyimle, mücadele hedeflerini ve eylem

6 MART 1979

İşçi sınıfı ve diğer emekçiler, bugünkü devlet ve sınıf ilişkileri çerçevesinde prensip olarak sıkıyönetimden, yani herhangi bir şekilde halkın haklarının kısıtlanmasından yana olamazlar, olmamalıdırlar. Bu en temel ilkedir. Bu demokrat olmanın en az şartıdır. Bunu kavramayan, bu il keyi kabul etmeyen, kendi ne derse desin, bir gericiden, bir liberalden başka bir şey değildir. Neden, gercekten demokrat bir kimse, va da politik

tedir

vetlerini hedef almak.

Diyorlar ki «Sopa, tüfek, otobüs de birer araçtır. İnsan tandaşların, tamamıyle aşağıdan gelme ve tamamıyle seraraçlara değil, onları kullanan siyasete bakmalı.» Bu ilk best (tesebbüs, teskilât ve kontrol)larında bulmak...» bakışta çok parlak ve doğru gibi gelen sözler üzerine biraz Demek, halka hizmet edecek bir cihaz, tamamen emekdüşünelim. ci halkın asağıdan gelme girisim, örgüt ve denetimine da-Evet tüfek bir araçtır. Ama tüfek «aracı»nın İŞLEVİ vanan bir cihaz olmalıdır (görevi, fonksiyonu) mermi atmaktır. İnsan veya hayvan-Halbuki gerek genel olarak egemen sınıfın devlet cihaları vurmaktır. Evet otobüs de bir araçtır. Ama onun İŞzının işlevi gerek özel olarak sıkıyönetimin işlevi halkın LEVİ de insanları bir yerden bir yere taşımaktır. Tencere girişim, örgüt ve denetimini engellemektedir. hir aractır. Onun islevi içinde vemeği tutmaktır ilb. Bütür Örneğin halkın kendi asağıdan gelme insi ev araçlarının hepsinin YAPI'ları birbirinden ayrıdır. Ve gütlenebilmesi ve ekonomi, politika, kültür vs. alanlarda onların yapılarının başka başkalığını; sonsuz sayıda çeşitdenetim kurabilmesi: serbestçe fikrin söylenebilme, örgütliliğini belirleyen, onların başka başka işevlerinin olmasılenebilme gibi asgari şartları gerektirir. Ama 13 Mayıs dir 1971'de kabul edilen 1402 sayılı sıkıyönetim yasası'nın üçüncü maddesinde şunlar «sıkıyönetimin görevleri» arasında Tüfekle yemek pişirilemez. Tencere ile mermi atılamaz. sayılmaktadır: Onların yapıları böyle İŞLEVLER (görevler, fonksiyonlar)

müle etmiş... Bize ne kalıyor? Hangi partilerin hangi sınıfları temsil ettiğini tesbit etmek... Devrim aşamasının birikim veya sıçrama konağında mı; yani ricat veya saldırı konağında mı bulunduğumuzu ve şartlardaki değişmelere bağlı olarak öne çıkan görevleri: örgüt ve mücadele bicimlerini belirlemek.

O halde bu görevleri yerine getirmeye çalışalım. Ama özel olarak, kendine sosyalist veya devrimci diyen parti ve «siyaset»lerin sınıf iceriklerinin ne olduğunu görelim. Bu çalışmada «sol»da görünen çeşitli parti ve «siyaset»lerin sıkıyönetim karşısındaki tavırlarından, sıkıyönetimi değerlendirişlerinden hareketle onların hangi sınıf, zümre ve tabakaların çıkarlarını savunduklarını; onların sınıflarının genel özelliklerinin, bu özel durumda, nasıl ortaya çıktıklarını ve polemik içinde Proletaryanın taktiklerinin ne olduğunu göstermeye çalışacağız.

«ARAC» TEORISI

hareket bugünkü, devlet ve sınıf ilişkileri çerçevesinde sıkıyönetime karşı olmalıdır? Sıkıyönetim bir «araç» olduğuna göre pekâlâ, «halktan yana» bir iktidar elinde, «Halktan yana» isler yapamaz mi?

Finans - kapital ya da CIA sosyalisti «Aydınlık» gazetesi böyle bir mantık yürütüyor. 2 Ocak 1979 tarihli Aydınlık gazetesinde Doğu Perinçek şunları yazıyor :

«Sıkıyönetim bir araçtır. Sopa, tüfek, otobüs de birer araçtır. Nasıl insan, soyut olarak sopaya, tüfeğe ve otobüse karşı çıkamazsa, sıkıyönetimi de kendisine kumanda eden siyasete ve yaptıklarına bakarak değerlendirmek gerekir. Sıkıyönetim hangi siyasetin aracı olacaktır, neyi hedef alacaktır, belirleyici olan budur.» («MHP'nin kaygısı») Bu demagoji hangi gerçekliği gözardı edip gizleyerek bu çıkarsamayı yapıyor? Çünkü buradaki mantığa göre, sıkıyönetim pekâlâ halka yarayışlı bir araç da olabilir. Zaten yazının içerisinde bu düşünce şöyle ifade edilmek-

«Sıkıyönetimin önünde iki yol vardır. Daha doğrusu CHP hükümetinin önünde iki yol vardır. Halkın özgürlüklerini hedef almak ve sıkıyönetim sopasını halka indirmek. «Veya: cinayet ve katliamların üzerine gitmek, MHP'li cinayet şebekelerini ve Sovyetler Birliği'nin yıkıcı faali-

«Biz CHP sıkıyönetiminin cinayet ve katliamların üzerine yürümesi ihtimalini gözden uzak tutmamak gerektiği düsüncesindeviz.» (a.v.)

İlk bakışta doğru gibi görünen, bu mantık ve demagojinin neyi nasıl çarpıttığını görmek büyük bir önem taşımaktadır. Çünkü son duruşmada bütün gerici, karşı devrimci ve liberal politikalar, hep aynı çarpıtmaya: hep bu tür bir «araç» kavrayışına dayanmaktadır.

Bu çarpıtmaların hepsinin ortak özelliği, şeylerin «araç» ların YAPILARI ve İŞLEVLERİ arasındaki diyalektik ilişkiyi koparmaktır.

görmelerine elvermez. Eğer bir kimse eline bir tüfek alıp da, elindeki araç'la yemek pişireceğini söylerse ona ya gülünür, ya da akıl hastanesine atılır.

Sıkıyönetimi ilan eden egemen sınıfın tavrı da budur. mak.» O elindeki tüfekle yemek pişireceğini bize yutturmaya çalışıyor. Biz o araçla yemek pişirilemeyeceğini, ancak mermi atılıp insanların öldürülebileceğini söylediğimizde, Bay D. Perinçek, bilgin Marksist, Leninist («ve hatta Maoist») pozlarında araya giriyor ve «araçlara karşı çıkılmamalıdır, soyut olarak araca karşı çıkılmaz. Önemli olan o aracın hangi siyasete hizmet edeceğidir.» diyor.

Buna gülünemez. Çünkü bunlar masum akıl hastası

rakterlerini tanımlamış. Hazır program ve stratejiyi for- değillerdir. Çünkü söz konusu olan milyonlarca insanın; bir kaç mülti milyarderin hırsına kurban edilmesi suikasti için bir demagojidir

> Her arac, her organ, her sistem ISLEVLERI (görevleri, fizyolojisi, fonksiyonları) ve YAPISI (anatomisi) bakımından ele almabilir.

> Yapı: İşlev'e göre biçimlenir. Ama görevi de (işlevi) belirler.

> «Yapı ile işlev arasında diyalektik bir karşılıklı etki söz konusudur. Bir sistemin yapısı, o sistemin işlevini belirler ve buna karsın, yapının bizzat kendisi "pıhtılasmıs işlevdir". Yani gelişim tarihi içinde işlevin etkisi altında doğmuştur.» (felsefe sözlüğü)

> Devlet: bir aractır. Genel olarak, bir sınıfın diğer sınıfları baskı altında tutma aracıdır. İster burjuya, ister feodal, ister proleter olsun tüm devlet cihazlarının ortak olan bu işlevi, onların yapılarının ortak olan yönünü oluşturur.

> Bu genel özelliği içinde, burjuva devlet cihazının işlevi başkadır. Proleter ya da işçi - köylü devlet cihazının işlevi başkadır. Dolayısı ile yapılan da.

Burjuva devlet cihazının İSLEVİ: Milletin COĞUNLU-ĞUNU baskı altına almaktır. Yapısı: bu görevi başaracak biçimde oluşmuştur. Yani bürokratik, militer bir yapıya sahip olur.

Buna karşılık Proletarya'nın devlet cihazının görevi (işlevi), sömürücü AZINLIĞI baskı altına almaktır. Yapısı da bu işleve göre biçimlenir. Demokratik, militer ve bürokratik olmayan ucuz bir yapıya sahip olur.

Yapı, tarihî olarak işleve göre biçimlenmekle birlikte. işlevi belirlediğinden: örneğin; sömürülen ve ezilen çoğunluğu başkı altına alma görevi ile biçimlenmiş bir yapıya sahip olan burjuva devlet cihazı ile sömürücü azınlığı baskı altına alma işlevi başarılamaz. Yapılmaya kalkılırsa, yapısı bu görevi yapmasını engeller. Bunun içindir ki, ezilen ve sömürülen halk çoğunluğu kendi egemenliğini kurduğu zaman kendi devlet cihazını örgütlemek zorundadır.

Bunun tersi de doğrudur. Aynı şekilde burjuvazi de, yani sömürücü azınlıklar da, sömürülen çoğunluğun çıkarlarını korumak için oluşmuş bir devlet cihazını kendi egemenliğinin bir aracı olarak kullanamaz. O cihazın yapısı, böyle bir fonksiyonu görmeye elvermez. Onun içindir ki herhangi bir karşı devrim olasılığında burjuvazi de proleter devlet cihazını parcalamak ve kendi devlet cihazını örgütlemek durumundadır.

O halde, bugünkü devlet cihazı ile, bugünkü bürokratik, militer yapıya sahip cihaz ile «halktan yana» bir işlev başarılamaz. Kim ki bunun olabileceğini iddia etmektedir: sömürülenlerin gözüne kül atmaktadır.

Hele ki sıkıyönetim islevi: adı üstünde, demokratik hakların kısılmasıdır, işçinin, köylünün, ezilen çoğunluğun bildiri basma, gazete cıkarma, toplanma, örgütlenme vd. özgürlüklerini kaldırmak, sıkıyönetimin başlıca işlevi olduğuna göre; Sıkıyönetim doğası gereği halka karşı bir içerik tasır. Sıkıvönetimin «halktan yana» olması «eşyanın tabiatına» aykırıdır. Halka dayanan, halka güvenen, gücünü halktan alan hiçbir iktidar, halkın özgürlüklerini kısıtlamaz. kısıtlavamaz.

Hiçbir halk kendini zincirlemez. Bizatihi kısıtlama eylemi, yani sıkıyönetim ilânı, halka karşı oluşun bir ifade-

Halkın egemenliğinin: yani sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlığa karşı kullanabileceği bir yapının dayanacağı temel ilkeyi Vatan Partisi Tüzüğünün amaç maddesi söyle özetler:

«Bu mübarek iktisadî kuvayımilliye seferberliğinin güdücü ruhunu başta işçi sınıfımız gelmek üzere -cahil, alim, köylü, şehirli...- bütün değer yaratan iyi niyetli va-

«b) Türkiye Radyo - Televizyon Kurumu'nun yayınları dahil olmak üzere... her çeşit araçlarla yapılan yayın ve haberleşmeye sansür koymak, kayıtlamak veya durdur-

«c) Söz, yazı, resim, film ve sesle yapılan her türlü yayın, haberleşme, mektup, telgraf vesair mersulleri kontrol etmek, gazete, dergi, kitap ve diğer yayınların basın ve yayınını kayıtlamak ve bunlar üzerinde sansür koymak.. matbaaları kapatmak.»

Bunlar olmayınca halk ne örgütlenebilir, ne denetleyebilir. Elde var olan örgütler bile kurtulamaz.

«Kapalı veya açık yerlerde her türlü toplantıları veya

gösteri yürüyüşlerini yasaklamak, her türlü dernek ve tesekküllerin calısmalarını durdurmak yeya bunları izne bağlamak...»

Kanun maddelerinde sayılan sıkıyönetimin işlevlerinde de görüldüğü gibi: bu sıkıyönetim «aracı»nın görevi halkın tesebbüs, teskilât ve kontrolunun öldürümlenmesi; engellenmesidir. Sıkıyönetim yapısı buna göre oluşmuş bir arac iken, Bay Ecevit veya Perinçek'in sıkıyönetim aracını kullanarak halkın selamete götürülebileceğini iddia etmeleri: bize tabancayı doğrultup, ellerindeki araçla yemek pişireceklerini söylemelerine benzer. O araç çalıştığı zaman yemek pisirmez ama karsısındakini öldürebilir.

Onun için demokrat olmanın asgari şartı: sıkıyönetim «aracı»na karşı olmaktır. Sıkıyönetim aracının hangi gerekçeyle olursa olsun - kullanımını protesto etmektir. Çünkü bizzat o aracın kullanımı halka karsı bir nivetin ifadesidir. Tencere ile nasıl mermi atılamaz veya otobüsle vemek pisirilemezse: sıkıyönetimle de halktan vana isler yapılamaz; ancak halka karşı işler yapılabilir.

Ve bu araç çalıştığında, her zamanki gibi bu gerçeği kanıtlamıştır. Örneğin; Erzurum ve Kars İlleri Sıkıyönetim Komutanlığı'nın 2 numaralı bildirisi şöyle der :

«1 — 171 sayılı toplantı ve gösteri yürüyüsleri kanunu kapsamına giren ve siyasî mahiyetle kapalı ve açık yerlerde yapılacak her türlü toplantılar, forum, seminer, panel gibi ve gösteri yürüyüşleri yasaklanmıştır.

«2 - Bölgedeki grev ve lokavt uygulamaları izne tahidir.

«3 - T.H.K., Kızılay, Ç.E.K., ve Okul Aile Birliği gibi hayır kurumları hariç her türlü dernek ve teşekküllerin faalivetleri durdurulmustur...»

Tiim bu vasaklar, örneğin, sıkıyönetiminin bu vasaklarının halka karşı olduğunun da anlatılmasını; sıkıyönetime karşı olan vatandaş kümelerinin sıkıyönetime karşı tavırlarını dile getirmelerini ve bu yönde propaganda yapabilmelerini de engeller. Sıkıyönetim, sıkıyönetime karşı olmak: sıkıvönetimi protesto etmek gibi normal vatandaslık görevini yapan demokratların çıkardığı Kurtuluş, Halkın Kurtulusu, Devrimci Yol, Savas Yolu vs. gibi yayın organlarını vasaklamaktadır.

Böyle grev, dernek, propaganda yasaklarıyla, sıkıyötime karşı çıkmaktan ve sıkıyönetimin halka karşı olduğunu söylemekten başka bir şey yapmayan --ki sıkıyönetimin kararları bunu kanıtlamıştır.- yayın organlarını yasaklamasıyla hangi «Anayasa'nın tanıdığı temel hak ve hürriyetleri» (sıkıvönetim ve kararlarının gerekcesinde denivor bunlar) korumak; Halkın «Can ve mal güvenliğini», «Huzur ve sükununu» sağlamak bağdaşabilir.

Araç'ın kullanımının sonuçlarıyla; araç'ın kağıt üzerindeki gerekçesi arasındaki çelişki ve uyuşmazlık apa-

Bu gördüğümüz arac teorisi vani aracın yapı ve işlevi arasındaki diyalektik ilişkiyi atlayan teori burjuva bir teoridir. Örneğin Cumhuriyet'in küçük burjuva radikalizminden burjuva liberalizmine (reformizmine) doğru bir evrim geçiren yazarı İ. Selçuk da aynı araç teorisine dayanarak sunları yazıyor

«Sıkıyönetimden hiç hoşlanmayan bir dostum :

«- Olmaz böyle şey, diyordu, hemen sıkıyönetim ilân edilmeli.

«Kentler mezbahaya dönmüş daha mı iyi? Böyle durumlarda bir koşul olur sıkıyönetim... Ama nasıl bir sıkıvönetim? (...)

«Sıkıyönetimin nitelikleri de değişik oluyor. (...) Bu gibi olaylarda toplumsal uyanış, siyasal iktidarın yapısı ve tutumu, Başbakan ve Genel Kurmay Başkanı'nın kişilikleri sıkıyönetimin niteliklerini belirlemede etkilidir...» (28 Arahk 1978, Cumhuriyet).

Görüldüğü gibi, bu sözlerin altında yatan temel varsayım, sıkıyönetimin «halktan yana» işler yapabileceği varsayımıdır. Bizzat aracın kullanımına prensip olarak bir karsı cıkıs voktur.

Sıkıyönetime bu tarz yaklasım, burjuvazinin genel özelliğidir. Ama burjuvazi tek zümre değildir. Burjuvazi icinden, egemen finans - kapitalistler zümresi Türkiye'nin egemenidir. Bir de yine burjuvazi içinden finans - kapitalistler zümresi dısında yaban (liberal) burjuya ve Emlak Sahibi zümreler vardır.

Bu iki zümre, yukarıda ele aldığımız «araç» anlayışları bakımından ortaktır. Ama bu «araç»tan bekledikleri bakımından ayrılırlar.

Finans - kapitalistler zümresi ve onun siyasî partileri, sıkıyönetim aracının yalnızca demokratik muhalefete karşı bir kılıç olarak kullanılmasını isterler. Yaban zümreler ise demokratik muhalefetin yanı sıra faşistlere de vurmasını isterler.

MC partileriyle CHP arasındaki çekişme; koordinasyon kurulu üzerine kayıkçı döğüşleri: bu çekişmedir ve ardında bu zümre cıkarı avrılıkları vatar.

Ele aldığımız örneklerden İ. Selçuk böyle bir Liberal'in görüşünü dile getirir. İ. Selçuk esas olarak sıkıyönetimin fasistlere vurmasını ister.

Doğu Perinçek ise, tam bir CIA sosyalisti olarak, sıkıyönetimin Burjuva Sosyalizmini de vurmasını ister. Yani demokratların yanısıra, reformist burjuva muhalefetinden

ve hareketlere de vurmasını ister. Bu istek, CIA sosyalistlerinin terminolojisinde «Sovyetler Birliği'nin yıkıcı faaliyeti» olarak formüle edilir. Aydınlık'ın bu sözlerle kimleri kastettiği kimsenin meçhulü değildir.

Buraya kadar yazdıklarımıza kendine Bilimsel Sosyalist diyen bütün küçük burjuva sosyalizmleri - dogmatizmleri imza atarlar. Bunlar genel ve temel doğrulardır. Ve bu doğruların kabulü, bugünkü Türkiye'nin sınıf ilişkileri içinde, küçük-burjuvazinin devrimci - demokrat karakterine uvgun düser.

kik, daha kapsamlı olarak kavrama yönünde gelişir ve kavramak zorundadır.

Küçük-burjuva sosyalizmleri, şimdi ele aldığımız noktayı kavrayamamışlardır ve kavrayamazlar. Bu olgu, on- saydık bizim bir küçük burjuva demokrattan farkımız kalların skolastik dogmatik kafalarının içine sığmaz. Olgu'yu mazdı. görmezden gelirler. Ama gördükleri, görmek zorunda oldukları zaman da, bu kez teorinin -- dün savundukları- onun yapısı bugünkü düzeni koruma işlevine göre belirlentemel ve genel ilkelerini, doğrularını ayaklar altına alırlar. Dogmatizmden revizyonizme kayarlar.

Örneğin «Halkın Kurtuluşu» gazetesi, diyalektik bir kavrayıştan yoksun olduğu için, olguların tüm zenginliği içinde daha derinliğine kavrayamadığı için: Marksist Devlet Teorisini ilkece savunayım derken 27 Mayıs'ın ilerici niteliğini inkâr etmek zorunda kalır.

Bugün «Halkın Kurtuluşu»nun bulunduğu yerde, dün «Aydınlık» vardı. Aynı dogmatizmle proletaryanın diyalektik: olayları daha derinliğine kayrayan teorisine karsı : «Kıvılcımlı'nın revizyonist Burjuva Devlet Teorilerinin Eleştirisi» diye Bay D. Perincek kitap, makale yazıyordu. Şimdi küçük burjuvalıktan burjuvalığa terfi ettikten sonra - yine de bilimsel namusla, olayların zenginliğini kavrama atesiyle değil, yalnızca bugünkü sıkıyönetimi savunma gibi bir politik kaygıyla hareket edip 27 Mayıs'ın ilerici niteliğinden dem vururken, bu sefer yukarıda gördüğümüz gibi yapı ve işlev kategorilerini ve dolayısı ile Marksist Devlet Teorisini terkeder. Bu sefer başka bir yönden yine olayı yüzeysel olarak alır, ama teorinin temel ilkelerini inkâr ederek.

Dogmatizm ve revizyonizmin, birbirlerine haklı bir görünüm kazandıran bu kayıkçı döğüşünün kavranması çok önemlidir. Cünkü görünürde birbirlerine haklılık kazandıran bu döğüş, özünde Kıvılcımlı'nın adına bağlı diyalektik, proleter bir kavrayışın doğruluğunun kanıtıdır.

Dogmatizm de, revizyonizm de özünde Proletarya'nın bilimsel kavrayışına, felsefi bakımdan eşit derecede düşmandır. Hatta dogmatizm daha çok skolastiğe, revizyonizm metafiziğe dayandığı için dogmatizmin proletarya sosyaolduğu da bir gercektir.

Ama çağımızda ve özellikle Türkiye'de Dogmatizme ve Revizyonizme dayanan politik hareketlerin temsil ettikleri sınıf çıkarları bakımından dogmatizm («sol» sapma) proletaryaya daha yakın bir sınıf çıkarının ifadesi olur. Buna karşılık revizyonizm (sağ sapma) daha uzak bir sınıf çıkarının ifadesi olur.

Dogmatizm, küçük burjuva demokrasisinin devrimci demokrat taleplerini ifade edebilmesi için gerekli teorik temeldir. Örneğin, bütün küçük burjuva sosyalizmleri, sıkıyönetimi protesto eden demokrat tavırlarını Marksist Devlet Teorisine dayanarak ifade ederler.

Türkiye devrimci hareketinde, «sol» sapma küçük burjuvazinin devrimci demokratik özlemlerinin bir ifadesi olduğu icin. Türkiye'nin devrimcileri bunu sezdiklerinden: «Eğer sapacaksak "sol" sapma olalım. "Sol" sapma sağ sapmadan ividir» derler.

Revizyonizm (sağ sapma) ise burjuva reformizminin, Burjuva sosyalizmi: devrimci ve demokrat değil reformist ve liberaldir

Küçük burjuva ve burjuva sosyalizmlerinin bu genel daha somut olarak göreceğiz.

Proletarya sosyalizmi ve küçük burjuva sosyalizmi (bunların teorik ifadesi olan bilimsel sosyalizm ve dogmatizm) demokrasinin temsilcileri olarak; demokrasinin iki kanadı olarak sıkıyönetimin halktan yana bir araç olamayacağı; kadar. Bundan ötesinde sanki proletarya sosyalizmi, burjuva sosyalizmine yaklaşır gibi görünür. «Görünür» diyoruz. Olayları tüm zenginliği ile kavraması, ona revizyonistleşiyor gibi bir görünüm verir. Gerçekte ise, görünüşün zıddına uzaklaşır. Revizyonizm Marksist Devlet Teorisini inkâr ederken, proletarya sosyalizmi o teoriyi inkâr etmez, (etmediğinin kanıtı tutarlı demokrat tavrıdır da) ama da- bilir? ha dakik, daha kapsamlı, daha derin bir muhteva kazandirir.

«Vurucu Güç» vs. denen olgudur.

Bu olguyu kavrama yeteneğinde olmayışı yüzünden, kürine kışkırtmak isteyen finans - kapitale bilmeden hizmet pitalizm aşamasında modern sermaye ancak antika ser-

bulunamaz gibi görünen olgu: küçük burjuva sosyalizminde, demokratizminde bulunur.

Tekrar edivoruz. Sıkıyönetime daha basından, prensip olarak karşıyız. Sıkıyönetim ilanını protesto ediyoruz. Ve tüm demokratları protesto etmeye çağırıyoruz. CHP'nin sıkıyönetim ilanını, katillerin gizlenmesi (ilerde ele alıp göstereceğimiz gibi, katilleri bulmak ve derdest etmek için hic de sıkıyönetim gerekmez) halkın dağıtılması ve yeni cinayetlere ortam hazırlanması olarak ilan ediyoruz. «Sı-Ancak, proletarya sosyalizmi –diyalektik- küçük-bur- kıyönetim bir araçtır, önemli olan onun hangi politikanın juva dogmatizmi değildir. Olguları, daha derin, daha da- aracı olacağıdır. Araçlara karşı olmak saçmalıktır» divenlerin demagoglar, burjuvazinin uşakları ya da finans - kapital ajanları olduğunu söylüyoruz.

Ama yalnızca bu kadar değil... Eğer bu kadarla kal-

Sıkıyönetimde kullanılan ordu: Türk Ordusu'dur. Evet miştir ama, onun tarih boyunca, belki tüzük ve yasalarla belirlenmemiş, ama toplumların gelişimi ve devrim yasalarınca belirlenmiş bir işlevi daha olmuştur ve o işlev yapisinda «pihtilasmistir».

Bu işlev nedir? Bu işlev İslahat, Meşrutiyet, Kurtuluş Savaşı ve son olarak 27 Mayıs'ta görülen, toplumun bunalım dönemlerinde ileriye atılışların «vurucu gücü» olma işlevidir. 12 Mart dönemi, sanki bu genellik içinde bir sapma gibi görünse de, görünüştedir. 12 Mart da olumsuzluğuyla bu olumluluğun kanıtıdır.

Türk Ordusu, Osmanlı'larda Reaya'yı gütme fonksiyonu üzerine biçimlenmiş ordu'nun devamıdır. Peki, önce bir avuçluk Kayı Boyu'na, sonra Tımarlı Sipahi'lere bu üretmenlerin dirliğini sağlama işlevini yükleyen hangi tarihi zarurettir?.. Antika toplumlarda, basit yeniden üretim temeli üzerinde devrimci bir sınıfın bulunmaması ve tefeci - bezirgân derebeyileşmesi ile gelen devrim konağında, olmayan devrimci sınıfın görevini (işlevini) ilkel sosyalizm geleneğini yaşatan «barbarlar»ın kollektif aksiyon üretici gücü olarak yapması... zarureti.

Burjuvazi nasıl proletaryayı yaratmak ve kendi zıddı ile birarada bulunmak zorunda ise, Antika Tarih boyunca Tefeci - Bezirgân derebeyliği de ilkel sosyalist barbarla karşılıklı etki - tepki içinde bulundu. Tefeci - bezirgân soysuzlaşmalarına hep barbarların kılıcı son verdi.

Son büyük antika imparatorluk olan Osmanlı İmparatorluğu 5 bin yıl boyunca gelmiş geçmiş benzerleri gibi tefeci - bezirgân derebeğileşmesine uğramıştı, «dirlik düzeni»nin yerini «kesim düzeni» almıştı. Er veya geç tüm medeniyetler gibi yıkılacaktı. Ama artık yeryüzünde kendisini lizmine gerek mantıkî gerek tarihî bakımdan daha uzak bir «tarihsel devrim»le yıkacak barbarlar da kalmamıştı.

> Modern sosyal devrimin yolunu açacak, geniş yeniden üretim yordamlı modern kapitalist sermaye ise, Osmanlı ülkesi gibi tefeci - bezirgân sermayenin egemen olduğu yerde (Marks'ın Kapital'in üçüncü cildinde dediği gibi) gelişemiyordu. Üretimle uzak yakın ilgisiz tefeci - bezirgân sermaye vurgunculuğu ile yüzde 300 kâr edilirken, kim sermayesini riskli üretime yatırırdı ki?

> Durum böyle olunca ne güçlü bir burjuvazi ne de proletarya gibi sosyal devrimi başaracak sınıflardan da yoksun Osmanlı İmparatorluğunda, Toplumu bunalımdan kurtaracak devrimi hangi güç yapabilirdi? Ortada ne barbar ne de modern bir sınıf olmadığına göre ve bunlar yoksa bir devrim de olamıyacağına göre toplum yok mu olacaktı? Buna evrencil diyalektiğin zıtların birliği yasası elvermezdi öncelikle. Nasıl üretim ilişkileri üretici güçler zıtlığı ile birlikte olmadan olamazsa, tefeci - bezirgânlık da kendi zitti ile bir arada bulunabilirdi.

«Dış» barbarın yokluğunun, «iç» burjuvazinin yok deburjuva sosyalizminin gerekli teorik temelini oluşturur. necek cılızlığının «boşluğunu» ordunun dirlikçilikten kalma gelenekleri ve kollektif aksiyonu doldurdu. Bu determiniz min sonucu olaraktır ki, 1908, 23, 60 gibi burjuva evrimi yönündeki tüm devrimler, bir tür «ic barbar akını»; yarı özelliklerini ilerdeki bölümlerde onları tek tek ele alırken tarihsel yarı - sosyal: «melez» ve yukarıdan devrimler ol-

> Ve bugünkü Türk Ordusu gerek Kurtuluş Savaşı'nda gerek 27 Mavıs'ta bu islevi görürken bicimlendi. Yanı'sı bu islevi görürken olustu. Ve yapı: «pihtilasmış islev»dir.

Sıfır numara Tefeci - Bezirgân Partisi olan MSP kendi sıkıyönetimi protesto tavrında anlaşırlar. Ama yalnızca bu zıddı olarak oluşmuş bu yapının bilincinde olduğu içindir I. KURTULUŞ ki, «deliye taşı andırmamak» için sıkıyönetimlerden uzak durmaya çalışır.

> talizm gazoz şişeleri, naylon bardaklar, tabaklar gibi her bir yana girmişken; hele koskoca 5 milyonluk sanayi proletaryası varken bu geleneğin «kıymeti harbiyesi» ne ola-

Böyle sözler, veni - sömürge Türkiye'de finans - kapital tefeci - bezirgân kader ortaklığını; Antika ve Modern de-Sözünü ettiğimiz olgu: «Jön Türk orjinalitesi» ya da rebeyliğin kaynaşımını kavramayan burjuva metafizik bir kafanın ürünü olabilir. Böyle bir kafaya göre: madem ki kapitalizm ve kapitalist ilişkiler yaygınlaşmaktadır: öyleyçük burjuva demokratizmi, tutarlı demokrat tavrını sür- se antika derebeğliği, parababalığı yok olur. Bu anlayış, düreyim derken, Ordu'yu ilericilerin, demokratların üze- rekabetçi kapitalizm aşaması için doğru idi. Rekabetçi ka-

baska bir sey olmayan TİP - TSİP, «İlerleme» gibi parti eder. Küçük burjuva demokratizmi ve finans - kapital pro- mayenin kökünü kazıyarak gelişebilirdi. Ama finans - kapivokasyonuna gelme bu iki birbirine zit, uzlaşmaz, birarada talizm olunca işler tersine döner. Finans - kapital egemen olmak için tefeci - bezirgân sermayeye dayanır. Tefeci bezirgân sermaye varlığını sürdürmek için finans - kapitalle kader ortaklığına girer. Her ikisi de birbirini azdırır.

> İşte, o hiçlik bu temel üzerinde hepliğe dönüşür. Türkiye'de tefeci - bezirgân sınıfı nasıl varsa, o sınıfın anti tezi olan bu gelenek, orijinalite de var olur. Finans - kapital tefeci - bezirgân sermayeyi nasıl yok etmezse, aynı şekilde o devrimci geleneği de yaşatmış olur.

> Hele ki, finans - kapital Vatan'ın ve Milletin geleceğini uluslararası finans - kapitale ipotek ederken... Enflasyon -Devalüasyon «fasit daire»si, epeyce yüksek bir hayat standardı sağlanmaya çalışılmış subayların gençlerinin gelirlerini yılda yarı yarıya düşürdükçe, ordu gençliği de geleneğin katalizörlüğü ile Parababalarının egemenliğine tepki göstermezlik edemez.

> Hele bugünkü gibi, modern çağın modern aygıtlar, metodlar ortamında, askerlik bilimi çerçevesinde bile olsa elektronik aygıtların gerektirdiği suplexli diyalektik mantık ve metod çağında, kafası çalışan her askerin finans kapital tefeci - bezirgân çapulunu; ve bu vurgunu sürdürmek için işledikleri cinayetleri; ve ülkeyi emperyalizme nasıl üs ve açık pazar yaptıklarını; Vatana İhanet Suçu işlediklerini görmezden gelemez. Ve görünce de şu veya bu şekilde davranışa geçmeden de edemez. Geçecektir de.. Bunu en iyi sezen ve korkan da finans - kapital'dir. O,

her türlü kanunlar üstü ve dışı gizli azınlık olarak, yasalarla kurulu Türk Ordusu'na güvenememektedir.

Finans - kapital'in korkunç azlık oluşu; her türlü insancıl şeyle ilişkisini kesmiş oluşu; yalnızlığı: onu en yakınına dahi güvenemeyen bunak padişahlara çevirir. Her seyde bir komplo (kumkuma) arar ve herseye bir komplo kurar. Yasallık (Legalite) finans - kapitali öldürür.

Onun için, finans-kapital, sadece halka karşı değil aynı zamanda ve özellikle Türk Ordusu'na karşı kullanmak ere illegal (yasadışı - gizli) «Kontr - Gerilla»yı örgütler. 12 Mart'ta bu cihaz'ı ordu gençliğine karşı kullanmıştır

Finans - Kapital, Türk Ordusu'nun ortalama subayına güvenemediği için; insanca ve namusluca olan her sevde kendisine yönelik bir tehlike sezdiği için: her toplulukta rastlanabilecek en bayağı, en paçavra, her türlü ahlâk ve değer yargısını yitirmiş Lümpen unsurlardan; bir kabayılar kast'ı biçiminde Türk Ordusu'na karşı («Kontr»); «Özel» bir savaş yürütmek için bir «ordu»; daha doğrusu cete «gerilla» örgütlemiştir. Finans - kapital, «Kontr Gerilla»sız kendini emin hissetmemektedir.

Çağımızın bu gerçekliğini ve bu gerçekliğin bizde aldığı el biçimi kavramadan; açıklayamadan işçi sınıfı finans kapital'i tecrit edip, ona karşı başarılı bir savaş veremez lünyayı değiştiremez. Toplumumuzun doğum sancılarını mlilastiramaz.

Ve finans - kapitalin çeteleriyle; Türk Ordusu arasınlaki ayırımı görmeyen; Türkiye'nin orjinal sınıf ilişkilerinlen kaynaklanan devrimci geleneği anlayamayan, doğmatik küçük - burjuva sosyalistleri; sıkıyönetime karşı gerçekten demokratça bir tavır, bu gerçekliklerin anlaşılmasını ve değerlendirilmesini engellermiş gibi; Ordu'yu demokratların üzerine kışkırtmak ve ilericileri tecrit etmek isteyen finans - kapitale bilerek veya bilmeyerek el verirler, bel verirler.

KÜÇÜK BURJUVA «SIYASETLER» VE SIKIYÖNETİM

Küçükburjuvazi hem demokrattır hem de reformizmin, Bu orijinalite hiç gibi görülür. Öyle ya, finans - kapi- yani -- «yaban»- liberal burjuvazinin etkisi altındadır. Bu nedenle en keskin gibi, en devrimci gibi göründüğü zaman dahi, o devrimci parlaklığın yaldızı kazındı mı, altından burjuva etki çıkar.

Bunun en ilginç örneklerinden biri Kurtuluş'tur. Kurtulus'un sıkıyönetim ilanından hemen sonra çıkan 3 Ocak 1979 tarihli 53. sayısının, ilk sayfasını boydan boya kızıl bir «Sıkıyönetime Hayır» haykırış doldurur. Bu haykırış, gazetenin bu devrimci heyecanla dolu mücadeleci hava onun demokrat; küçük burjuvazinin proletaryaya yaklaşan vanından kavnaklanır.

Ama, o kızıl, kocaman, gözalıcı parolanın ardındaki küçük, kara harflerle yazılmış yazılara gelince: burjuva-

6 MART 1979

ramaz.

aşabilme zorlaşır.

gereğidir.

ğidir.

bi görünürse övle.

olağanüstü güçleşir...

«Bu doğrultuda (yani sıkıyönetime ve fasizme karsı mücadele doğrultusunda) en geniş güçler seferber edilmeli, faşist güçlerin çirkin yüzü ve taktikleri açığa çıkarılmalı; CHP'nin gerçekte faşist cinayet çeteleriyle, saldırıya uğrayan halk güçlerini "eşit" tutan "denge" politikaları mahkûm edilmeli; sıkıyönetimin faşizme kan, emekçi halka zulüm demek olduğu teşhir edilerek en geniş halk kitleleri faşist güçlerin karşısına dikilmelidir.» (Devrimci ğız!..» Yol, say1: 26).

sosvalist ülkelerle ittifakı savunur ve sosyalist ülkelerce etkinliğinin kırılmasıyla; Devrimci Yol'un peşinden gidenlarının bir ifadesiyken; uluslararası politika ölçüsünde, uluslararası finans - kapitale yedek güç olma; burjuva reformistlerinden bile daha gerici bir politikayı savunma sonucu verir. Cünkü, Sovvetler'e ve diğer sosvalist ülkelere karşı Çin ve emperyalistlerin yürüttüğü saldırı karşısında tarafsız kalmak, özünde' emperyalizme karşı tarafsızlık ve yedek güç olma anlamına gelir.

Burjuva sosyalizmleri ve küçük burjuva sosyalizmleri lerin nedenlerini ancak proletarya sosyalizmi açıklayabilir sorunudur. ve celişkiyi aşabilir.

Küçük burjuva siyasetlerin, ulusal bencillikleri sonucu, tarafsız kalışları ve Sovyetleri sosyal emperyalistlikle suçlamaları, proletaryanın küçük burjuvaziyle ve onun «siyasetlerive» ittifakını zorlastırır

Proletarya, proleter enternasyonalizmi gereği özel'in, parça'nın çıkarını bütüne bağlılık içinde görür. Ve bütünün çıkarı için parçayı feda etmekten çekinmez. Ve bugünkü dünyamızda bir dünya savaşının; emperyalizmin karsı devrimci askerî müdahalelerinin önlenebilmesi; Sovyetler ve sosyalist ülkelerin birliği ve gücüne bağlı olduğundan, bu gücü arttıran gelişmeleri destekler.

Bu politik ve nicel destek proletarya sosyalizmini TIP. TSIP, TKP gibi burjuva sosyalist partilere yaklaştırır gibi görünür. Ama onlar reformist partiler oldukları için onlarla devrimci demokratik talepler temelinde ittifak ku-

küçük burjuva siyasetler ise, Sovyetler'e sosyal emperyast deyip, sosyalist ülkeleri halka düşman gibi gösterdiği çin, onlarla da devrimci ve demokrat bir programda an-

Ama dünya proletaryasının genel çıkarı yalnızca sosyalist ülkelerin nicel gücünün artmasından yana olmakla zani belli şartlarda burjuva sosyalizmine nicelik bakımından bir öncülük vermekle sınırlanamaz. Dünya Proletaryası'nın genel çıkarı, proletarya üzerindeki burjuva sosya-Gerek TKP gibi partiler gerek «Eurokomünist» partiler: burjuva sosyalist, reformist partiler olduğu için bu partilerle ideolojik savaş: Proleter enternasyonalizminin

Yalnızca bu kadar değil.

prensipler temelinde ideolojik savaş açmamak son duruşmada burjuva sosyalizmine hizmet ettiğinden; ve Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkeler böyle bir ideolojik mücadeleye girmedikleri ve hatta bu partilere proletarya partileri diyerek proletaryayı yanılttıkları için burjuva sosyalizmine hizmet etmektedirler, burjuva sosyalizmini daha incelikle savunmaktadırlar. Bu nedenle, Sosyalist ülkelerdeki partilerle de ideolojik savaş; özellikle olağanüstü prestijinden dolayı SBKP'nin burjuva sosyalizmi eğilimleriyle savaş: yine Proleter Enternasyonalizminin gere-

Proletarya partisi, NİTELİKÇE proletarya sosyalizminin öncülüğü için savaşırken; bu sefer de, sosyalist ülkelere tamamen başka, ulusal bencillikten kaynaklanan gerekçelerle «Revizyonist» diyen küçük burjuva «siyaset»lere yaklaşıyor gibi görünür. Ama yalnızca görünür. Nasıl, Nİ-CELİKÇE desteklerken, burjuva sosyalizmine yaklaşır gi-

Bu durumda, Proletarya Sosyalizmi, ilk elde hem demokrat olan, hem de Sovyetler'e Sosyal Emperyalist demeyen küçük burjuva siyasetler ile daha yakın ilişkiler içinde olabilir. Böyle siyaset ve partiler ise (Kurtuluş, TEP, Emeğin Birliği) burjuva reformist hayallerin aşırı ölçüde etkisinde bulundukları için (Kurtuluş gözönüne getirilsin) bu son derece dar çerçevedekilerle bile, devrimci demokrat bir program temelinde bir siyasî blok oluşturabilmek

Reformist burjuva gerekçelerle sıkıyönetime karşı çıkışına uygun olarak Devrimci Yol, reformist programa bağlı, şu görevleri koyar:

leplerinin ekmek, su kadar gerekli olduğunu; ve bu gerekliliği herhangi bir biçimde gözardı etmenin burjuvazinin ekmeğine yağ sürmek olduğunu anlatma, göstermek yok. Ve bizzat bu yokluk; burjuvazinin ekmeğine yağ sürmenin; reformist hayallerin varlığının bir kanıtıdır.

ideolojik olarak eleştirilmez) küçük burjuva demokratlık- lerin, demokratik devrim taleplerini bayraklaştırmasıyla; yani küçük burjuvazinin burjuva reformizmin etkisinden kurtulmasıyla başarıya ulaşılabilir. Bu nedenledir ki, reformist bir programın ifadesi olarak fasizme karsı mücadele parolası: Fasizme karsı mücadelevi baltalar.

Bir Proletarya Partisi için Faşizme karşı mücadele: tıpkı sıkıyönetime karşı mücadele gibi, her zaman yapılacak görevleri (ki bu görevlerden biri de faşizmi, zulmü haksızlığı teşhir ve protestodur) faşist bir saldırı veya yöarasındaki, bu ulusal ve uluslararası planda zıddına dönüş- netim altında da sürdürme; herşeye rağmen sürdürme

Bu anlamda, sıkıyönetime veya faşizme karşı mücadele bütünüyle örgüt veya mücadele biçimlerinin adaptasyonu uluslararası planda emperyalizm - sosyalizm çatışmasında ile ilgili bir sorundur. İçeriği (devrimci muhtevayı) sürdürebilmek ve sürdürmek için biçimin adaptasyonu sorunu-

Ama o sürdürülecek içerik; genel demokrasi görevini sıkıyönetim; faşizm ve diğer haksızlık ve zulümlere karşı çıkma ve protesto etmeyi de gerekli kılar. Faşist saldırılara, sıkıyönetimlere karşı çıkış; onları protesto etme bu anlamda bir görevdir.

Ve yine o her şartta sürdürülmesi gereken içerik: sıkıyönetim, faşizm gibi olgulardan hareketle «düzenin beş para etmediği»; işçilerin, köylülerin çıkarlarını savunan bir düzen kurulmadıkça sömürü ve zulümden kurtulunamayacağı düşüncesini yaymayı da kapsar.

Sıkıyönetim örneğiyle konuyu biraz daha somutlayalım: Sıkıyönetimin işlevi nedir? Pratikte bütün «temel hak

ve özgürlükleri»; toplanma; propaganda yapma; örgütlen-Öte yandan, programları devrimci demokrasiye uygun me; protestoyu herhangi bir biçimde dile getirme olanaklarını ortadan kaldırmak... Daha da somutlayalım. Örneğin, bizim bu yazımızda yaptığımız işi: Sıkıyönetimi protesto etme işini; çeşitli parti ve siyasetlerin sözlerinin ardında hangi sınıf çıkarlarının yattığını göstererek proletaryayı, devrimcileri eğitme; küçük burjuva üzerindeki burjuva etkilerle mücadele işini engellemek... Yani bu yazımızın, basımını, dağıtımını, okunmasını engelleme. Bu fikirler temelinde örgütlenilmesini engelleme.

İşte sıkıyönetimin işlevi, bizim görevimizi ortaya koizminin (reformizmin) etkisiyle mücadeleyi de gerektirir. yar: Sıkıyönetimin engellemek istediğini sürdürme görevi. Peki, nasıl sürdüreceğiz. Onu da yine bize burjuvazi öğretiyor. Sıkıyönetim ilân eden burjuvazi ne yapmaktadır? Bizi yasa dışına, gizliliğe (illegaliteye) itmektedir. Bizim menfaatimiz ise burjuvazinin tam tamina ziddina olduğundan, bizim de legal olanakları sonuna kadar kullan-Burjuva sosyalizmiyle miicadele etmemek, ona doğru ma, sonuna kadar yararlanma görevimiz ortaya çıkar. Yani legaliteden sonuna kadar yararlanma taktiği.

Örneğin burjuvazinin yasadışılığı açığa vurulabilir. Tekstil Kongresinde Bakırköy Şube Başkanı A. Göral, sıkıyönetim ilânına karşı çıkan ve onu protesto eden bir karar tasarısını kongreye sundu. Yaptığı bütünüyle yasal bir işti. Çünkü her vatandaşın sıkıyönetimden yana olacağına dair bir kural yoktur. Kimi insanlar karşı olabilir ve fikrini belirtip taraftar toplama; memleketinin kaderi hakkında önerilerde bulunma hak ve görevi çerçevesinde, sıkıyönetimi protesto eden bir düşünceyi diğer vatandaşların onayına sunabilir. A. Göral'ın da yaptığı bu vatandaşlık hak ve göreviydi. Ama burjuvazi ne yaptı? Bütünüyle yasal olan bu davranışı yüzünden, yasadışı bir uygulamayla A. Göral'ı ve arkadaşlarını tutukladı. Böylece kendi gerçek yüzünü ele verdi.

Bu, «legaliteden yararlanma» taktiği üzerine H. Kıvılcimli şunları yazıyor :

«Burjuvazi bizi gizli mahkeme etmek istedikçe, biz hapishaneden çıkmadan, yollarda gelişimizden, mahkeme koridorlarından geçişimizde, mahkemenin ilk duruşması, son karar celselerinde, kapı altlarında bekleyişimizden, hapishane içinde yaşayımızdan, hülâsa her yerden ve her şeyden istifade ederek, imkân bulursak yüksek sesle, bulamazsak fısıldayarak, ağzımızı dikerlerse kaşımızı gözümüzü ovnatarak, suratımızla, suratımıza maske geçirirlerse, pecete takarlar ise başımızla, elimiz, kolumuz, ayağımızla, elimize kelepçe, boynumuza sâle, kolumuza zincir, ayağımıza pranga takarlarsa: Duruşumuz, oturuşumuz, hatta giyimimizle... Öldürülürsek kipriğimizle, gömülürsek mezarımızla, yakılsak dumanımız havaya cûda olursa hebalar sonra daima burjuvazi mağlûp, biz galip çıkacağız. Burjutiğimizi halkın gönlünde mutlaka ve mutlaka kazanaca- şimdilik bu kadar yeter.

Yalnızca burjuvazinin illegalitesini yani yasa dışı dav- III. T.E.P. Bu görevlerde herşey var ama hiçbir şey yok. Prole- ranışlarını, gerçek yüzünü açığa vurmak mı? Hayır. Burtaryanın minima programının yani demokratik devrim ta- juvazi gizli ve açık terörünün yanı sıra, halkı aldatmak için «kanunlarının güya mümkün mertebe halka da birşey verir olduğunu gösterecek ve daima kitapta kalmaya ve asla hayata geçmemeye mahkûm bazı delikler, bosluklar bırakmaya mecbur kalır.» İşte biz «bu "hilei şerriye"lerini birer birer kulağından yakalamağa, bu delikler, iğne de-Faşizme karşı mücadele, bizzat Devrimci Yol gibilerin likleri bile olsa onlardan geçmeğe» de calışacağız.

Ve biz bunları ne derece basarıyla yaparsak, egemen sınıfın gerçek yüzü o ölçüde açığa çıkacağından, baskıları onu ele vereceğinden, egemen sınıf «aşağı tükürse saka!, yukarı tükürse bıyık» durumunda kalır. Yeni baskılara başvursa, daha bir tecrit olur, gerçek yüzünü ele verir. Olanları gevsetse bizim işimizi kolaylaştırır.

Ayrıca biz bunları başarıyla yaptığımız ölçüde halkın desteğini kazanıp güç kazanacağımızdan, egemen sınıfın yukardan zorla kapadığı kapıyı, halkın gücü ile aşağıdan açma olanağını da elde etmiş olacağız:

«...Fakat biz daha bu iki gücü başarırken şu üçüncü gücü de yerine getirmiş olduğumuzun farkına varacağız. Burjuvazinin vukarıdan devlet cihazmın zorbalığı ile kapadığı legalite ve işae kapısını aşağıdan amele sınıfı ve halktan gelen» güçle açmak.

İste taktik budur: Legaliteden sonuna kadar vararlanmak. Ve sıkıyönetim bize özellikle bu görevi dayatır. Yoksa «sıkıyönetim kalksın, MHP kapatılsın» taleplerini acil bir program olarak öne sürmeyi değil. Sıkıyönetime karşı mücadelenin başarısı, bu taktiğin başarıyla uygulanmasına bağlıdır

Burada şu nokta kafaları karıştırıyor: Ortada böyle bir taktik olduğuna göre, bu taktiği uygulayacak bir parti gerekir. Bu nasıl olacak? Yasal mı olmalı, yasa dışı mı? Yasal bir parti olursa, egemen sınıf bir darbeyle onun sürekliliğini yok edemez mi?

Elbet, bir partinin sürekliliğini korumak başta gelen görevdir. Bizce bugün bu süreklilik en iyi yasal bir parti ile sağlanabilir. Cünkü finans - kapital düzenine demokratik bir görünüm vermek için burjuva sosyalizmine tolerans tanımak zorunda kalmıştır bugün. Ve siyasî partileri ancak Anayasa Mahkemesi kapattığından: Zaten, çalışmasında yasalara uymayı güdecek bir parti, kendi yasalara uygun tüzüğü ve programına göre davranacağından: finans-kapital tarafından kolaylıkla bir gizlilik provokasyonuna düşürülüp yokedilemez.

Eğer tüm yasalar ayaklar altına alınıp ta yokedilmeye çalışılırsa: «yanışıyla halka ışık verir» ve «galiptir bu volda mağlûp».

Burada şöyle bir soru ile de sık sık karşılaşılıyor. «Faşist bir darbe vs. olduğunu düşünelim. O zaman ne olacak?» denivor.

Öyle bir olasılığın her zaman var olduğu bir gerçektir. Ama her türlü faşist terörden bir Parti'yi koruyacak tek sey, onun suda balık gibi kitlelerle kaynaşmış, bilimli, bilinçli, kararlı, gün 24 saatini ve ömrünü sosyalizm davasına vakfetmiş üyelerden oluşmasıdır. Bu ise, yukarıda ele aldığımız legaliteden yararlanma taktiğiyle mümkün olabilir ve o taktiği gerekli kılar. Bunu başardığı ölçüde kitlelerle kaynaşmış olacağı için, hiç bir faşizm onu kökünden kazıyamaz, dallarını budama bile, derinden güç alan kökleriyle daha gür filizler verir.

Elbet öyle bir faşist darbe olasılığında, ortada ne Anayasa, ne de yasalar kalmadığı için, legal bir parti olarak varlığı sürdürmek söz konusu değildir. Öyle bir olasılıkta, illegal bir partinin legaliteden yararlanmasından sözedilebilir.

Simdi kaldığımız yere dönelim:

Bir proletarya sosyalisti için sıkıyönetime, faşizme karşı mücadele, devrimci görevlerin sürdürülmesi için bir mücadele sorunudur. Bir burjuva için, bir küçük burjuva için ise bir program olur. Ve burjuva reformizminin etkisinden kurtulamamış küçük burjuva sosyalisti için de öyle ...

Bir burjuva sosyalisti için, faşizme - sıkıyönetime karşı mücadele bir program sorunu olunca, CHP'yi kazanma dolayısıyla faşistlere karşı tutarlı mücadeleye çekme, kitlelere dayanmaya ikna çabası ajitasyon ve propagandanın iceriğini helirler

Küçük burjuva sosyalisti için ise, yine burjuva sosyalistlerini ve reformistleri ikna çabası olur. Ama, faşistlere ve sıkıyönetime karşı «aktif» mücadeleye ikna...

Bir proletarya sosyalisti için ise en acil görev: minima program uğruna mücadele ve sıkıyönetime - faşizme karşı mücadele taktik bir sorun olduğu için: CHP'yi ve onunla ittifak edenleri, liberalleri - reformistleri tecrit. Onları fasizme karsı tutarlı olmaya cağıran kücük burjuyalar üze rindeki reformist hayallerin etkisiyle mücadele ve kazanbulmayacağını hatıramızla her ne ile olursa olsun, biz tak- ma baslıca sorunlardan biri olur. Ya da şöyle diyelim: sikatımızı (uyarımızı, b.n.) yapacağız. Burjuvazi bizi is- reformistleri ve diğer burjuva sosyalistlerini: «MHP Kapatediği kadar ezsin, sıksın, koparsın biz bir delik bulup kızıl tılsın, Demokratik Haklar Sağlansın, Sıkıyönetim Kalksın» soluğumuzu halka duyuracağız!.. Ve bu uğraşmamızda, en programından dolayı değil; o programın gerektirdiği aktif mücadeleyi yapmadığından dolayı eleştirinin küçük burjuvazi zarar edecek. Biz sekilden gaip ettiğimizi meselenin va niteliğinin teshiri, başhca görevlerden biri olur. Bu göiçinde, görünüşte gaip ettiğimizi hakikatte, lâfta gaip et- revi de bu satırlarda yapmaya çalıştık. Devrimci Yol için

Tekrarlara düşmemek için, kısa örnekler halinde Devrimci Yol ve Kurtuluş'un ele alışıyla ortak özelliklerini gösterelim

Liberal burjuva sıkıyönetim anlayışına bir örnek :

«Bugün Ecevit sıkıyönetimin uygulanmasını denetleyeceğini ve sıkıyönetimin temel özgürlükleri zedelemeyecek biçimde uygulanacağını, yani bir ikinci 12 Mart döneminin

imza kampanyası bile açılır.

Bütün bu heyecan verici nizanpaja, ateşli uslûba kanılmaz; görünüşün keskin devrimci havasına kapılınmaz (ki ancak politik - ideolojik eğitimden geçmemişler görünüş ile özü ayıramazlar) söylenenlerin özüne girilirse şu görülür :

Kurtuluş, can alıcı acil sorun olarak proletaryanın minima programı yani bir demokratik devrimi değil; sıkıyönetim şartlarında da programın kitlelere benimsetilmesi; öncünün eğitilmesi gibi görevlerin sürdürülmesi görevini değil: reformlar için mücadeleyi bir görev olarak öne koymaktadır. Reformlar programı sunmaktadır. Hatta reformları bile denemez, Sıkıyönetimin kalkmasını ve MHP'nin kapatılmasını... Bu ne anlama gelir? Bunlar için mücadeleyi görev olarak öne koymak ne anlama gelir?

Bu, sıkıyönetim kalksa, MHP kapatılsa vs. işler düzelecek, halkın derdi, işsizlik ve pahalılık son bulacak hayali yaymak demektir. Bu, en can alıcı, en acil sorun olan minima programın gereğini anlatmayarak, halkın boş hayaller peşine çekilmesi demektir.

Sıkıyönetim niçin ilân edildi?.. Halkın örgütlenmesinin, bilinçlenmesinin, direnmesinin ve önüne ileri görevler koymasının önüne geçmek için...

O halde bizim görevimiz, sıkıyönetimin engellemeye çalıştığı işlevlerimizi sürdürmektir. Ve bu işlevlerin başında, yani halkı eğitip örgütleme işlevlerinden biri, düşünce ve davranışların sınıf karakterini gösterme olduğuna göre, sıkıyönetimin ortaya çıkardığı görev: sıkıyönetim şartında da görevi sürdürmektir. Yani, sıkıyönetim dolayısıyla, «Sıkıyönetim kalksın, özgürlükler sağlansın, MHP kapatılsın» gibi parolaların reformistlerin, liberallerin parolaları olduğunu göstermek ve sıkıyönetim şartlarında da göstermeyi sürdürmektir. Bu parolaları öne koyanların, reformist burjuvalar ya da burjuvazinin kuyruğuna takılmış küçük burjuvalar olduklarını sıkıyönetim şartlarında da halka anlatma, işçileri birleştirme ve eğitme görevidir. Bu, her zaman yapılması gereken görevleri, sıkıyönetim şartlarında da sürdürme görevidir.

Sıkıyönetim ancak, bu, görevleri sürdürme görevini öne çıkarabilir. Ve bir devrimcinin başlıca görevi her olaydan yararlanarak düzeni (sıkıyönetimi değil, sıkıyönetimler ilân eden düzeni) değiştirme gerektiğini göstermektir. Yani proletaryanın minima programı gerçekleşmedikçe hiç bir derdin, işsizliğin, pahalılığın, ezilen halkın tepkisini bastırmak, bilinçlenme ve örgütlenmesini engellemek için koyulan sıkıyönetimlerin vs. son bulamıyacağını göstermektir.

«Sıkıyönetim kalksın, MHP kapatılsın, demokratik haklar sağlansın» parola - programlarını öne koymak değil, bunları öne koyanların reformistler olduklarını göstermek: görev budur. İşçi sınıfının minima programı hedefini tüm kitlelere benimsetmek ve bu benimsetme işini sıkıyönetim şartlarında da sürdürmek; görev budur. Ve ancak bu görevler başarıldığında, o reformist parolalar gerçekleşebilir. Çünkü reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleridir. Ve bir devrimi engelleme için kullanılabilirler. «Tek çıkar yol: işçi sınıfının minima programıdır» parolası: «Sıkıyönetim kalksın, MHP kapatılsın, demokratik haklar sağlansın» ve benzeri parolaların yerini aldığı zaman, belki o «haklar», reformlar sağlanabilir.

Biz görevlerimizi sıkıyönetim (veya faşizm veya parlamentarizm) şartlarında da sürdürmeyi başardığımız an, sıkıyönetim bizim görevlerimizi sürdürmemizi engelleme fonksiyonunu (işlevini) yerine getiremediği için gereksiz veya yetersiz olacaktır (egemen sınıf açısından tabii). Bu durumda finans - kapital, duruma göre, ya iyice yasa dışı açık teröre veya açık bir faşist diktatörlüğe başvurup reformist burjuvalarla bile bağını koparıp iyice tecrit olacaktır. (Ki bu bizim işimizi kolaylaştırır). Ya da işlevini yerine getiremeyen bir araç işe yaramadığı ve biz görevimizi başardığımız ölçüde emekçiler reformist (CHP'nin, diğer burjuva sosyalistlerin ve Kurtuluş gibilerin yaydığı) hayallerden kurtulup, devrimci demokrasi programını benimsedikleri, gerekliliğini kavradıkları ölçüde, egemen sınıf reformist hayalleri yeniden yayabilmek için sıkıyönetimi kaldırabilir. Yani bir devrimi engellemek için reformlara başvurabilir. Bu durumda işimiz yine kolaylaşır. GöKurtuluş, görünürde «uslu durmamak»tadır. Görünürde yaramazdır. Özde: programıyla, parolalarıyla çok usludur.

Bu, küçük burjuvazinin karakteristiğidir. Ama küçük burjuvazinin bir diğer karakteristiği bu sağ oluşun yanı sıra, taktik örgüt - mücadele biçim ve parolalarında son derece «sol» oluşudur.

Görevleri yukarıda açıklandığı gibi koyan bir proleter için, gerek ricat (evrim) konağında gerek görevin niteliğinde bir değişme olmadığı, sıkıyönetimin ilânından sonra görev, eski görevleri sürdürme olduğuna göre: «Devrimci Almanca Konuşma»; o «günlük» pratik çalışma başlıca mücadele biçimi olmaya devam eder.

Bu durum, yani proletaryanın devrimci programının bir sonucu, ona bağlı bir şey olan devrimci almanca çalışma; reformist programlı, parolalı küçük burjuva sosyalistine pek sağ görünür.

Bu da olağandır. Sorun sıkıyönetimin kaldırılması vs. için mücadele olarak konulunca; böyle bir program; böyle bir strateji: yani fransızca konuşma taktiğini gerektirir. Savaş naraları ortalığı kaplar. Ama bu savaş naraları kimileri için bir gösteriş veya blöf iken, kimilerince ciddiye alınır. Samimi olanlar savaş naralarının heyecanına kapılıp öne atılır. Böylece reformist özün taktikteki «sol» biçimi ve zamansız fransızca konuşma: Egemen sınıfa arayıp ta bulamadığı toz dumanı sağlar.

Kurtuluş: «Güncel merkezî görev tüm güçlerimizce faşist odakların üzerine yürümektir...»; «(...) Gün "uslu durma" günü değil birleşme ve mücadele günüdür...» derken, böyle hücum havaları çalarken, bu yanıyla da, taktik mücadele biçimleriyle de küçük burjuvalığını ele veriyor.

Öte yandan bu havalar —imza kampanyaları ile birlikte düşünülünce— Kurtuluş'un taraftarlarının esas kaynağını oluşturan, heyecanlı gençlerin, şehir küçük burjuvalarının kıpırtılarını bastırmak isteyen bir **«yem borusu»** izlenimi de uyandırıyor.

Bilinir. Eski savaşlarda atlar, katırlar kullanılırdı. Galiba Girit savaşlarında, Girit'e asker götüren gemide askerlerin hayvanları da varmış. Yolculukta atların, katırların yemi biter. Hayvanların tayını düşürülür. Askerî hayvanlara da yem, boru ötüşüyle verildiğinden, yem saati yaklaşıp aç hayvancıklar tepişmeye başlayınca «yem borusu» çalınırmış. Yılların şartlanmışlığıyla. Pavlov'un köpeği veya Çingene'nin ayısının şartlı reflekslerinde olduğu gibi, hayvanlar da yem verilecek sanıp tepişmeyi kesermiş.

Ama, bu yem boruları bir tutar iki tutar. Sonunda etkilemez olur. Ya onların arabasına takılınır ya da kopuşulur... Kopuşmalar gerçekten devrimci kopuşmalar olsa can yanmaz. Ama bir taraf anarşizme, diğer taraf burjuva reformizmine, burjuva sosyalizmine gidince, örneği 12 Mart dönemi THKP-C davasında görülen bitmez tükenmez kan davaları, suçlamalar, kısır çekişmeler ortalığı kaplar.

Bu satırlarımız Kurtuluş'u proletarya sosyalizmi gibi görenlere belki de son bir uyarımızdır.

«Kahrolsun Faşizm. İşte bu slogan bütün ülkeyi kaplamalıdır.» (Kurtuluş)

Hayır baylar. «Kahrolsun Faşizm» sloganının tüm ülkeyi kaplaması faşizmi kahretmez. Faşizmi yalnız ve yalnızca, bu sloganın ve benzeri sloganların faşizmi kahretmeyeceğinin işçi sınıfının en ileri unsurlarınca; devrimcilerce kavranması başarıldığı; VP Programında somutça konmuş Demokratik Devrim taleplerinin somut ve veciz ifadeleri (ki bu vecizleştirmeyi ancak halkın yaratıcı dehası başarabilir. Biz şimdilik buna kitabî olarak: «İşçi Sınıfının Minima Programı» vs. diyoruz.) tüm ülkeyi kapladığı an; yalnız o zaman; reformist hayallerin etkisi yıkıldığı zaman, faşizm kahrolabilir..

Bunlar başarılamazsa, hâlâ «kahrolsun faşizm»; «faşizme karşı omuz omuza» gibi halkın hiç bir derdine kökten çözüm getirmeyen soyut sloganlarla oyalanılırsa; son derece somut sorunları demagoji malzemesi yapan, demagojik parolalarla bir düzen değişikliği yapacağı görünümünü yaratmayı başaran ve tüm memnuniyetsizleri giderek artan dozlarda toparlamaya başlayan faşist parolalar, kimi küçük burjuva tabakalarca benimsenilecek; halkın düzene tepkisi düzenin pekiştirilmesinde kullanılacak ve devrimcirak bazı ayrılıklar gösterdiği de gerçektir. Şimdi kısaca bunları da ele alalım.

II. DEVRIMCI YOL

Devrimci Yol'un tavrı, «düşman kardeşi» Kurtuluş'tan, ÖZÜNDE farklı değildir. Bu özdeki ayrılığı bir kaç karakteristik alıntıyla kısaca görelim :

Devrimci Yol da tıpkı Kurtuluş gibi reformist, burjuva sosyalisti aydınlara «demokrat» diyor ve onları tutarlı, demokrat bir tavır almaya ikna çabasına giriyor :

«Dünyada eşine az rastlanır ilerici - demokrat aydınlarımız var! Bütünüyle açığa çıkmış gerçeklere rağmen ve işin kötüsü kendileri de inanmadıkları halde, hâlâ sıkıyönetimin faşistlerin üzerine gidebileceğini bu yüzden karşı çıkılmaması gerektiğini ileri sürebiliyorlar. Cumhuriyet gazetesi bilinen tutumunu sürdürerek, sıkıyönetimi destekleyen bir yayın çizgisi izliyor...» (Devrimci Gençlik, sayı: 20)

Birincisi, eğer öyle yapıyorlarsa (ki yapıyorlar) onlar demokrat değil, reformist demektir.

İkincisi, sorun onu, yani o burjuva liberalleri ikna değil, onların etkilerini inkâr etmektir, yani davranışlarının hangi sınıfın çıkarlarından ve konumundan kaynakladığını emekçi kitlelere göstermektir. Bu yapılmayıp ta, reformist baylarımız ikna edilmeye çalışılıyorsa, bu davranış ta Devrimci Yol'un burjuva reformizminden kopuşamadığının ve etkisi altında bulunduğunun bir göstergesidir.

Üçüncüsü, sıkıyönetim pekâlâ yasalarla belirlenmiş fonksiyonlarını uygulamakla sürebilir, böyle bir olasılıkta Devrimci Yol'un bir itirazı kalamaz. Yani sıkıyönetime karşı çıkış gerekçesi özünde burjuvazinin ideali olan bir devletin özlemine dayanır. Ama bu özlemin burjuva ufkuyla sınırlı oluşu, bizim bu antika ve modern derebeyliğin kambur üstüne kambur olduğu ortamda, bir de «Marksist - Leninist» görünüme bürününce, kolay kolay görülemez.

Devrimci Yol, Kurtuluş'u eleştirmekten geri durmaz. Ama elbette bu eleştiri, kendisi de aynı özellikleri taşıdığı için, biçime yönelmekten öteye gidemez :

«KSD'nin sıkıyönetimin kaldırılması için imza kampanyası açması, demokratik bir talep olarak (bazı "teknik" sakuncalarına karşın) olumlu bir taleptir.»

Daha önce Kurtuluş'u eleştirirken göstermiştik, bu «demokratik» bir talep değil, reformist bir taleptir. Ve Devrimci Yol'un, onun bu niteliğine bir eleştiri yönetmemesi, kendi reformist hayallerinin bir ifadesidir.

Devrimci Yol, Kurtuluş'un bu en olumsuz yanında bir şey görmüyor da, gidiyor Kurtuluş'un «tesbit»lerine eleştiri yöneltiyor. Kurtuluş, CHP hükümeti kurulunca, bunun «özgür ve serbest» mücadele olanakları sağlayabileceği tesbitini yapmış vakti zamanında. İşte, diyor Devrimci Yol, tesbitin yanlış, o halde teorin de yanlıştır.

Bir politika, doğru bir teorik temele dayanmasına rağmen «tesbit»lerinde yanılgıya düşebilir. Ama bunun tersi de mümkündür, yanlış hatta gerici bir teoriye dayanan bir politka da pekâlâ «doğru tesbit»ler yapabilir. Bu «tesbit»lerde isabet veya yanılgı bir teorinin doğruluğundan ziyade, verilere bağlı bir sorundur.

Kaldı ki, bu bayların «tesbit»ten anladığı «tahmin»dir. Marksistler ise, taktiklerini tahminlerden ziyade sınıf ilişkilerinin gerçek durumuna dayandırmak zorundadır.

Devrimci Yol'un bir diğer karakteristiği de finanskapital veya CIA sosyalizmi ile burjuva sosyalizmleri; gericilik ile reformizm arasına bir ayrım koymamasıdır.

«(...) Tescilli revizyonistler sıkıyönetim karşısında açığa vurdukları tavırlarıyla, ipliklerini pazara çıkarmışlardır.

«Anlaşılacaği gibi TİP'den, TİKP'ten, TKP'den sözediyoruz.»

Bu partileri aynı kefeye koymak çok tehlikeli bir yoldur. Esasında tavırlarındaki ayrılığın Devrimci Yol da farkındadır ve TİKP'ten sözederken bu ayrılığı şu olguları dile getirerek ifade etmiş olur :

«Aydınlık'ta yurtseverleri, devrimcileri sıkıyönetime ihbar eden yazılar yeralmakta, bazı dergilerde orak çekiçli resimlere yer verildiği belirtilerek sıkıyönetimin bunları yasaklaması istenmektedir.»

revimiz değişmez ama, görevimizi daha elverişli şartlarda, daha zengin araçlarla sürdürme olanağımız doğar. Sonuç: ana halkayı doğru kavramaktır. Bir kere kavradınız mı: her türlü olasılık size hizmet eder hale gelir.

Özetlersek: Bir Proletarya Sosyalisti için sıkıyönetim ilânı temel strateji, görev ve parolalarda bir değişmeyi gerektirmez. Yanlız, yeni şartta o görevleri sürdürme görevini ortaya koyar. O eski görevlerden başlıcası ise: «Tek çıkar yol: İşçi Sınıfı Partisi'nin Minima Programı» parolasının en geniş kitlelerce benimsenmesi olduğuna göre, yeni görev, bu benimsetmeyi, sıkıyönetim şartlarında da 100 kat, 1000 kat daha enerji, disiplin, yaratıcılık ve girişkenlik göstererek sürdürmektir.

Kurtuluş ve benzerleri ise, sorunu böyle koymamaktadırlar. Devrimci programın acilliyetini gözardı etmekte, sıkıyönetimin kaldırılması gibi reformist burjuva talepleri acil görev olarak öne sürmekte, yığınlarda reformist hayaller yaymakta ve dolayısıyla bizim önümüze de, bu reformist hayallerle mücadele görevini koymaktadır.

ler kahredilecektir.

«Kahrolsun Faşizm» ve benzeri parolalar faşizmi kahretmez. Faşizmi, işçi sınıfının minima programının gerçekleştirilmesinin mümkün ve su kadar, hava kadar gerekli olduğunun, başta işçi sınıfı gelmek üzere en geniş kitlelerce kavranması kahredebilir.

Faşizmi, bu görevi başarmak için yılmaksızın, sabırla, disiplinle, yaratıcılıkla yürütülecek devrimci çalışma kahredebilir.

. . .

Böylece, bu bölümde tipik bir küçük burjuva akım olan ve şehir küçük burjuvazisinin temsilcisi Kurtuluş'un sıkıyönetim karşısındaki tavrının, değerlendirişlerinin bir çözümlemesini yaparak, onun genel küçük burjuva karakterinin tavırlarında nasıl ortaya çıktığını göstermeye çalıştık.

Kurtuluş'taki bu genel nitelikler, diğer küçük burjuva sosyalizmlerinde de esas olarak vardır. Yanlız onların, örgüt ve bilinç düzeylerine; burjuvazinin etkilerine bağlı olaElbet bir TİP, TKP veya TSİP'in böyle bir şey yapmadığını Devrimci Yol bilir. Peki bu ayrılığın ardında onların sınıf karakterleri ve konumları yok mudur? Vardır. Ama Devrimci Yol, bir hamlede hepsini aynı kaba koyup çizer.

Bu tavır yalnızca Devrimci Yol'a has bir tavır değildir. Diğer bazı küçük burjuva siyasetler de aynı tavır içindedir.

Bu durum, onların küçük burjuva milliyetçiliğinden kaynaklanır. Onlar sorunlara dünya ölçüsünde proletaryanın genel çıkarı açısından yani proleter enternasyonalizmi (bir ülke proletaryanın çıkarlarını dünya proletaryasının genel çıkarlarına tabi kılma) açısından bakmadıkları; ulusal dargörüşlülükle malûl oldukları için Çin ve emperyalist ülkelerle, Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeleri aynı kaba koyuverirler.

Bu tavır, küçük burjuva siyasetlerdeki bu genel özellik, ülke içindeki politika ölçüsünde, onların, burjuva reformizmiyle ayrılıklarının (çünkü burjuva reformist partiler zinin küçük burjuvazi üzerindeki etkisi; küçük burjuvaziyi burjuvaziye yaklaştıran yan buram buram tüter.

Bu, en açık bir biçimde : **«Bütün Devrimciler - Demokratlar CHP'ye Sığınma Mantığından Uzak Kalmalıdır»** başlıklı ve **«Kurtuluş»** imzalı başyazıda görülebilir. Çünkü yazı, objektif olarak **«Devrimciler - Demokratlar»**ın, uzak kalınması istenen burjuvaziye (CHP'ye) **«sığınma»** mantığının tipik bir örneğidir.

Başlığının aksine olarak, yazı, herşeyden önce **«Devrimciler - Demokratlar»**a; yani emekçi kitlelere ve onların bilinçli savunucularına hitap eden bir yazı değildir. Yazı, burjuva aydınlarına, reformistlere, yaban —tekel dışı burjuva zümrelerin sözcülerine hitap etmektedir. Yazı'nın bütün amacı: Burjuva aydınlara sıkıyönetime karşı çıkmalarının kendi çıkarlarına olacağını göstermek ve onları sıkıyönetime karşı çıkmaya ikna etmektir.

Emekçilere ve özellikle proletaryaya, aydınların sıkıyönetime karşı çıkmayışlarının ve onun ilânını protesto etmeyişlerinin onların burjuva niteliklerinin, onların demokrat değil reformist olduklarının bir kanıtı olduğunu göstermek —ki bu bir sosyalistin her zaman yapması gereken görevdir— gibi bir sorunu yoktur.

Ama, bizzat Kurtuluş'un soruna böyle yaklaşmayışı, bizim önümüze Kurtuluş'un perspektifinin, özünde burjuvaziye hizmet ettiğini de emekçilere gösterme görevini koyar.

Kurtuluş, öncelikle reformistlere «Demokrat» deyip, bilinçleri karartmaktadır. Bu görülmedikçe, yazının başlığının ve içeriğinin kime hitap ettiği anlaşılamaz.

Bir örnek :

«Muhalefetteyken demokratlar da, "toplumsal olaylar polisiye tedbirlerle engelienemez" demiyorlar mıydı? Ne çabuk unuttular? Yoksa yalan mı söylüyorlardı...»

Kimdir dün muhalefetteyken bugün iktidar olanlar? CHP ve taraftarlarının kastedildiği açıktır. CHP ise «demokrat» değil, reformist bir partidir. Yani bugünkü sınıf ve ekonomi ilişkilerinde bir nitelik değişikliği olmadan, bir takım nicel değişikliklerle, düzeltmelerle, budamalarla yani reformlarla halka mutluluk getirebileceğini söyler. Yani, finans - kapitalistler zümresi dışındaki yaban burjuva ve Emlâk - Arazi Sahiplerinin görüşlerini savunur.

Demokrat ise, bugünkü ekonomi ve sınıf ilişkileri demokratik bir devrimle değiştirilmedikçe, halkın mutluluğa eremiyeceği temel görüşünü benimseyendir. CHP ise bu kategoride değildir. Bu durumda CHP ve paralelindeki reformistlere (liberallere) demokrat diyerek, Kurtuluş, emekçilerin bilincini karartıyor. Ama bu işin bir yanı... Diğer yandan, Kurtuluş'un böyle demesi: onun burjuva reformistleriyle henüz kopuşamadığının ve burjuva reformizminin siyasî - ideolojik etkisi altında bulunduğunun da bir göstergesidir.

Kurtuluş'un demokrat dedikleri, Kurtuluş'un onları nitelemesinin aksine, yine Kurtuluş'un ifade ettiği düşünce ve davranışlarıyla demokrat değil reformist (liberal) olduklarım kanıtlamaktadırlar :

«CHP hükümeti "anarşinin kökünü kazımak üzere" sılayönetim ilân etti. CHP hükümetinin bu kararı elimdir, düşündürücüdür. (Bir demokrat, bir proletarya sosyalisti için bu hiç de «elim, düşündürücü» olmaz. Çünkü emekçi kitleler ve Kurtuluş gibi küçük burjuvalar bu kararı «elim, düşündürücü» bularak burjuvaziden; «reformist ütopya»dan hızla kopuşurlar. İşte «kitlelerin deneyerek öğrenmesi» denen olay da böyle olur. Böyle, «elim, düşündürücü» hayal düşüşlerine uğramadan kitleler demokrat bir programın gerekliliğini kavrayıp gerçekleştirme mücadelesine giremezler.) Ama daha vahim olanı birçok devrimci ve demokrat çevrenin sıkıyönetim kararını alkışlamaları, en azından suskunlukla karşılamalarıdır.» (a.b.c.)

Sıkıyönetim ilânını protesto etmek, demokrat olmanın en az şartı olduğuna göre, bu protestoda bulunmayanlar, kendilerine ne derlerse desinler veya Kurtuluş gibiler onlara ne derse desin, demokrat değildirler demektir. Sözleri veya sükûtları onların burjuva görüşlere ve çıkarlara sahip olduklarımı; reformist olduklarımı kamthıyor demektir. Devrimci, hele Proletarya Sosyalisti olduğunu iddia eden bir yayın organının görevi de, o liberallere demokrat sıfatını yakıştırmak değil, onların bu tavırlarının objektif anlamını göstermektir. Kurtuluş ise bunu yapmamaktadır. Yapmaması da, Kurtuluş'un özünde küçük - burjuva bir siyaset olduğunun, ve burjuva sosyalizmlerinin, reformizmlerin büyük ölçüde etkisi altında bulunduğunun; burjuva muhalefetten henüz kopuşamadığının bir kanıtıdır. «Ama daha vahim olanı» diyordu Kurtuluş, «birçok devrimci ve demokrat çevrenin sıkıyönetim kararını alkışlamaları, en azından suskunlukla karşılamalarıdır». Hayır... Bu vahim değildir. Vahim olan: Küçük burjuvaların, Kurtuluş gibilerin burjuva reformistlerin ihanetinde vehamet görmesidir. Reformistlere demokrat demesidir. Bir proleter için, bir tutarlı demokrat için, liberallerin, o. Kurtuluş'un «vahim» dediği tavrı hiç de vahim değildir. Aksine küçük burjuvaziyi burjuva muhalefetin kuyruğundan kurtaracağı için sevinilecek bir olaydır. Ama proletarya açısından vahim olan: sıkıyönetimin ilânını protesto ederek demokratlığını kanıtlayan Kurtuluş gibilerin, reformist burjuva muhalefetin maskesini düşüren tavrında vehamet görmeleri; onlara bağlarını koparamamalarıdır. Kurtuluş ve benzerleri burjuva reformistlere «bayılmamalı», sonuna kadar demokrat proletaryaya «ayılmalı»dır. Kendi içindeki bu «vehamet» anlayışının varlığında vehamet görmelidir. O zaman, proletarya ile ittifaka yönelik gerçek bir küçük - burjuva demokrat olabilir.

Kurtuluş'un reformistleri ikna çabasına bir örnek olarak şu sözleri çok tipiktir :

«"Beyin Kabinesi" oyununa bir kez daha düşmeyiniz. Devrimcilerle değil, egemen sınıflarla uzlaşanlarla bağlarınızı kopartınız.»

Biz ise, Kurtuluş'un etkisinde kalmış Proleterlere ve devrimcilere şöyle diyoruz : «"Egemen sınıflarla uzlaşanlarla" bağlarını kopartamıyanlarla, yani Kurtuluş gibilerle, bağlarınızı kopartınız. Ve bizim şu satırlarda yapmaya çahştığımız gibi: Kurtuluş'un reformist burjuvaziyle bağlarını koparamamış bir küçük burjuva siyaset olduğunu gösteriniz. Kurtuluş'un sözlerinde, gerçekte söylenenleri değil; dinlemek istediklerini duyan proleterlere ve küçük burjuva demokratlara onun gerçek yüzünü gösteriniz. Kurtuluş'un, bir bakıma Narodnizm'in Sosyalist Devrimci'liğe tekâmül etmiş hali olduğunu ve eninde sonunda burjuva muhalefetle uzlaşacağını anlatınız.»

Kurtuluş'un burjuvazi ile kopuşmaması, yalpalaması özellikle sıkıyönetim anlayışlarında da görülebilir.

Burjuva muhalefet prensip olarak sıkıyönetime karşı değildir. Onlar Kontr - Gerilla'cı, burjuva muhalefeti de ezen, işkenceli sıkıyönetimlere karşıdırlar. Yani onlar yasal bir sıkıyönetim uygulamasına karşı çıkmazlar, bunda bir tehlike görmezler. Onlar yasadışı işler yapan uygulamalara karşı çıkabilirler.

Burjuva muhalefet, sıkıyönetimin, grevleri, dernek toplantılarını ve faaliyetlerini, bildirileri izne bağlaması, yasaklaması gibi yasalarla belirlenmiş fonksiyonlarını (işlevlerini) doğal bir şey olarak karşılarlar. Bizzat bu işlevlere karşı çıkmayı akıllarından bile geçirmezler. «Kontr» ve benzerleri yoksa, yasa dışı bir terör yoksa burjuva muhalefetin (Kurtuluş'un «Demokrat»larının) söyleyecek sözleri de yoktur. Ancak bunlar ortaya çıktığı zaman, yani finans - kapital reformist yaban zümrelerle olan ittifakını koparıp, yasadışı terörünü uygulayıp açık bir faşizme geçtiği zaman burjuva muhalefetin sesi soluğu çıkmağa başlar. 12 Mart dönemi bunun tipik örneğidir.

Bir sosyalist, bir demokrat için ise, liberalin doğal kabul ettiği işlevler «doğal olmayan» bir şeydir. Sıkıyönet imin yasal olarak bile işlevleri bu olduğu için sıkıyönetime karşı olunur. Herşeyden önce, sırf yasalarla belirlenmiş işlevlerinden dolayı sıkıyönetim ilânını protesto etmek gerekir.

Bu ayırım önemlidir. Nice küçük burjuva, sıkıyönetime karşı çıkma çağrılarını hep 12 Mart tipi bir faşist sıkıyönetim olabileceği ve anlayışı üzerine temellendirmektedir. Bunlar, karşı çıkışlarını pek keskin görünümlerde işlemelerine rağmen, yasal işlevleriyle yetinen bir sıkıyönetim olması halinde, söyleyecek sözleri, karşı çıkacak gerekçeleri kalmaz. Bu ise, özünde burjuva bir sıkıyönetim anlayışından başka bir şey değildir.

Bu anlayış Kurtuluş'ta da görülür. O, burjuva reformistleri —sıkıyönetime şimdiden karşı çıkmaları için— ikna çabasını hep böyle, liberal bir sıkıyönetim anlayışı ile temellendirir. Şu satırlarda bu anlayış sırıtır :

«Ama demokrat çevrede şu anda egemen olduğunu gördüğümüz mantıksa oldukça farklı. Aslında korkmuyorlar değil. Zil takıp oynayan yok. Hepsi de çeşitli endişeleri ortaya getiriyorlar. Ancak öyle bir sürecin başlangıcındayız ki, o «endişe» öne sürecek kadar meselenin hafife alınacak tarafı yok...»

Buradaki çabası nedir Kurtuluş'un? «Demokrat» dediklerini, bir liberalin karşı çıkabileceği bir sıkıyönetim gelebileceği ile şimdiden karşı çıkmaya iknadır.

«Bütün bu ilk görüntülere rağmen hâlâ CHP'nin sıkıyönetimi denetleyeceği umudu devam etmektedir. Ama bu arada cereyan eden küçük bir olay daha, bu mantığın geçerli olmadığını kanıtlamaya yeter. Hatırlanırsa Ecevit şu eşgüdüm toplantısının her hafta olacağını söylemişti. Yapılan ilk eşgüdüm toplantısından sonra toplantıların gerektiğinde yapılacağının ilân edilmesi sıkıyönetimin hüküleyecektir. Tüm siyasal faaliyetler, bildiri dağıtmak, toplantı ve yürüyüş yapmak, grev yapmak yasaklandıktan mesken dokunulmazlığı, kişi güvenliği ortadan kalktıktan, gazeteler ve dergiler basılmasın diye matbaalara baskı yapıldıktan sonra geriye hangi temel hak ve özgürlükler kalıyor acaba? Su içme özgürlüğü. Eğer akıyorsa.»

Bir devrimcinin görevi, tercihlerin «yanlış» veya «doğru» olup olmadığını değil, hangi sınıfın çıkarları bakımından doğru - uygun olduğunu göstermektir.

Kurtuluş ise şunları yazıyor:

«Herkes bilmelidir ki, sıkıyönetim kısa bir zaman sonra dizginlerinden boşanacaktır. Bu en azgın bir biçimde önce sosyalist hareketin, ardından tüm demokratların üzerine saldırı demektir. (Yukarıda ele aldığımız burjuvaziyi ikna ve burjuva sıkıyönetim anlayışına tipik bir örnek.) 12 Mart'ı yaşayan, anımsayan herkes bunu şimdiden görüyor. Fakat yanlış bir tercihle gene de CHP hükümetini destekliyor.» (a.b.ç., «Görev Başına»)

Buradaki «yanlış» değil, o sınıfın karakteri bakımından «doğru» bir tercihtir. Tıpkı Kurtuluş'un reformistleri iknayı tercih etmesinin, «yanlış» değil, sınıf karakteri bakımından «doğru», daha doğrusu uygun olması gibi.

Evet, sınıflar ve o sınıfın tek tek bireyleri tarihsel olarak çıkarlarının nerede olduğunu göremeyebilirler. Hatta, küçük burjuva tabakaların, sınıf çıkarlarının nerede olduğunu bir türlü doğru dürüst görememeleri, dar kafalılıkla malûl olmaları: sınıfsal karakterlerindendir. Ama Kurtuluş, bu anlamda determine bir sınıf karakterinden sözetmiyor. Sanki şunu veya bunu tercih etmelerini iradî bir şey olarak koyuyor. Böyle koyduğu içindir ki, «yanlış bir tercih»ten sözedebiliyor. Kurtuluş'un ele aldığı gibi alırsak: finans - kapitalistler bile «yanlış bir tercih» içindedir. Güya egemendirler, egemenliklerinin sefasını mı sürebiliyorlar? Her gün yıkılma korkusu, bir Atom harbi olasılığı. Halbuki insanlığın önüne engel olmasalar, çok değil, bir kaç on yıl sonra tüm insanlar bugün kendilerinin cok küçük bir milyarderler azınlığının yararlanabildiği teknik olanaklardan, rahattan, konfordan yararlanabilecektir. Üretici güçler böylesine gelişmiş. Üstelik öyle bir dünya'da yıkılma veya bir Atom savaşı tehlikesi de olmaz. Böylece, o bir avuç egemen azınlık, «yanlış bir tercih» içinde olmuş, kendi rahatını bile kendi eliyle tepmiş olmuyor mu? İşte, Kurtuluş «yanlış bir tercih»ten sözederken bu anlamda sözetmektedir. O halde görev: Onlara «yanlış bir tercih» içinde bulunduklarını göstermektir. Kurtuluş'un yaptığı da budur. O halde, pekâlâ finans - kapitalistleri «yanlış bir tercih» içinde bulunduklarına ikna etmeyi de aynı mantıkla düşünmek gerekir... Elbet böyle bir ele alış -yani Kurtuluş'un aldığı gibi- bilimsel değildir. Ütopik sosyalistler de, kapitalistleri işçileri sömürmeye, böylece kendilerinin de daha mutlu ve vicdan huzuru içinde olabileceklerini iknaya çabalarlardı. Onları «doğru bir tercih» yaptırmaya çabalarlardı. Kurtuluş'unki de başka bir şey değil. Halbuki bizler için sorun, iknâ değil imha'dır. Elbet imha'dan kasıt fizik olarak imha değil, ekonomik temellerin imhasidir.

Kurtuluş, burjuvalğını gizleyen burjuvaların burjuva olduğunu göstermiyor, onları demokrat bir davranışa ikna etmeye çalışıyor. Akıntıya kürek çekiyor. Burjuvazi hakkında yalan yanlış fikirler yayıyor. Ama Kurtuluş'un bu davranışları «yanlış» mı; böyle bir davranışı tercih etmesi yanlış mı? Hayır. (Eğer «yanlış» deseydik, «Kurtuluş ikna'yı seçmekle yanlış bir tercih içinde bulunmaktadır» deseydik: ona yaptığımız eleştiriler bizim için de geçerli olurdu.) Yanlış değildir. Tam da küçük burjuvazinin karakterine uygun, tipik bir davranıştır. Küçük burjuvazinin, çıkarının nerede olduğunu göremeyen; burjuvazi ve proletarya arasında yalpalayan sınıfsal karakterine denk bir davranıştır.

Kurtuluş'un üzerindeki bu burjuva etkisi, yalnızca onun burjuvaziyi ikna çabasında; burjuvazi ile ittifak sürdürme stratejisinde yansımıyor. Sıkıyönetim verileriyle ortaya attığı parolalarda da apaçık yansıyor. Sıkıyönetim dolayısıyla tesbit ettiği görevlerde yansıyor. Programında yansıyor.

meti sarmaya başladığının ilk işareti olmaktan başka anlama gelebilir mi?»

Demek CHP sıkıyönetimi denetlese, Kontr'lar falan olmasa, «Eşgüdüm» toplantıları yapılsa, Kurtuluş, Reformistler tarafından kolaylıkla teslim alınabilecektir. Çünkü, liberaller ona «İşte arkadaş, o dediğin korkuların hiç biri gerçekleşmedi. O halde sıkıyönetimi protesto etmemekle yanlış bir iş yapmamışız» diyebileceklerdir. Ve o zaman herhalde Kurtuluş'un söyleyecek bir sözü olamaz.

Bu, örneklerle gösterilen yanı: küçük burjuvazinin burjuva liberalizmindeki etkisidir. Evet, Kurtuluş burjuva reformizminden kopuşamamaktadır ama onu bir burjuva sosyalisti olarak görmek yanılgı olur. Çünkü aynı Kurtuluş, «Sıkıyönetime Hayır» diyerek demokratça bir protestoyu dile getirmiştir. Bu demokratik nitelik şu satırlarda da, yani sıkıyönetime karşı çıkış gerekçesinde de yansır :

«Her şeyden önce nerede kaldı temel hak ve özgürlüklerin savunuculuğu. Başbakanın söylediğine göre sıkıyönetim temel hak ve özgürlüklere dokunmadan terörizmi önSıkıyönetim ilânı ile Kurtuluş şu görevi öne koyar : «Güncel merkezî görev tüm güçlerimizle faşist odakların üzerine yürümektir. KAHROLSUN FAŞİZM: İşte bu slogan tüm ülkeyi kaplamalıdır. MHP ve gizli - açık yandaş örgütleri kapatılmalıdır. Ama bu şiar tek başına anlamsızdır. SIKIYÖNETİM DERHAL KALDIRILMALIDIR. (...)

«(...) Gün «uslu durma» günü değil birleşme ve mücadele günüdür. Temel haklarımız için, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü için, güncel düşman MHP ve yandaşı faşist örgütlerin dağıtılması için, sıkıyönetimin derhal kaldırılması için birlik, mücadele, direniş günüdür.»

Bu iki paragrafta tekrar edilen parolalar, aynen yazının altında ve üstünde kocaman gözalıcı harflerle tekrar edilir ;

Üstte :

«MHP ve gizli - açık bütün yandaş örgütleri kapatılmalı, sıkıyönetim derhal kaldırılmalı, düşünce ve örgütlenme özgürlüğü sınırsız olarak tanınmalıdır.»

Tüm gazetede bu parolalar işlenir ve bunlar için bir